

GLASNIK

PRESVETOGLA SRCA ISUSOVA

S dopuštenjem crkvenih i redovničkih starješina

uređuje

KAMILO ZABEO

Svećenik Družbe Isusove u Zagrebu.

— GODINA XVII. —

ZAGREB
TISAK I NAKLADA ANTONIA SCHOLZA
1908.

Sadržaj XVII. tečaju (1908.).

I. Pjesme.

K mladome ljein	1	Sreću Isusova	115
Moje sase	96	Učilište Božjeg tečaja	197

II. Članci, ponka.

Kralj dolazi	179	Pjevo društvo	112
Milec Sreću Isusova	102	U sam petak	100
Mjeseč: Sreću Isusova	101	Vjerno stila Bož. Spasitelja	110

Mjesečne malačice:

1. Svecenički jubilej Pjata X.	2	7. Sljemešta	121
2. Peđestra godišnjica Lurda	21*	8. Krčićanski razgled	141
3. Puško sv. misije	41	9. Vjerno obdržavanje vjede Božje	130
4. Cesta, nepokvarena vjora	61	10. Krčićanska obitelj	161
5. Posveta Majci Božjoj	81	11. Stvaranje Sretanca	201
6. Poboljšnost k Prestr. Sreću Isusova	102	12. Apostoličtro svjetovnjaka	221

III. Vjesnik.

Hrvatsko književno Sreću Isusova.

Apostolske mnl.: Fuzine 106, Gjanevac 26, Kutjevo 192, Tur- ke 66, Trčanska bie. 816	vac 50, Pomirje 200, Ston Mali 200, Tiseno 200.
Biskupi: Čarli 99, † Maurović 83, Nakic 5, 103, Stoller 102.	Društvo mladića pod zašti- tom Sreću Isusova: Kraljevo 199.
Blaždan S. L.: Biskup Nakic 104, Proslava: Blažaj 170, Blato na Korčuli 120, Brod na Savi 174, Calumet 213, Dol na Istražu 194, Domagojiv 171, Drage 172, Du- bovnik 250, Farkaderat 172, Feričane 191, Fuzine 173, Gunja 170, Gjergjević 106, Ilok 192, Kurlohaq 173, Kuna 194, Kutjevo 192, Livno 212, Lun 195, Nin 210, Nazaret 212, Novska 195, Omiš 210, Prijedor 212, Rakov- potok 185, Rava 211, Sarajevo 213, Ston Veliki 211, Sv. Petar Cvjetce 174, Topola 211, Ugljan 211, Varoš 193, Veleševac 174, Vi- njerac 211, Vrh 175, Vrsi 212, Za- dar 200, Zagreb 170, Zlobin 174.	Glasnik S. L.: Besplatni Glasnici 16, 40, 238, Hrvatska preporuka 5, Huda ruksa 17, Nova smotna slika 237, † Povijesnik Marin Popel 216, Hrvati povjerenik 165, † Stjepan Hartmann 232, Tko je ukratko premaši 236.
Bl. Margarita: Sarajeto 15.	Ispovjednički listići: Vrapče 177.
Bratovčetina S. L.: Gjurjević 56, Sandrovac (blagodar bratov- četini) 66, Turke 66, Čipčićev 28.	Kalendar Sreću Isusova i H.:
Crkve S. L.: Kraljevo 199, Prozor 157, Zagreb 74, 119, 157, 170, 178.	13, 16, 38, 177, 196, 210, 235.
Društvo djevojaka: Gjange-	Kapelje S. L.: Apatija 196, Ložnica 37, Novaki 238, Rakovpotok 183,
	Slmec 238, Sv. Simun 164, Trav- nik 123, Valun 43, Vurot 193, Vinjerac 211.
	Knjižničar Sreću Isusova: Pri- dvore 196.
	Lipanjska poboljšnost: Bi- skup Nakic 104.
	Litanije Sreću Isusova: Surajev 157.
	Misije pucak: Pobedni se 11, Janu 168, Pomoć misijonarima 58, Zadnje srčetive 78.
	Pindovi: Domagojiv 28.
	Sveti Urač: Sarajev 167.

Vojnska S. L.; 148, Omilaj 57,
Pravdorje 196, Ston Mali 196.

Trsteno 196, Bisk. tričanska 216.
Zastava S. L; Fuzine 106.

Ime domaćih riječišta.

Društvo kćeri Marijinih:
Blato na Koreli 120, Trčans-
ka biskupija 216.

187, kan 200, Pijevi drahov 74,
112, Prosvjeta 137.

Društvo - svakidnefegu-
klačanjanja; Zadar 38.

Pobožnost k Majci Blažen-
sko; Crva na Rijeci 22, 37,
116, 135, Hrvatsko bodočstvo
35, 38, 78, 95, 116, 187, Jubilej;
Kozjak 157, Spomenici; Blato
na Koreli 187, Zagreb 77.

Ismjerenje riječišta.

Rim: Blagdan M. B. Lorskog 37,
Bl. Margarita Alakok 95, Novi
spomeni 15, 32, 76, 116, 237.
Skupština za vojnike 136.
Slovenci; Hodočaće u Ludi
38, 116.

Njemačka; Euharistički sa-
stanak 15.

Hrvatska; Marijin sastanak
15, Sastanak Sreća Isusova 15.

Afrika; Pisano jednoga misijo-
nara 204.

Amerika; O. Gallin 57, San
Francisco 49.

IV. Priprevjeti, zahvalnice, razno.

Priprevjeti o Svetu Isusovi:

Kako sam se ostavio psovke 146

Božji psi 140.
Na hurnome moru 129.
Najbolji čuvac djece 36.
Kada slika prilikom 138.
Obraćeni notobudba 5.
Sud ijeti, vaskoči 7.
Svima će kazati . . . 10.

Krećanska revnost 54.

Priprevjeti o Majci Božjoj:
Čudesna moć ludske vode 38, 68.
Gospo M. B. Hrštricka 150.
Devetnica Gospo ludskej 213.
Dva svibonjska evijekta 217.
Gospa Anuncijata u Matim Lo-
štingu 145.

Kraljice - kralja 96.

Krapinsko dalmatino hodočaće u
Ludi 24.
Ludi na Rijeci kod sv. Jeronima 82.
Ludska kapela u Gružu 233.
Majka Božja lđube 90.
Slava Kraljici Presv. Krunice 187.

Majčina kletva 47.

Kako se sv. Josip hrani 50.
Pomol sv. Josipa 48.

Mali apostol 159.

Pomoći, Uvod 32. Molitva S. I. 52,
sv. misa na žest S. I. 70. Slika
ili kip S. I. u kući 170, u crkvi
188. Pretpostavak 206. Post u prvi
petak 208. Velika devetnica 233.
Prva molitva 234. Ojake za-
hvalnice 1-7 Razne zahvalnice
40, 58, 77.

Zahvalnice Majci Božjoj 82, za

Josipu 42, za Školske 12, za
Isusova 175. Naša prošenjka
138, 152, 160.

Zahvalnice Majci Božjoj 82, za

Josipu 42, za Školske 12, za

Isusova 175. Naša prošenjka
138, 152, 160.

Razne priprevjeti:

Dijerne 75.

Ortice iz psukih misija 42, 177,

Katica mala polnica 59.

238.

† Čita Iran 216.
Križ 60.
Mjesto zapojnice kalendarskih 215.

Pismo jednog vojnika 187.
Računska zadaka 220

Kazalo mjesto

Hrvatska: Apatija 196, Begova Bandolje 177, Blagaj 170, Brod na Kupi 64, Cetkovićeva 55, 178, Čabar 80, Damerje 180, Domagođić 23, 171, Draga 172, Draga Velika 197, Duboca 133, 161, Parkačevac 173, Fužine 106, 173, Gorica Velika 33, Gračići 212, Grobnik 191, Grudibinopodje 178, Guskovec 37, Gunjice 56, 106, Hlebine 124, Jasenovac 96, Jaska 23, Josippol 52, Karlobag 173, Ključev 17, Kostrena 44, Krbare 73, Kraljevac 186, Kraljevina 17, Krapina 23, 24, 73, Krčevaj 191, Lika 7, Lober 134, Lošinj 37, Marija Bistrica 133, 150, Markovac 47, 59, Markuševac 164, Ognina 189, Otočac 175, Praputnik 233, Pravčićevac 191, Porečko more 94, 134, 135, Rakovpotok 183, Riječka 24, 37, 83, 90, 115, 116, 135, 154, 177, 196, Samobor 186, Seč 74, 120, Stupnik 186, Sudak 17, Sv. Kuzma 73, 87, Pečar Gvatec 174, Sv. Simeon 164, Šandrovac 66, Šestine 206, Skriveno 73, Terezat 136, Trkići vrh 24, Turke 64, Velenjevac 174, Vrpolje 177, Zabok 134, Zaprešić 13, Zagreb 5, 16, 32, 77, 119, 170, Zlatar 83, 130, Zmaj 174.

Slovenija: Ajdovščina 156, Bakšić 77, Barjane 34, Bokščić 192, Brezovica 17, Brod na Savi 157, 174, Črkvica 192, Dragozin 152, Bukovje 193, Feričane 78, 191, Glug-vica 174, Gunja 175, Gunjević 17, Ilok 192, Jodjeva 192, Karlovci srpski 100, Kobas 216, Kozletinci 17, 59, Kutjevo 192, Osijek 282, Petrovaradin 169, Podvinj 374, 193, Požega 39, Poljčane 37, Štiberna 176, 178, Šupljeveri 192, Turidinci 40, Uljanik 178, Varaž 174, 196, Vodice 22, Vrba 174

Instra: Boječ 178, Brndišć 185, Cres 45, 145, Čunski 145, Klana 178, 216, Kostanjica 216, Košljun 78, Krima 216, Labinj Mall 148, Labinj Veliki 146, Lubenice 45, 46, Marinčićev 45, Materada 216, Mramorne 216, Mostišće 90, Novozime 145, Omišalj 57, Oprtalj 210, Orloč 43, Prnat 45, Puši 17, 18, Šilista 43, Šusak 145, Šterni 216, Topolovac 216, Valun 49, Vrh 175, Zbičina 44, Žerjav 210.

Bosna-Hercegovina: Blato na Korčuli 180, 197, 423, Dol uz Braču 94, Dolac Donji 17, Duhovnik 210, 228, Gruf 178, 223, Jelsa 154, Kastel Stari 216, Kostabe 199, Kuna 194, Lumb 195, Maglave 146, Makarska 68, 78, 235, Nis 58, 210, Novska 195, Omiš 210, Pernat 239, Pila 238, Punkve 230, Prizvoje 195, Rava 211, Šmig 168, Šećep 5, 38, 120, 153, 186, Ston Mali 196, 200, Ston Veliki 211, Topola 211, Trstenik 196, 200, Ugljan 211, Vinjerac 190, 211, Vis 188, Vrsi 212, Zadar 38, 119, 138, 178, 196, 200.

Herceg-Bosna: Banjaluka 17, Brezicanici 157, Deževice 11, Dolac 182, Hadžići 177, Han Kompanija 30, Komušina 12, Kozarac 157, Krešev 204, 238, Livno 212, Ljubija 17, Modar 118, Novaković 212, Prijedor 212, Prozor 157, Rastovo 219, Sarajevo 15, 94, 157, 204, 213, Travnik 14, 96, 117, 120, 128, 192, Tužla Donja 12.

Ugarska: Međimurje 190, Nedelišće 178.

Hrvati u inozemstvu: Amerika : 23, Čajamel 213, Johnstown 196, San Francisco 49, Australija: Nova Zelandija 157,

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA.

Broj 1. Siječanj 1908. God. XVII

izazi mjesечно. Cijena 48 f. — Postom 1—10 istisnati po 80 f.
10—50 po 70 f., 50 i više po 60 f. Za inozemstvo 1 K 20 f.

K mladome ljetu.

(Spjevan dr. B.)

Oj „Glasnicu“, knjigo mala,
Al' te željno čekam, žudim,
Kad li ćeš mi osvaziti,
Da te k svojim vlastem gradim?

Sreć moje jače kuca,
Kad ugledam twoje lice.
Jerbo si mi prijatko
Poput hr. cr. i mesnice

Ti mi ljupeku nosiš glase
Iz dalekih gor visita,
Tunaciš mi kucaj Srca
Spasitelja, Božjeg Šina.

„Štivo, pisma, sveg' po malo“
I „namjena molitava“
Sve me k Božjem Srcu vodi,
Vjera moja emnožava.

Njelne twoje zahvalnice
Što iz harnih teku gradi,
Svaka od njih nehotice
Cvrsnu uvalu meni budi.

I pjesmice twoje male,
Ko potociš što žubore,
Na oči mi saxe vabe,
Duh moj k nebu dižu gore.

Ljubav čistu k Božjem Srcu
U svom srcu one nježe.
Te svadbenim ovim ruhom
Put Božje me vode mese.

Stog te volim, knjigo zlata,
Knjige Srca Presvetoga,
Pak te nikad pestiti ne ču
Do zadnjega dana svoga.

Što te više gjavio grdi,
To te, kajige, više volim,
Svakomu te preporučam,
Dragog Šoga za te malim:

„Češi narod, da okupiš
Pod stjeg Srca Isusova,
Što je grešno, da satućeš,
A stvoris nam srca nova.“

Hvalom Srca Isusova,
Božja slava da se ori,
Kad hrvatska sede gruda,
Rjec hrvatska gdje se zbori.“

U to ime, naš „Glasnicu“,
Cestitam ti ljeta mnoga.
Barjak Kristov smjelo dizu
U naroda hrvatskoga!

A sad vama, prijatelji,
Hrvatice i Hrvati,
Čestitam vam ljetu novo,
Trajna sreća nek vas prati!

Sveti Srce Isusovo,
Sve vas neka štiti, brani,
Da jedampot sví budemo
Njegov narod izabrani.

I drugima dobre volje
Sretno želje ljetu novo,
Ali najprije, da spoznaju
Milo Srce Isusovo!

Namjena molitava i dobrih djela za sjećanje

(Blagoslovljena od sv. Oca pape Pija X.)

Svečenički jubilej sv. Oca pape Pija X.

Bilo je to u pedesetim godinama. Mladi biskup Strossmayer putovao u Rim, da se pokloni svetom Ocu papi Piju IX. Bilo na putu, bilo na povratku — navrati se naš biskup i u Padovu. Tu ga u sjemeništu svećano dočekala. Jedan mladi bogoslovac stupio pred hrvatskoga biskupa, te ga pozdravi latinskim stilovima, što ih je po našu svojih starijih za tu prigodu bio sastavio.

Taj padovanski bogoslovac danas je — sveti Otac papa Pijo X. On se još danas ugodno sjeća ove zgode, pa ju je dne 8. travnja 1906. sam pripovijedao, kada je petoricu gjakovačkih svećenika primio u privatnu sastušaj. Bila je baš godišnjica smrti našega velikoga Strossmayera.

Da je naš Strossmayer još živ i zdrav, s kakovim bi on čuvstvima pohelio u Rim, da se pokloni Piju X., da mu uzvrati milo za drago!

No što ne može biskup Strossmayer, to možemo, to hoćemo mi. Osobljo ove godine 1908., kada Pijo X. slavi pedesetu godišnjicu svojega mišnikovanja, valja da mu očitujuemo svoju simovsku odanost, svoju ljubav, svoje iskreno štovanje.

Naš je Glasnik o tom zlatnom jubileju svetoga Oca već progovorio u desetom broju (1907.) Ovaj put neka progovori sam sveti Otac papa, neka nam on sam kaže, kako on shvaća svoj jubilej i kako on želi, da ga mi shvaćamo, kako da ga preslavimo.

Došao prije malo mjeseci pred svetoga Oca središnji odbor, koji se je bio sastavio upravo u tu svrhu, da pripravlja svečanosti tog jubileja. Sveti Otac prihvati tu priliku, te im izjaviti svoje želje ovako:

Sr. Otac papa Pijo X. podplavje molitvnicu.

„Da se radi samo o mojoj skromnoj osobi, ja bili najvolio, da moj jubilej progje neospažen od svijeta, bez ikakve svećanosti. U tišini, u miru i sabranosti odslužio bili u svojoj privatnoj kapeli svetu misu, sručno bili se razgovarao s Isusom Kristom, te bili ga molio oproštenje za sva pomanjkanja, što sam ih počinio u pol vijeka svojega svećeničkoga života.

„No kao Namjesnik Isusa Krista valja da dopustim svećanu proslavu svojeg jubileja, koja će biti javno očitovanje prvrženosti i štovanja, što ga katolički svijet ima spram svete Stolice Petrove.

„Moja je pak želja, da sve svećanosti, koje će sa tom prigodom prirediti, budu lih samo vjerske, bez raskoša i svjetske grize. Mjesto toga neka se osnuju djela i poduzeća korisna po ljudsko društvo; osobito neka se ustale i prošire ona, koja već opstoje. Sagradite i opskrbite crkve i zakloništa molitve i krepštosti; osnujte djela za mladež, za kršćanske škole, za socijalne i dobrovorne svrhe. Pomozite i meni, da mogu i ja biti darežljiv prema siromašnim crkvama.

„Sve će ovo pospješiti pobjedu Crkve; pobjedu, koja stoji u tom, da ona i usred progona i patnja i kušnja ipak svejednako čini dobro.

„Uzdajte se! Naš je Božanski Učitelj rekao: Ja sam pobjedio svijet! No pravo je slavlje tek u raju!”

Ovim je krasnim riječima sveti Otac jasno pokazao, u kakvom duhu valja da proslavimo njegov jubilej. To valja da je doh vjere, velikodušnosti i pouzdanja.

Duh vjere, gledajući u svetom Ocu papi pravoga Namjesnika Isusa Krista na zemlji. Sva čast, koju njenu iskazuјemo, mi je iskazujemo samomu Božanskomu Spasitelju Isusu Kristu.

Duh velikodušnosti, podupirući dobra djela, a osobito samoga svetoga Oca papu, kojega su zadnjih godina jedni iz mržnje, a drugi iz nemara doveli u teške neprilike i siromaštvo. Pomožimo ga Petrovim novčićem!

Duh pouzdanja, nadajući se od naših nastojanja i naših molitava pobjedi Crkve u ova teška vremena.

Tješimo svetoga Oca papu Piju X. iskazima svoje vjernosti i odanosti; molimo se puno za njega, pomožimo ga po svojim silama; i njegov će nam blagoslov odista donijeti blagoslov Božji, što ga toliko trebamo!

Biskupska preporuka.

U krasnom pastirskom pismu, što ga je presvijetli gospodin Filip Nakić, biskup spilješki, lani (1907.) o Spasovu upravio na svoje svećenstvo (sr. „Glasnik“ naš 1907. str. 221.), preporučio je nas „Glasnik Srca Isusova“ ovim riječima:

„Glasnik Presvetog Srca Isusova“ — list je, koji u našem narodu širi i njeguje pobožnost prema Presvetomu Srcu.

Sada, kad se širenjem pučkih škola širi i broj pismenih osoba obojega spola i u seoskim župama, nastojte, PP. Pomoćnici, da ovaj korisni list među vjernicima raširete, jer ćeće s njim širiti i pobožnost prema Svetomu Srcu.

List izlazi svakoga mjeseca u Zagrebu, a cijena mu je od malo novčića.

Poliubljeni u Krstu Pomoćnici! Štujmo ovo Presveto Srce i širimo pobožnost prema njemu — i naša će imena biti ubilježena u njegovu Presvetom Srcu, toj zlatnoj knjizi vječnoga života; ovo Presveto Srce „bogato svima, koji ga zazivlju“, bit će nam za života „izvor svake utječe“, bit će nam „ufanje u vrijeme umirućima“, bit će nam „život i uskršnje naše“. — Tako budi.

*

Ovako hrvatski biskup o našem Glasniku.

Evo dakle, gdje s jedne strane „Pokret“ i dragi njemu slični listovi pišu proti „Glasniku Srca Isusova“, ne bi li ga omrazili hrvatskom narodu — a s druge strane naši biskupi, vjerni pastiri stada Kristova, opet ga i opet toplo preporučuju, ne bi li ga narod što više privinuo uz srce.

Pa što mislite? Ne će li zar i same one klevete neprijatelja naše svete vjere i Crkve svijesnom Hrvatu-katoličku vrijediti kao najbolja preporuka našega „Glasnika Presvetoga Srca Isusova“?

Obraćeni noćobdija.

Čudan vam je to svat: noćobdija! Sto je drugima dan, to je njeno noć; a što je drugima noć, to je njemu dan. Kao noćna ptica danju spava, a noću bđije. Šeće li se blijedi mjesec zvjezdanim nebištem? Onda se i noćobdija tihom i zadovoljno šeće ulicom. Vidiš li ga, pomislil ćeš: duh je ili noćno strašilo. Za-

vija li se nebo u crne oblačine, udari li noćna oluja? Onda ti se i moj noćobdija omota u svoju široku kabanicu i čvrstim, žurnim korakom obilazi svoj noćni kraj. Vidiš li ga, misliti ćeš: tat ili razbojnik! Ali baš nije! Baš on vjerno stražu straži, da ne bi koji tat ili razbojnik provalio u tvoru kuću, dok svi mirno spavate. A bukne li nesrećom požar: tko je onda prvi, koji čitavo selo na noge digne i u pomoć zove? Tko drugi, nego noćobdija! Stoga, imate li dobra noćobdiju, svaki mirnije spava i svaki ga rado ima.

No kamo sreće, kada je noćobdija i revan štovatelj Srca Isusova! Onda će s njime budit i Srce Isusovo i čuvati kuće vaše od lubeža i od požara.

Evo vam primjera jednoga noćobdije u jednom većem hrvatskom gradu, koji s početka nije mario za Srce Isusovo, a kasnije je postao njegovim revnim štovateljem.

Moj muž — pripovijeda njegova žena — bio je isprvice čisto hladnokrvan prema svetoj vjeri i svetoj ispoljedi. Kada bih mu samo malo što spomenula, neka misli na svoju dušu, namah mi se natrgodio i ozlovlijio. Takovom prilikom znao bi mi reći: „Zar misliš, da sam te doveo u svoju kuću, da me u strahu držiš?“ A potukavši ga jedan put, neka se upiše u bratovštini Srca Isusova, oborio se na me svom žestisom svoga srca, govoreći: „Imam dosta briga, pak da još i to nayanam na sebe?“

Što mi je drugo preostalo, nego šuti, hoćeš li imati mira u kući. Ali dakako, tužnoga li mira, gdje se muž u najvećoj stvari niz slake sa svojom žetom; gdje se Bog ne štuje niti sveta Crkva; gdje se za molitvu ne zna!

Jedna mi je nuda ostala, jedna utjeha: Presveto Srce Isusovo. Njemu se stadih utjecati, ne bi li mog muža obratio na pravi put. Tri su godine dana ovako ko matna voda protekle u vječovitoj žalosti rascvijljene mi duše.

Ali Presveto Srce nije dalo, da propadne ova duša. Molitve moje nijesu bile uzaludne. Božansko je Srce pomoglo upravo onda, kada sam se tomu najmanje nadala. Čital muža iz „Glasnika Srca Isusova“, a dok ja čital, Presveto je Srce po malo rastapalo led u njegovu srcu. Ali još ne bi bilo ništa, da nije dragi Bog okrenuo drukčije. Presveto je Srce dušu mojega muža stavilo u plesmašto srce jednoga mu prijatelja zidara, i ovaj ga počeo obraćati. Napokon led je puko. Presveto je Srce pobijedio: moj se je muž obratio posvema.

Bilo je to na blagdan Sviju Svetih godine 1901. Pošla sam

š svetnj misi, bez svojega muža, to se zna. Kad eter ti, na svoje golemo čudo opazim u crkvi svojega muža, a ma baš kod ispo- vijedaonice. Tamo on čeka sa svojim prijateljem. I dolista, oba su se ispovjedila i ispisala u bratovštinu Srca Isusova.

Tko sada veseliji od mene? Ko da me je sunce Bođje obasjalo iza tri godine same kise i kuće! Razumije se, da je sada nastala velika promjena i u kući. Presveto je Srce od onoga sretnoga dana središte u našoj kući, Nabavila sam krasne slike Srca Isusova i Srca Marijina, koje sam dala i blagosloviti. Pred njima molji moj muž uz mene svaku večer kiečeći, prije nego ide na svoj noćni posao. Ispovijeda se svaki prvi petak. Sa mnom je blag i ljubezan. O kako je sada sve druk-đje nego prije! Mi smo sada jedno srce i jedna duša u Pre- svetom Srcu Isusovu! Hvala mu i slava na vijek!

Sad leti, sokole! . .

Pomisli si, čitatelju dragi, sokola, sivu pticu, gdje veselo kruži čistim vazduhom na žarkom sunašcu Božjem. Kad eter ti gromi iz vedra neba, te prelomi sokolu obadva krila zrakoplova. Teško sokolu bez krila desnoga: no tri puta teže sokolu bez krila i desnoga i lijevoga. Sad leti, sokole jadni, leti, ako znaš! — Žalostan sjedi i cvili sokol u gnijezdu svom uz sokolicu vjernu i deset malih, gočih sokolića. Tko će ih sad hrani i oda zla hrani? tko će sokolicu tješiti tužnu? tko sokoliće pitati mlade, da od gladi ne poginu?

To ti nije bio soko, ptica siva; nego sam ti to bio ja glavom, prijatelju dragi, koji ovo pišem. A nijesu to bili niti sokolica niti sokolići, već moja vjerma žena i desetero nejake djece.

To ti je bilo ovako.

Uz pomoć Božju pošlo mi je za rukom, te sam u jednom selu, tihom gnijezdu naše kršne Like, zadobio dvije čedne službe: postao sam općinskim bilježnikom i kraljevskim poštatom. Zasluga baš tolika, da sam svoju mnogobrojnu obitelj mogao pristojno odijevati i hranići.

Kad eter nesreće! Bio je sa mnom u službi jedan bezdušnik, raspikuća, te pronevjerio oveću svetu novac i pobegao u Ameriku, zavarav oblasti, narod i mene. Vješto je znao svatiti na mene sumnju, da sam ja s njime ortačio. Sveta je bila deseta velika, a ja sam ju iz svojega džepa nadoknadio, samo

da budu računi u redu, i da me sirotinja ne proklinje. No time sam svoju nesreću samo još povećao, jer se je to nazah fu-maćilo, kao da se time sam priznajem sukrivcem.

I tako nastade prava hađka na mene. Sumničenja, tužbe, klevete ko tuča na mene. Trajalo je to maline godinu dana. Ja sve strpljivo podnosih; tješila me je misao, da Bog svojih ne ostavlja. Svojim protivnicima poručih, neka samo kopaju jamu, u koju me misle strovaliti: Bog, koji vidi moju nedužnost, znat će me već izbaviti iz te jame.

Nakonopne pukne grom, a nad mojoj glavom. Ni kriv ni dužan izgubili najprije jednu službu — eto sokola bez krila desnoga — a onda i drugu službu — eto sokola i bez krila lijevoga. Ele, lišen sam svega, samo ne milosti Božje.

Sada tek nastade prava oluja. Narod, premda me baš nije džao krivcem, ipak me je gledao kao bik crvenu krpu. Ja ipak ne klonuh duhom; ja se još uvijek uzdah u dobroga Boga. Neka su svi proti meni, pomislih, ako je samo uz mene dobri Bog i Presveto Srce Isusovo, bit će sve dobro.

Svaki se dan molih Presvetomu Srcu, onako vrucće i srdačno, kako to čovjeka samo nevolja uči. Usto se zavjetovah, da će se isповjediti i pričestiti i jedan milodar dati.

Megljutim prejurio jedan mjesec za drugim, a sve moje molberice i obrane, svi moji dokazi i utoci ostali bez uspjeha.

Bez uspjeha? — Ne! Presveto Srce nije toga dalo! Kada su se moji protivnici tomu najmaje nadali, zadobili opet jednu od svojih izgubljenih službi. Oh, kako da zahvalim Božanskomu Srcu! Bareni sam najveće bijede i nevolje riješen; mogu opet služiti svagdanji kruh za se i za svoje mile i drage.

Nekoliko mjeseci zatim, jedne večerf prije počinka, rekoh suprugi i djeci, da će, ako Bog da zdravlje, sutra primiti slike sakramente. Tu večer sam se dulje nego obično molih Presvetomu Srcu Isusovu. Pripravljao sam se na svetu ispovijed, a nijesam zaboravio ni na to, da mi je kao kršćaninu dužnost moliti se i za neprijatelje. Molio sam Srcu Božansko, da im rasvijetli pamet, da me se nedužna okane i da ne bi sami pali u sve one nevolje, što su ih meni željeli.

Usmuh mirno i spokojno.

Kad eto ti sutradan još ranom zorom doleti mi supruga sva vesela i radosna, s najmilijim djetetom u naručaju, a taj mali angjelak svojom ručicom mi pruži brzojavku. Šta mi to žica javlja? Hitro prečitam i ostadoh jedan čas ko bez daše. Srcu mi je bilo prepuno; na oči mi navriješe suze radosnice.

„Evo jedan mi prijatelj čestita, što sam i druga, i to glavniju službu opet zadobio. Oh, hvala ti, veliki Bože! hvala ti, Presveto Srce Isusovo! Dakle se nijesam prevario u sadil!

„...Mali angjelak svojom ručicom mi pruži brajavku...“

Namah pobrilih, da izvršim svoj zavjet. No upravo kad izagjem iz kuće, opazim, da se gospodin župnik vozi u obližnje mjesto. Primio sam stoga svete sakramente drugi dan, a sada

u ime zavjeta šaljem tri krune kao milodar za hrvatsko svetište Srca Isusova u Zagrebu.

Evo vam sada sokola kao preporogjena! Presvetu mu je Srce povratilo i desno krilo i lijevo. Svaki se dan vesel diže u molitvi nad ovu dolinu suza, te pozdravlja Sunce Božanskog: Presveto Srce Isusovo. S njim se raduje i sokolica vjerna i dešetero sokolića mlađih.

Da name uspomena na svoga Božanskoga pomoćnika i zaštitnika ostane trajna, nabavih si krasnu sliku Presvetoga Srca Isusova, pred kojom se svaki dan sa čitavom obitelju molim.

Hvala i slava Presvetomu Srcu Isusovu! Malodušni, ne zvdajte! Uzdajte se u Presveto Srce! Uzdajte se i molite; molite se i strpljivo čekajte pomoći odzagora: Bog svojih ne ostavlja!

Uzgr

„Svima ćeš kazati ...

(Pripovijeda M. Bruno Ferčić D. I.)

U jednom selu, sat boda od Prizrena u Arbanaskoj, puščano zrno pogodi u noži dobroga arbananskoga mladića „Nue i Prema Nez“ (Antun prvi Andrije).

Mislilo se isprva, da će rana brzo iscijeliti; ali se upali i na zlo krenu.

U takovom stanju sedam godina ostade.

Nakon, bilo radi teških boli, bilo jer se nije mogao na nogama da uzdrži, morade u postelju. Već se bio nasežan cijelih sedam mjeseci. Noga stala grijiti, i svaki mu dan gore bivalo. Liječnici izjavile, da tuj više nema njihove pomoći. Bolesnik usto triput neizrecivih boli, a smrt pred vratima kucala. Sam zamolio sakramente uniucihi.

Dva dana prije Božića oče sestra u Prizren, da nahavi štograd za ukop rođenog i milog si brata. Dočuv bolesnika, da će sestra u grad, reče joj: „U Prizrenu ima mnogo pobožnih duša, koje ravno štoju Presvetu Srcu Isusovo. Daj, preporuči me nekim od njih, e bi mi od nebeskog Liječnika isprosile, ili da ozdravim, ili da što prije umrem. Ne mogu više da podnosim teških boli. Već mi je čisto, da zdvojim.“

Sestra obeća.

Došavši u grad, krenu ravno nekojim svojim prijateljima, da njima preporuči bolesnoga brata.

Čuvši jedna, da mladiću nema ni ćirkud zemaljske pomoći, oče smjesta u crkvu. Dok se vrude molila, čuje neki nutarnji

glas, što joj k srcu ovako besjedi: „Porači bolesniku: Presveto te Sreć Isusovo ozdravlja. Ti ćeš mu biti za milost haran, i svima ćeš kazati, da te je Presveto Sreć ozdravilo“.

Ženi se nije dalo, da bi to bolesniku poručila. Bojala se, da će se izvrći ruglu i da će cijeli grad o njezinoj pretjeranoj mudići govoriti. Ali joj ovakva misao nije davala mira ni pokoja.

Vratila se u crkvu, i opet će nistarnji glas, koji joj ponavljao iste riječi. I po treći put isto što je se dogodilo.

Napokon se odvazi, te otide k sestri bolesnikovoj. Povjeri i isprijevodi žalosnici tajnu.

Sestra bolesnikova ne prideka ni časa; pohiti kući, te ravno bratu: „Čuj, što se dogodilo u Prizrenu! Presveto Sreć poručuje ti, da te ozdravlja, a ti ćeš mu za to biti haran i svima ćeš kazati, da te je Presveto Sreć Isusovo ozdravilo“.

Na ove riječi bolesnik posjeda na postelju i namah uskliknu: „Ozdravio sam! Hoću da uslanjem!“

Prisutni ne htjedeše mu dopustiti, misleći, da je izvan sebe rad žestine boli.

No on sveudili tvrdio, da je ozdravio, otkrije nogu i pokaza im ozdravljenju i zacijaljenju ranu.

Obuće se, stade hodati i od onoga časa bi posveta zdrav.

Ruka Božja.

(Prijovijeda velod, n. Franjo Kr. Hamerl D. I.)

Evo vam, dragi čitatelji, nekoliko primjera, kako Bog kad-kad očito kazni bogohulce, a kako nagraguje one, koji ne psuju, ne krunu. Sažnao sam za njih prigodom raznih pučkih misija, a dogodili su se u novije vrijeme.

1. U Kameniku u Kranjskoj pučali su prigodom neke svečanosti iz mužara. Kada su jedan mužar osobito jako nabili, reći će neki bogohulac: „Ta bo še Bogā z nebēs spravil!“ (Ovaj će i Boga skinuti s neba!) Metnuće baruta i htjedeće opaliti, ali mužar ne će da puksne. Kušaj ovako, kušaj onako, ali sve uzalud. Uto se onaj bogohulac nagne, tako da mu je glava bila baš pred mužarom. Valjda je htio gledati, što to ne puca. No mužar ko da je samo na to čekao. U taj uah puksne, a nosretniku odrubli glavu. Nije dakle mužar skinuo Boga s neba, nego je bogohulcu skinuo glavu s vrata. S Bogom se nije šaliti!

2. U Deževicama u Bosni neki su se momci bacali

kamena blizu raspela. Župnik ih opomene, da se to u blizini raspela ne pristoji, neka si za svoju zabavu potraže drugo mjesto. Nato će jedan momak iz prikosa baciti kamen baš na raspelo. U isti se čas vesetnik sruši, spopadne ga bolest, koje nitko nije poznavao, te od nje zamaša i umre.

3. U Komušini u Bosni neki poduzetnik iz obiljeti naredi baš u nedjelju, da se drva slijeku i spremaju. Kada su puneve spuštali niz brdo, obori se veliki panj upravo na njega, te ga smrvi na komade raskine.

4. A sada čujte, kako Bog čuva i štiti onoga, koji ga se boji. Valjda se još sjećate, kako je Glasnik prije tri godine (1905. strana 90.) pričao o jednom čovjeku, koji je silno mrzio na psovku (kleitvu), te oštro korio svakoga, koji se je u njegovoj prisutnosti usudio Boga psovkom uvrijediti. „Pozor! Nikola dolazi!“ — svaki bi řaptao, kad su ga vidjeli, gdje se približuje; a svaki bi se čuvao, da mu se ne izmakne koja psovka (kleitva). Ovaj je Nikola po svojem zanimanju bio zaporač kod željeznice. Bilo je to 26. ožujka godine 1906., kad se on po službi svojoj noćnim vlakom vozio u H e r c e g o v i n i . Baš htiđe vlak da ulazi u posjedu Podgorač, kad se veliki kamen utrije sa stijene, te svom silom udari u kola, na kojima je sjedio naš Nikola. Srećom nijesu kola iskočila iz tračnice, ali su se tako jako potresla, da je jedni Nikola sa svog sjedala paš baš među tračnicu ispod vlaka. Još je imao toliko prisutnosti duha, da je pod vlakom svojom zvijždalicom neprestano fičkao i sa fenjerom mahaо. Ali nitko ne može do njega, da ga izbavi iz strašnoga položaja, jer vlak još ide. Napokon progna zadnja kola, i vlak stane. Svi polete da podignu Nikolu, misleći, da će ga naći sasvijem smrvljena i krvava: no kad famo: elo Nikole čila i zdrava! Nato svi željezničari ko iz jednoga grta stadoše Boga hvalili, te rekoše: „Tako čuva Bog onoga, koji ne psuje (ne kune)!“ Nikola, koji je međutim postao konduktér, daje sad svake godine na taj dan odslužiti jednu svetu misu, iz zahvalnosti prema Bogu, što ga je očuvao u tako očitoj pogibelji života. „Tko je s Bogom, i Bog je s njime!“

—

Zahvalnice Švetoj Obitelji.

„⁴ Zahvalnice treba da su prepisana potpisima inicijalima i adresama, istaći ih na sredini ukrasne ravnice.“

Donja Tužla (Bosna). Razbolio nam se sinčić opasno u ţelcu. Dozvali smo liječnika, a on izjavlji, da se mora

djetetu trbuš razrezati. U najvećoj žalosti obratim se Svetoj Obitelji i zavjetujem, da će se preplatiti na Glasnik Srca Isusova, javno se zahvaliti, moliti devetnicu na čast Svetoj Obitelji i postiti tri utorka na čest svetomu Antu. Ne progje no malo sati, a dijete je posve zdravo. Da li je to čudo bilo, ne znati vam kazati; ali to znam, da nas ne zaboravlja Presveti Srce Isusovo, ako ga samo mi ne zaboravimo!

— Hrvatsko Zagorje. Susjed Mijo bio mi je prijateljem još iz mlađih dana, i tako je rado dolazio k meni. No jednoga dana njegova žena uvrjedi moju ženu, a moja žena optuži ju kod suda radi uvere poštenja. Mijina žena bude odsugjena na globu, no ja joj oprostih kaznu zaradi mojega prijateljstva s Mijom. Mislite li, dragi čitatelji, da je to ublažilo Mijinu ženu? Nipošto! Ona i sada misli samo na osvetu. Imao sam od toga Mije pot rali oranice u zakupu na šest godina. Kad eto ti Mije, po nagovoru svoje žene zabrani mi daljnje uživanje ovoga zemljišta. Ja se dakako ne dam, tražim svoje pravo kod suda, pa ga i dobijem, a Mijo bude usto odsuđen, da mi povrati sudsbe troškove. O tom Mijo ne će ni da čuje, već se zagrožio pred susjedima, da će me ubiti u svom dvořištu. Evo, što učini ljubomorna žena među susjedima i prijateljima! Ja pak namah počnem trodnevnicu svetoj Obitelji. Svaki dan kleknem sa ženom si pred sliku Svetе Obitelji, i molim za pomirenje sa svojim susjedom i starim prijateljem. I gde! netom sam svršao trodnevnicu, a moj brat donese mi ugodnu vijest: „Mijo ti poručuje, neka dogješ sutradan k općini: dobit ćeš svoje troškove“. I time se stvar svrši, i mi se opet pomirisemo. Hvala tisuću puta Svetoj Obitelji: Isusu, Mariji i Josipu!

Što pišu o „Kalendaru Srca Isusova i Marijina“?

— „Katolički List“ (broj 45.) piše: „Kalendar Srca Isusova i Marijina... od godine do godine sve je ljepši, ukušniji, bogatiji... Lijepa sadržina... toliko materijala, slika, podataka i crta... Mi od srca preporučujemo ovaj koledar, ovako snabdjeven raznolikim štivom, a dobrim, zdravim...“

— „Vrbosna“ (br. 20.) veli: „Vrlo uredništvo Glasnika Presvetoga Srca Isusova... šalje ovaj kalendar hrvatskomu narodu kao prijatelja, ne bi li istisnuo iz njegovih kuća

mnoge takmice, koji mu na žalost nose otrov i smrt mjesto krišna i poštena štiva. U Kalendaru Srca Isusova i Marijina za godinu 1908. naći ćeš tačno i razgovijetno sve, što ti treba preko godine da imaš pri ruci... Onda dolazi cijeli niz krasnih savremenih članaka i više od stotine slika i sličica svake ruke. A sve je marno i savješno uregjeno i sastavljen. Tako što — možemo mirne duše reći — ne nalazi se ni u kojem drugom hrvatskom kalendaru... Mi dakle ne možemo, a da najtoplijie preporučimo ovaj hrvatski doista najlepši kalendar, na koji se čovjek može u svemu mirne duše osloniti. Nije skup..."

— „Hrvatstvo“ (br. 227.) uvjerava svoje čitatelje: „Sve je, od početka do kraja, dobro uspjelo, puno duševne brane; sadržaj je vršno odabran, a sretno razredan, slike su lijepi i upravo savršene, osobito one iz lurdskog svetišta, pa one, koje je snimio po hrvatskim krajevinama sam urednik... Sadržaj je usto bogat i obilan, a vanjsština mu je lijepa i ugledna. Ako si je kalendar stavio za zadaću prosvjetu kršćanskoga puka, tad mu je to svestrano, sretno i potpuno uspjelo... Najtoplijie preporučamo katoličkoj inteligenciji, osobito dušobrižnju svećenstvu i učiteljstvu, da ga među narod prošire“.

— „Istina“ (br. 45.) popraćuje svoju preporuku ovim riječima: „Kalendar Srca Isusova i Marijina... vrlo je lijep kolendar. Malo se takvih kolendara goće nalazi... Više je u njem, nego će i misliti tko god, prije nego li ga naruči. Čitav je kolendar iskišen obiljem lijepih slika. Puno je tuj lijepih i poučnih štiva... Ama da ne duljan, vrijedi onih 60 filira...“

— Ix Bosne piše nam prijatelj: „Kalendar Srca Isusova i Marijina“ odista udirljuje svakoga. Ne znam, bih li prije gledao slike ili ga odmah čitao. Uzor je to kalendar u svakom pogledu. A usto tako neznatna mu je cijena. Sad se slatko namiješlim, tamo opet tronut i zaplačem. Tuž me sokoli i tješi, tamo opet svjetuje i uči. Jel te, da ne bi smjelo biti hrvatske kuće bez Kalendara Srca Isusova i Marijina? Gdje ga lani nije bilo, tamo svakako neka ugje. A gdje je bio već i lani, tuž pogotovo i ove godine neka samo stupi. (J. P.)

Evi, dragi čitatelji, što pišu o našem „Kalendaru Srca Isusova i Marijina“. No najbolje: naručite si ga, pa ćete sami vidjeti i suditi. Cijena, poštarska i polakšice oglašene su na omotu ovoga broja Glasnika.

Šteča po malo.

— Novi oprost. „Presvetu Srce Isusovo, ja vjerujem u tvoju ljubav spram menje!“ (300 dana oprista svaki put. Pijo X., 29. srpnja 1907.)

— Oprost od 7 godina i 7 četvrtdesetnica podjeljuje se svima, koji kod svete mise za podizanja „s vjerom, afasiju i ljubavi“ pogledaju Presvetu hostiju, izgovarajući usto riječi: „Dospodine moj i Bože moj!“ (Zbor za sv. oproste, due 18. svibnja 1907.).

— Sarajevo. Po odredbi presvijetljenoga g. nadbiskupa dra. Josipa Stadlera držana je u sarajevskoj prvozoljoj crkvi Srca Isusova svjetana trodnevница na fast blaženji Margariti Alakok, i to od 24. do 27. listopada. Narod je svaki put upravo dupkom napunjao crkvu i time pokazao, koliko ju je na srcu svaka pobožnost, što se odnosi na Presveto Srcu Isusovo. Ova trodnevница opetovat će se odsada svake godine prije blagdana blažene Margarite Alakok. (Sr. „Vrhbosna“ br. 21.).

— Svajcarski sastanak Srca Isusova, koji se je u kolovozu držao u Einsiedelu, uspio je biti. Bio je preko deset tisuća učesnika iz svih krajeva Svajcarske. Držale se propovijedi za narod, konferencije za svećenike, predavanja i vijetanja o pobožnosti k Srcu Isusovu, procesije u večernjem sutoru sa tisućama gorućih svijeća po šrasno rasvijetljenim ulicama i tako dalje. Kada ćemo što takova doživjeti kod nas? kada će se upričiti prvi hrvatski sastanak Srca Isusova?

— Njemački euharistički sastanak u Metzu bio je nešto veličanstveno. Pomiclite si: sastale su se koje 3.000 samih svećenika, a 100.000 vjernika! Najljepši prizor razvio se je dne 3. kolovozu, kadno je pod vodstvom svojih učitelja i učiteljica došlo u prvozolju crkvu do kojih 8.000 školske djece.

— Velehrad. Kako nam javljuju iz Praga, radi se o tom, da se ove godine (1908.) na Velehradu u Moravskoj drži sveslavenski sastanak Marijinih kongregacija. Bog blagoslovio ovo krásno poduzeće!

— Posveti Srcu Marijinu. Na Marijiniom sastanku, koji se je držao godine 1906. u Einsiedelu u Svajcarskoj, održalo se među inim upravitelju molbenicu na Svetoga Oca, da bi čitav svijet posvetio prečistomu Srcu Marijinu, kao što ga je Leon XIII. posvetio

Presvetomu Srcu Isusovu. Za tu molbenicu sakupilo se je već preko 150.000 petpis.

— **Lurdski spomenici.** Nema sumnje, da će se prigodom ovogodišnje pedesete godišnjice Lurda u mnogim krajevima hrvatskim podići novih oltara, spilja, kapelica ili drugih spomenika na čast Majci Božjoj lurdskoj. To je dakako hvale vrijedno; samo neka se paži, da ovakvi spomenici budu doista lijepi i doстоjni. Mi smo mnogo takovih spomenika vidjeli u raznim hrvatskim krajevima: mnogi su vrlo lijepi i ukosni, no gdje koji su prave mazake, malo prikladni za pobožnost naroda, a još manje prikladni, da u narodu bude dobar ukes. Preporučamo svima, koji misle podići kakav lurdski spomenik, da prije ponovo pročue stike u ovogodišnjem „Kalendaru Sreća Isusova i Marijina“, gdje su sakupili ponajlepše hrvatske spomenike lurdiske.

— **Svaki dan kod svete mise.** U našoj crkvi — tako nam priopovijeda jedan čitatelj Glasnika — svaki dan možeš opaziti jednoga gospodina činovnika, gdje u statni sat na stalsnom svom mjestu u klupi kleći i pobozno sluša svetu misu. Niže on možda penzionirac, nego je u aktivnoj službi. Nu zato ti on rano urani, te je uvijek među prvima u crkvi. Lijeva li kiša, brije li sjever, vije li mečava, je li u crkvi cica zima, da ti kosti poscaju, ili dosadna sparina, da se rastapaš od znoja: za sve to on ti ne piha, ne mari, već hajdi k svetoj misi. Jednoga dana uslobodih se, te ga zapitah: „Cuјte, gospodine, smijem li vas pitati, koliko ste puta zadnje tri godine propustili svetu misu?“ — „Samo tri puta,“ odgovori on, „i to svaki put na Veliki petak!“ (Poznato je, da se na Veliki petak ne služi sveta misa.) — A ti, dragi čitatelju, bih li i tebe zapitao, koliko si puta zadnje tri godine propustio svetu misu? Daj Bože, da je barem u nedjelje i svetke nijesu nikad zamensario! Evo novog ljeta: dešer, slušaj, ako ikako možeš, svaki dan svetu misu! Bit će ti godina sretna i herićima! (U.)

Dopiskica uređništva.

— **Besplatni Glasnici.** Uredništvo i ove godine zahvalno prima darove za „širenje Glasnika Sreća Isusova“, pa će i nadalje po mogućnosti slati besplatnih Glasnika siromašnim obiteljima ili djeci. No dražtvima, kongregacijama i drugima, koji jasno mogu sami preplažiti Glasnik, ne može se slati besplatno. Gdje kokoje molbenice za besplatne Glasnike upravo se nas iznesuće.

— **Americanima** (napose dr. M. K. u Johnstownu). Kada naručite više istisaka „Kalendara Sreća Isusova i Marijina“, najbolje, da tiskari ujedno s narudžbom pošaljete i novce, ne samo za Kalendare (po 60 filira), nego i za p o s t u (za svaka tri istiska, t. j. za svaku kilu, po jednu kruru). Onda će vam tiskara sve poslati franko kao „tiskalice“, u omotima od jedne kilo, pa će vam to puno jestinije dolaziti, nego da kalendari idu po rukama speditera, kao trgovacka roba.

— **P. A. Martinac**. Izvolite tučnje pogledati uvjete za narudžbu „Kalendara Sreća Isusova i Marijina“. Na samih 10 istisaka ne dobitiva se besplatan istisk, ali ih dobijete franko.

Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova.

Iz naše mlade vojske.

Mala vojska malih povjerenika opet se je umnožila.
(Vidi Glasnik 1906, str. 18.) Dajte, da vam ih predstavim.

Baš ih je deset novih, stoga im se hoće i desetnik. A tko drugi, da im bude desetnik, nego li sinčić podčasnika? Naprijed dakle, mali Vjekoslave iz Putja: stupi na čelo četici hrabrojt! — No gdje ti je junaka sablja? — „Evo je! Evo moje krunice: to je, rekao mi je tata, moje oružje, kojim ću pobijediti sve neprijatelje!“

Za desetnikom ide barjaktar. Amo, Mato, materino zlato, junace iz Komletinaca u Slavoniji: ti nam budi barjaktar! — „A gdje nam je dični barjak?“ — Ne pitaj! Evo ti već u rukama „Glasnika Srca Isusova“ i „Kalendaru Srca Isusova i Marijina“, pa naprijed s njima!

A vi ostali: u red, dva po dva!

Amo vi dva mlada Hrvata: Josip iz Sušaka i Cvjetko iz Kraljevice. Lijepo stanite bok o bok.

A vi dva sokola slavonska: Vjekoslav iz Brestače i Nikola iz Gunjevaca, amo veselo!

Bratski nek se drže rukom o ruku Dalmatinac i Bosanac: Ljubo iz Donjeg Doča i Berislav iz Ljubije.

A šta čete vi, djevojčice nježne? — „I mi smo stupile u malu vojsku!“ — Pa neka! Ta, i u vašim žilama kola krv junacičkih pradjedova. Amo dakle Ljubica iz Klanjca (Hrv.) i Pavka iz Banj Luke (Bosna).

Jeste li svi?

Jesmo!

Naprijed dakle! Širite svuda slavu Srca Isusova, širite njegov Glasnik! A Presveto Srce blagoslovilo vas zato i obilno magradilo!

No počekajte malko! Valja ipak da jednoga ili drugoga od vas još pobliže predstavim čitateljima Glasnika. A najprije, to se zna, vašega junačkoga desetnika.

Vjekoslav iz Pulja.

Vjekoslav, povjerenik.

Ali veselja svaki put, kada dogru Glasnici: čitav snopić od dvadeset komada, jer toliko on ima preplatnika. Na omotu piše njegovo ime. Brže ga razveže, pregleda slike, pa me moli, da mu ih protumačim. Ōnda veselo trči, da ih razdijeli među svoje preplatnike.

Dao sam ga fotografirati za naš mili Glasnik. Na prsi mu natakok škapular Srca Isusova, a u ruke mu dадох Gospina

O njem pripovijeda nam otac, podčasnik u našoj ratnoj mornarici, ovo:

Vjekoslav pravi je uzor svojoj braći. Ako ja koji put radi službe ne mogu uvečer na vrijeme doći kući, da po običaju zajedno molimo krunicu, onda vam moj Vjekoslav uzme svoju krunicu u ruke, pozove đeda, babu, mamu i braću okolo sebe, te stane mjesto mene moliti krunicu.

U jutro ga ne treba probuditi; sam će ti rano uraniti, te prije nego li se umije, na koljenima izmoliti svoju jutrenju molitvicu, pa i navečer ne će ti na počinak, dok nije izvršio svoje dužnosti.

Najvolji biti sam, a najmilija su mu zahvala nabožne lijepe slike.

krunicu: neka se i na slici vidi, da je on pobožan šlovatelj Srca Isusova i Majke Božje. Taj je škapular Srca Isusova baš onaj isti, što sam ga ja sam, još dječakom, kao prvi dar dobio, polazeći kršćanski nauk kod Isusovaca u svom rođnom mjestu; isti je to škapular, po kojem je moj Vjekoslav jedan put na čudesan način ozdravio od opasne bolesti. (Vidi Glasnik 1903., str. 76.).

Presvele ga Sreće i nadalje štitilo i blagoslovilo, te ispunilo moje tajne želje i osnove, što ih u srcu gojim za svoga miloga Vjekoslava...

Mato iz Komletina.

I našega barjaktata predstaviti će nam sam otac, posjednik u Slavoniji.

Kada su Mati bile istom tri godine, već se je upoznao s Presvetim Srcem Isusovim; već onda mu se je znao moliti, pa i razne pjesme pjevati, dok svjetskih pjesama još ni danas ne zna. U crkvu je rado išao, i svaki se je čudio, kako se tamo ljeputljava. Ne bi u crkvi skakan, igrao se i brbljao, ko druga djeca, a još manje bi plakao i vikao, nego bi cijelo vrijeme ručice držao sklopljene, a kada bi što želio saznati, potiho bi šapčući zapitao.

Njegove najmilije igračke bile su svijek sveci sličice, križići i mali kipovi, te stari brojevi Glasnika Srca Isusova i Kalendars Srca Isusova i Marijina. Oprezno bi po njima histao, da ne bi što poderao ili zamrljao, a sve je slike tako dobro poznao, kao da je znao pod njima naslove čitati.

Kada je bio u petoj godini, išli smo jednoć s procesijom

Mato, povjerenik.

u Otok, da proslavimo blagdan Sreća Isusova. Mališa sam da-kako ostavljao kod kuće, ali on podnipošto nije htio oštati. Do Otoka iznaju četiri kilometra, a bila je silna vrućina, da je i nama osjeraslima bilo teško. Stoga, kada je procesija počela ići kroz ulice otočke, htio sam s njim ostati u crkvi, jer sam vidio, da je već umoran. No on mi kaže: „Pa zašto smo došli ovamo badava, kad ne ćemo ići proslaviti Presvetu Sreću Isusovo? Ja, kad slavim njege, ne mogu se nigdje umoriti.“ I tako je sav razdragan i opet obašao cijeli Otok, a opet se i kući pješke po-vratio.

A što mislite, kada bi čuo kojega nesretnika, da štogod opsuje (prekune), tога bi on znao jako naružiti. Jednom reče nekom starcu, koji je imao baš uza se komad crnoga kruha, a tobože mu nešto u šall opsovao: „Poznam ja tebe, nesretniče; zato ti i jedeš samo crni kruh, što psuješ!“

Navećer, kad bi izmolio svoje molitve, uvijek zamoli nas roditelje, da ga blagoslovimo, a onda još ne bi htio spavati, dok mu ne bi štogod pripovijedali o Majom Isusu ili o njegovoj gor-koj muci.

Sada mu je već preko sedam godina. Počeo je polaziti školu. Sada već znade šam pročitati naslove pod svim slikama u Glasniku i u Kalendaru, što ga jako veseli, a nada sve ga zanimalo iz Kalendara mala Justina. Sada on niti ne će više, da mu navećer pripovijedamo, jer u školi čuje pripovijedati gospodina župnika, nego mjesto pripovijedanja on pred nama moliti krunicu, pa kada mi koji dan radi posla ne molimo krunicu u odregjeno vrijeme, onda on nas neprestano opominje, da ne bismo zaboravili.

Često smo opažali, gdje se Mato, osobito za vedrib večeri, po dulje vrijeme zadube u razmatranje neba kao kakav zvjezdarnica, a kada ga zapitamo, što gledi? — a on kaže, da je to najljepše, što može očima vidjeti, naime stan, gdje pribiva dragi Bog, pa kada je iznapolja tako ukrašen, kakav istom mora da je iznutra?

Ovaj mali povjerenik ima vam sada 25 preplatnika, ne-koliko više od lanske godine.

Draga djeco, kako vam se svigaju vaša mala braća; Vje-koslav i Mato? Zar to nijesu valjana djeca? Dederte, ugledajte se u njih. Budite i vi tako dobiti i pobožni, na utjehu svojih rodi-telja i na radost Presvetoga Sreća vašega najboljega, Božanskoga Prijatelja!

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA.

Br. 2. Veljača 1908. God. XVII.

Izlazi mjesечно. Cijena 48 f. — Poštou 1—10 istisača po 80 f., 10—50 po 70 f., 50 i više po 60 f. Za inozemstvo I K 20 f.

Namjena molitava i dobrih djela za Veljaču.

(Blagoslovljena od sv. Oca pape Pija X.)

Pedeseta godišnjica Lurda.

Prošteništva Majke Božje ima po svem svijetu, ima ih na tisuće. U samoj domovini našoj ima ih preko šezdeset. No pitao li me, koje je prošteništvo Majke Božje dandanas najglasovitije, onda ti bez oklijevanja odgovaram: najglasovitije prošteništvo Majke Božje dandanas je Lurd, u južnoj Francuskoj, na podnožju Pireneja. Sama je Majka Božja na čudesan način osnovala to prošteništvo; a svake godine hodočasti osamo preko milijun vjernika. A što je najznamenitije; nigdje se na svijetu nije dogodilo i ne događa se toliko očeviđnih čudes, ko što u Lurd. Znalo se je već dogoditi i do trideset čudesna na jedan samo dan. Skoro svaki, koji je dva, tri dana boravio u Lurd, znade pripovijedati koje čudo, kojemu je bio očevicem. Stoga je i Pijo IX. običavao reći: „Tko želi da vidi čudo, neka ide u Lurd“.

Ove godine, pače ovoga mjeseca, a dne jedanaestog, bit će upravo pedeset godina, što se je u Lurd Majka Božja prvi put ukazala sretnoj Bernardici. Stoga se ove godine slavi pedeseta godišnjica Lurda.

A slavi tu pedesetu godišnjicu ne samo Francuska, nego cijeli katolički svijet. Lurd je upravo svjetsko prošteništvo.

Kao što se Srce Isusovo u Parelementalu očitovalo ne samo Francuskoj, nego čitavome svijetu, tako i Majka Božja u Lurdru.

I doista se za Majku Božju Luršku znade na cijelom svijetu; svagdje se pouzdano zazivlje Majka Božja Lurška; svagdje se ori njezina slava; svagdje se dogagaju i čudesa po njezinu zagovoru. Iz cijelog svijeta hrle proštenari u Lurd, a kod kuće džu joj pobožni štovatelji spomenike, oltare, kapele i crkve. Obzirno na ovaj svjetski značaj lurškoga prošteništa zamolio je na stoline kardinala, nadbiskupa i biskupa Svetu Stolicu, da bi Gjeljoj Crkvi dopustila posebnu svetu misu i ţase na čast Lurškoj Djevici.

I u našoj je domovini Lurd na velikom glasu. Tko nije juš štograd čitao ili čuo o ukazanju Majke Božje u Lurdru i o čudesima, što se tamo skoro danomice dogagaju? Malne u svakom kraju naše domovine ima po koji kip, oltar, spilja, kapelica ili drugi spomenik Majke Božje Lurške, a u Voćinu, u Slavoniji, jest na daleko čuveno proštenište Majke Božje Lurške.

Valja dakle, da i mi s ostalim kršćanskim svijetom proslavimo taj zlatni jubilj Lurški, tu pedesetu godišnjicu njegovu.

A kako čemo?

Evo se baš na Rijeci graditi upravo velebitna crkva Majke Božje Lurške, i to od samih miliodara. Prinesimo i mi svoj darak! Posaljimo ga na adresat; Kapucinski samostan, Rijeka (Fiume). Časni oci kapucini na Rijeci, koji tu Luršku crkvu grade, izdali su veliku, prekrasnu knjigu: „Kritična povijest dogagaja Lurških“. Nabavimo si tu knjigu (kod č. oo. kapucina na Rijeci). Stoji četiri kruise, poštom 30 filira više, a sva je čista dobit namijenjena dogradnji njihove Lurške crkve. Evo i „Kalendara Srca Isusova i Marijina“ za god. 1908. To vam je ovaj put pravi „Lurški Kalendar“. On ima kratku povijest Lurda, pa i prošteništa Majke Božje Lurške u Voćinu, uz mnoge slike, a stoji samo šezdeset filira, poštom 20 filira više. (Vidi oglas na omotu ovoga broja Glasnika). Osim toga ima u tom Kalendaru i dvanaest manjih hrvatskih spomenika, oltara ili kapelica Majke Božje Lurške sa slikama. Valjda bi se po uzoru ovih i kod vas nešto slično moglo podići, čime bi se ovjekovječila pedeseta godišnjica Lurške Gospe?

Nadalje spremi se ove godine prvi put hrvatsko hodočašće, koje će krenuti u Lurd, a usput će posjetiti i Parelemental. Tko može, neka se priključi, pa neka se u to ime

što prije javi časnim ocima kapucinima na Rijeci. A oni, koji ne mogu glavom u Lurd, neka se hodočasnicima priključe barem duhom, kako? — to će vam pokazati primjer Krapine, koja je prva upričila „hrvatsko duhovno hodočašće u Lurd“.

No najbolje ćemo proslaviti Majku Božju Lurdsku i najviše ju razveseliti, ako se ove godine njoj na čast što više čuvaju griješnike, osobito nesretne, gadne psovke (kletve) i svakoga nečistoga grijeha. A da nam to bude lakše, pristupimo ove godine na čast Majci Božjoj Lurdskoj barem jedan put na mjesec k svetoj prijesti. Majka Božja želi, da nas privede k Srcu Isusovu: idimo dakle k Srcu Isusovu, idimo k njemu i sjedimo se s njime — u svetoj prijesti!

Majka Božja Lurdска, moli za nas Srce Isusovo, moli se za svoj hrvatski narod!

Zlatni plodovi.

Piše nam jedan zagrebački bogoslov: Od kada je u samostanu velečasnih otaca franjevaca u Jaski (Hrvatska) uvedena pobožnost i bratovština Srca Isusova, u cijelom se gotovo kraju opažaju prekrasni njezini plodovi. Spomenut ću samo uno, što sam vidio i čuo u svojem rodnom selu.

Mnogi govore, udarajući se po čelu: „Kako sam mogao biti prije tako lud, pa nijesam uvijagao, kaki je grejeh to i to, kako sam mogao učiniti to?“ i slično. Odje se štuje i zazivlje Božansko Srce, razumije se, da tu nema mjesta vračarijama i kojekakvim coprarijama. Zato je ovih nestalo, jedva im je nekakvi trag ostao u spominjanju. Prestaju po malo i kletve, i tugje se poštjuje, kako je s ponosom mogao reći jedan čovjek oružnicima: „Gospodo, k nama vam nije potrebito dolaziti: ja slobodno i bez straha ostavim gdje god vani i kroz noć svoju sjećuru!“

U bratovštinu Presvetoga Srca Isusova (kao i Marijina) upisane su ne samo mnoge žene i djevojke, nego i neki muškarci, koji su čak iz Amerike pisali kući, da ih upišu. Žene se kod kuće gotovo natječu u izvršivanju kršćanskih dužnosti, a ne zaostaju baš mnogo ni muškarci u Americi. Ovi idu gotovo svake nedjelje i blagdana, ako nemaju blizu crkve, željeznicom k svetoj misi, a za korizmenu ispovijed naruče si ispovjednika, da on k njima dogje, kad oni ne mogu k njemu.

U čitavom selu teško da bi se našlo par kuća, koje ne bi imale na stijeni sliku Srca Isusova i Marijina.

Oni, koji ne znaju čitati, daju si obično od kojega školskoga djeteta uvečer čitati neke lijepše molitve a oni onda ponavljaju, dok ne nauče na pamet. Ako tko čuje štogod o Presvetom Srcu ili drugo što takovo, onda ide k drugomu, pak ga molii, da mu to rastumači. Ako ni ovaj ne zna, onda ili traže po knjizi ili idu u samostan pitati. Na isti način uče se i razne krunice moliti, koje su im osobito mile molitve. Nauče ih ili u samostan ili iz molitvenika. Kada je jedan naučio, on će ostale učiti. Krunica im je vjerna pratilica gotovo svuda. Ženske kod ognjišta kuhaju s krunicom u ruci. Idu li kamo, putem prebiru krunicu. Da, ako se koja dade slikati, da slika pošalje mužu, bratu, ocu itd. svaka, ama svaka se slika zataknjuvši krunicu za pas i držeći molitvenik u ruci.

Ovo govorim općenito, ne pitajući, ima li jednoga ili drugoga tvrda srca. Presveto Sreć čuvalo ovaj dobar narod!

(J. G.).

Krapinsko duhovno hodočašće u Lurd.

Dobro je čitateljima „Kalendaru Srca Isusova i Marijina“ poznata starodrevna koliveka Slavena: Krapina, i njezina Majka Božja Jeruzalemska na Trškom vrhu, kako svake godine dolazi oko sto hiljada proštenara.

No tuj, na Trškom vrhu, uz Majku Božju Jeruzalemsku još drugi, jedan vrlo lijepi i pobožni kip privlačuje i okuplja oko sebe pobožne hodočasnike, a to je kip ludske Gospe, koji se nalazi u jednoj milovidnoj kapelici u cirkutri.

Evo, kako je anno došao.

Još za župnikovanja pokojnoga Ljudevita Sartorija, revnog štovatelja Majke Božje, oko godine 1890., pokloni gospogica Julija pl. Kiepac župnoj crkvi krapinskoj krasan kip ludske Gospe. Zupnik zahvalno ga primi, dade s pobožnoga oltara maknuti prijašnji kip blažene Djevice Marije, a na njegovo mjesto postavi ovaj novi mili kip ludske Gospe — na radost cijelog naroda.

Mnoge su se godine pred njim držale svibanske i druge pobožnosti, pa se je tako iz Krapine pobožnost k ludskoj Gospici stala širiti i po sven okolišu.

Kad se je godine 1901. počela rušiti stara župna crkva, da se na istom mjestu sagraditi nova, sadašnja krasna crkva, dao je krapinski župnik, veleć. g. Stjepan Vukovinski, kip lurdskog Gospodina iz župne crkve prenijeti na Trški vrh, te za nj jednu kapelicu u cinkturi urediti kao spilju.

Tu se otada rado sabire narod, osobito za vrijeme prošenja, da molj i pjeva pred bijelom Gospodom, slaveći njezino bezgrještvo Zaćeće.

Lurdsko kapelica u cinkturi kapeli Majke Božje Jeruzalemsko
na Trškom vrhu u Krapini.

Pobožnost k lurdskoj Gospo šarišla se je u Krapini i čitanjem knjizice o Majci Božjoj lurdskoj, a i Glasnikom Srca Isusova, koji si je u Krapini našao preko 300 stanova, kamo se je svaki mjesec navraćao.

Najvećim pak plamenom plamula je i zasvijetila se ta pobožnost slavljem godine 1904., na jubilej bezgrještoga Zaćeća. Te su godine Krapinci upriličili prvo hrvatsko „duhovno“ hođašće u Lurd.

Jer bi to i drugima moglo služiti na izgled, daže, da u cijelosti iznesemo, što „Katolički List“ (1904, broj 51.) tako lijepo o tom piše.

Radosno su zakucala srca krapinske školske mlađeži, kad joj bje proglašeno, da će se ove jubilejske godine sva hrvatska mlađež posvetiti Djevici Mariji bez grijeha začetoj. Ne će i ne smije kod te posvete izostati ni Krapina.

Preuzvišeni gospodin nadbiskup dr. Juraj Posilović preporuča uz ostale pobožnosti, da se ove godine prirede zajednička hodočašća na znаменита Marijina prošteništa.

Istina, mi imademo u našoj sredini, na Trškom vrhu, lijepo proštenište, koje je prečista Djevica posvetila bezbrojem milosti, što ih s ovoga svetoga mjesta dijeli štovateljima svojim, djeci svojoj. Ali to nam je blizu, svaki smo čas na Trškom vrhu kod Marije jeruzalemske, zato bismo željeli, da malo dalje poglemo, da veće štovanje iskažemo Majci svojoj.

No djeca većinom siromašnih roditelja kuda će poći? Ta, ona nemaju sredstava ni za najnužnije potrebe. Rijetko je koje dijete tako sretno, da je s roditeljima hodočastilo ma i samo u Bistricu.

Ah, Lurd, Lurd! Uzdah taj češće se vlinuo iz dječijih grudi, kad im se pripovijedalo o sreći Bernardice u spilji lurdskoj. Već prošle godinе, prigodom svete potvrde u Krapini, mnoga su djeca uzela ime Bernard i Bernardica. A zašto? Iz štovanja i ljubavi prema toj pobožnoj djevojčici, i, kako su sama djeca rekla, iz vruće želje, da barem u nebu ugledaju prečistu Djevacu, koja se je Bernardici ukazala u lurdskoj spilji.

Jednoga dana zapita djecu kapelan i katehet, gospodin Franjo Horvat, da li bi htjela hodočastiti u Lurd. Da ste u taj čas vidjeli sjaj onih očiju bistre zagorske djece! Takav se pogled ne može naslikati ni opisati. Smiješak poprati pogled, a iz srca zajednički kucaj i glas: „Ah, bi, bi!“

Toga dana objavi djeci, da će on dan 6. lipnja 1904. sa austrijskim hodočašćem poći k Majci Božjoj u Lurd, pak da mogu s njim svi, koji žele, hodočastiti barem duhovnim načinom, kad su riješki sretnici, koji osobno mogu hodočastiti u Lurd; pače i sveti Otac papa Leon XIII. s neispunjrenom tom željom legao u grob. Nato razloži djeci način i korist duhovnoga hodočašća, a usto spomeni, kako bi lijepo bilo, kad bi svako dijete upisom svoga imena i prezimena u knjigu, koju bi on ponesao u Lurd, potvrdilo, da se posvetio Majci Božjoj

Lurška kapelica na Trškom vrhu u Krupini.

či da će odsada biti Marijino dijete. Oduševljeno se o tome razgovaralo u školi, na putu i kod kuće. Za kratak čas saznala sva župa Krapina za to dahnivo hodočašće.

Pod nadzorom gospode učitelja upisivahu djeca svoje ime na krasne, za to pripravljene arke. Pre mnogi ne zadovoljše se samim potpisom, već pridruži se mnogo drugih uglednih župljana krapinskih. Djeci pridruži se mnogo drugih uglednih župljana krapinskih. Tako nastade albumi sa blizu tisuću potpisa, a izgledao je kao mali duhovni almanak.

Na prvoj strani albuma, koju je uvezan u bijeloj svili sa uvesenim natpisom: „N e b e s k o j M a j c i — K r a p i n a“, nalazi se slika Krapine.

Na drugoj strani štampana je općenita posveta krapinskih duhovnih hodočasnika u Lurd ovim riječima:

„Premla nebeska Majčice!

„Duhom evo požrtvimo k Tebi na ovo Tobum odabranu „sveto mjesto Lurd. Usljši naše prošnje! Duh nam udahni Svoj! „duh ljubavi prema Tvome Sinu Isusu Kristu! duh grave po- „kore za učinjene grejeve! Pomozi nam, da u milosti posveću- „jućoj ustrajemo do konca.

„Spasi nas, Majčice! Tebi se posvećujemo. Tvoji smo! „Tvoji hoćemo da budemo!“

„Majčice, usliši uzdaha djece Svoje!“

Treću stranicu albuma ispunio je velečasni gospodin župnik krapinski, kako slijedi:

„Bezgrješno začeta Djevice!

„Auxilium Christianorum! (Poemoćnice kršćana!)

„U Tvoju svetu zaštitu izračam župu krapinsku, u kojoj „si, Ti, Majko milosrđa, odabrala takogjer Svoje posebno „mjesto, Svoje svetište na Trškom vrhu, da župa krapinska „slijedi Tvoga Božanskoga Sina, koji je put, istina i život, da „na dan suda Božjega uzzrađuje se stalo sa svojim duhovnim „pastirom u vječnoj blaženosti!“

„Ave Marija!

„Sijepan, Vukovinski, župnik krapinski“.

Na četvrtoj stranici namazio je molbe i želje svoje krapinski kapelan ovako:

„Podijeli mi, nebeska Majčice, milost, da budem uvijek „svećenik po Srcu Isusovu! Isprosi blagoslov, milost obraćenja „i ustrajnosti u dobru svim onima, koje sam ikada isповjedio,

„poučavao u propovijedima i kršćanskoj nauki. Osobito ti izručam svoje učenike. Hrvatsku mi milu domovinu očuvaj, da ju razvratna načela ne otrgnu od Crkve rimokatoličke. Moje roditelje i dobročinitelje riješi muka čistilišnih. Svečenstvo takni, da gledaći na Tebe prečista, čuva svoj zavjet čistoće. Isprosi mi oprost grješja. Naknadni, Majčice, sva dobra djela, koja sam mogao učiniti, pak sam propustio. Odsad će raditi svim silama na slavu Isusa i Mariji.“

„Pomozi, Majčice!“

„Franjo Horvat, kapelan“.

Potrebno je, da od prenemoglih lijepih molba i želja iz tega albuma lurdskih duhovnih bodočasnika napomenemo barem još nekoje. Evo ih nekoliko:

„Majko, Djevice prečista, isprosi od svoga Sinka Isusa Krista, da bude hrvatsko učiteljstvo njegovim duhom disalo i hrvatsku mladež odgajalo u duhu njegova“. — Molitva je to katoličkog učitelja.

Za njim ne zaostaje ni mlajši kolega, obraćajući se na lurdsku Djevicu: „Ojači duh moj, štiti ga, spasi ga, unaprijedi i blagoslov moj rad na korist milion zavičaju“.

Mladi hrvatski pravnik molí Kraljici Hrvata, da udjeli: „majci Hrvatskoj ljubav i slogu sinova“.

Zabrinuta majka vapije k Majci dobroga savjeta: „da mi djeca idu pravom stazom; obrati mi jednu zahutalu kćer.“

Otač ugledne obitelji piše u album: „Sve nas ovome Prečistom Srcu darujem. Sačuvaj kćeri mojoj čistoću i vjernost tvojoj uzvišenoj i svečoj osobi. Ispostuj sim mojemu, da bude vjeran kršćanim katolik, da ne bude zaveden krivom vjerom ili bezvjerenju“.

Siromašna djevojčica zabilježila uz svoje ime: „Molimo Te, udjeli nam milost oproštenja grješca i svagdašnji krušac“.

Starica neka suhoničavom rukom piše Majci nebeskoj: „Sretnu smrt ponizno prosim“.

Ne dostaje nam prostor, da naveđemo sve uzdahе mille dječice.

Jedan moli: „Duh mi udaljni svoj!“

Dragi: „Potrebite milosti za život i smrt!“

„Majčice, spasi mile roditelje!“

„Izbavi iz čistilišta majku i sestruru!“

„Majčice, brani me od svakoga grješca!“

„Da sačuvam krsnu nevinost!“

„Majčice, Tvoj sam živ i mrtav!“

„Oslobodi me od očne боли!“
„Molim Te, ozdravi mi bolesnu ruku!“
„Zdravlje i strpljivost u vojništvu!“
„Daj mi Srce svoje!“
„Daj mi dobro sreć!“
„Daj mi čisto srce!“
„Pomoži mi u nebo!“
„Udijeli mi raj!“

I tako cijeli album odiše najnežnijim izrazima prave ljubavi i pouzdanja prema bezgrješnoj Djevici Mariji.

Taj album odnosi se doista gospodin kapelan na oltar Majke Božje lurdskе, te se pomolio bezgrješnoj Djevici, da usili i uzme u posebnu zaštitu sve one, koji su evo ovako baštem duhovnim načinom hodočastiti u Lurd.

Predstovanjem monsignora Matije Esterera, vogue austrijskoga hodočašća, spremiljen je album krapinskih župljana s ostatim stvarima u muzej crkve lurdskе.

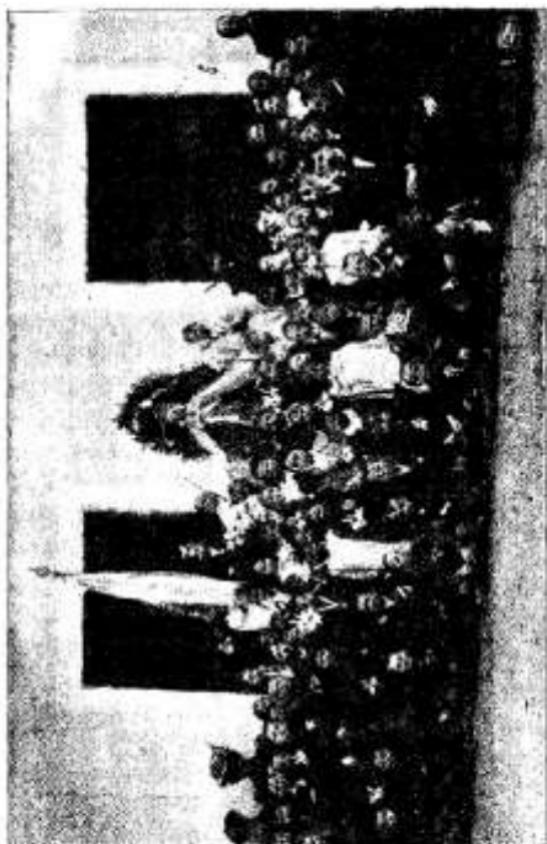
Tečajem cijele jubilejske godine u župi krapinskoj nizale se pobožnosti na čest Prečiste, a pjesma posvetnica „Kraljici Hrvata“ ozvanjala je zvukom ne samo u crkvi, nego po bregovima i poljanama ove okoline.

Svete misije, što su ih vršili časnioci Isusovci iz Zagreba, pripomogle su, da se je krčamski duh obnovio i ojačao u premnogim Krapincima.

Što se više približavao konac jubilejske godine, to je sve više rasla i želja, da se dostojno završi.

Na dan 8. prosinca vijala se krasna hrvatska trobojnica gotovo na svakoj krapinskoj kući. U 10 i pol sati pogje povorka školske mladeži od škole pod vodstvom svojih učitelja prema crkvi. Barjaktar, učenik šestog razreda, nosi prekrasnu zastavu od bijele teške svile sa slikom Srca Isusova i Marijina, a na dvlje vrpce vezani su natpis: „Isuse, Tvoji smo!“ — „Marijo, spasi nas!“ Iza barjaktara stupa 33, što učenika, što učenica, s umjetnim lilijanima u ruci, kao da su onaj čas ogranuti u cvjetnjaku. (Vidi sliku). 33 ih je na broju, na spomen, kako je dragi Isus kroz 33 godine na zemlji štovao prečistu, bez grijeha začetu Majku svoju. Iza lilijana idu opet djeca sa velikim medaljama bezgrješne Djevice... Došavši u crkvu, smjestiše se barjaktar i nosioci lilijana oko lijepo okičenog oltara blažene Djevice Marije. Domaci župnik i konzistorijalac, veleč. g. Stjepan Vukovički, zanosnim govorom razloži slavu Imakulat. Poslije svećane mise posvetila se školska mladež, a s njom i sva župa, prečistoj Djevici Mariji.

Krasni ova proslava Marijina jubileja ostat će trajno utisnuta u srca svih župljana krapinskih, a dao dragi Bog po za-

Krapinska đica, učenici kraljevskog duhovnog hrvatskog učilišta u Lani (1904.)

govoru blažene Djevice Marije — na dubovnu korist i spas svih nas!

Zahvalnice.

■■■ Zahvalnice treba da su potpisani počinim imenom i adresom,
kada ih ne možemo niskoko uratiti.
Dred.

Mnogo lijepih primjera pripovijedao je Glasnik lanjske godine, kako su se hrvatski štovatelji Srca Isusova njemu u nevolji zavjetovali, te željenu milost doista zadobili.

Vrlo su to različiti zavjeti bili. Kao da je svaki dugo razmišljaо, kojim bi zavjetom Presvetog Srca najlakše i najstalnije predobio. Razmišljajući kao da su mu se razne molitve i dobra djela prikazala poput raznovrsnoga mirisavoga cvijeća i statkoga voća; a sada izabereti ono, što misliš, da će Božanskому Srcu biti najmljive i najugodnije.

I svaki je bio, kako je najbolje znao. Zavjetovao je tko ovo, tko ono. Bilo je to živo natjecanje, kao da jedan drugoga hoće da natkrili. Dolazila čitava povorka molitelja pred prijestol Božanskoga Srca. Svakomu u jednoj ruci dar, u drugoj ruci molbenica. Najprije ponudiše svoj skromni darak, uvjereni, ako ga Presveti Srce primi, da će i molbenicu primiti, te milostivo uslušiti, podijelivši željenu pomoć.

Glasnik je redom iznosio te njihove zavjete. Bilo je to evijete sve jedno ljepše od drugoga; bilo je voće sve jedno slatije od drugoga.

No počekajte: najljepše cvijeće, najslagje voće, prave poslastice, pričuvao je Glasnik sve do kraja. To će on tek sada počnati iznositi. Hoće, da vas još bolje pouči, čim možete osobito ugodići Presvetom Srcu.

Da počnemo namati s molitvom.

Zavjetovana molitva Presvetom Srcu.

Ti se, recimo, želiš zavjetovati Presvetomu Srcu Isusovu, da ćeš njemu na čast izmoliš stanovitne molitve, bilo za devet dana, bilo i svaki dan svojega zemnoga života.

No koje molitve da Presvetomu Srcu u to lme prikažeš?

Svaku molitvu možeš prikazati Presvetomu Srcu. Možeš mu prikazati očenaš, zdravumariju, vjeru Božju, Gospinu krunu ili kojegod drugu molitvu.

No paz, što će ti reći.

Jedna pobožna duša dogje u crkvu. Klekne pred oltar svetoga Josipa, te izmolni njemu na čest korizmeni pjesmu o muci Isusovoj: „Daj mi tvoju muku pjevat...“ Klekne zatim pred oltar Majke Božje, te izmolni njojzi na čest „litanijske o svetom

Josipu". Napokon od u oltaru „Ranjenoga Isusa", pa njemu na čast izmoliti jednu „zdravunariju".

Sve je to lijepo i dobro. No ipak daj da te pitam: zar me bi bolje i prikladnije bilo, da je izmolila „Ranjenomu Isusu" na čast pjesmu: „Daj mi živoju muku pjevat . . .", blaženoj Djevici Mariji na čast „zdravunariju", a svetomu Josipu na čest „litanijske o svetom Josipu"? Zar ne, da bi to umjesnije bilo?

Pa tako ti je i sa pohođnosti k Presvetomu Srcu Isusovu. Možeš mu, istina, prikazati koju mu dragu molitvu, jer napokon: molitva je molitva, i dragi Bog gleda više na tvoje srce i tvoju namjeru, nego li na tvoje riječi. No ipak, zar ne će biti najbolje i najprikladnije, ako Srcu Isusovu na čest moliti takove molitve, koje su već same po sebi odregnjene za njegovu slavu, za njegovo štovanje? Zar ne će to Presvetomu Srcu biti dvostruko milo, kad su ti i riječi u skladu s tvojom namjerom, da ga častiš? Usto ćeš ti takovim molitvama i bolje napredovati u svatoj pohođnosti k njemu, a to Presveto Srce i najviše želi.

Takovih molitava k Presvetomu Srcu lako ćeš naći u svakom molitveniku, osobito u molitveniku: „Sreću Isusovo — spasenje naše". Najpoznatije molitve Srcu Isusovu jesu: njegove litanijske i „zlatna krunica". A Glasnik bi ti još osobito preporučio posvetnu molitvu Srcu Isusovu, otprošnju i „Male časove", koji su tek lanjske godine izašli u lijepom hrvatskom prijevodu.

No dosta o tom za ovaj put. Vi već nestripljivo čekate na primjere, na lijepе zahvalnice. Pa evo ih nekoliko.

Bio sam bolestan na srcu — pripovijeda jedan seljak iz Zlatara (Hrv.). — Uzeb iz ljekarne lijek i upotrijebih ga četvrtast dana točno po propisu. Ali mi ne bi ništa bolje, nego oda zla na gore. Iza daljnih 14 dana pritisla bolest tako, da sam jedva disao. Sto ču sada? Sjetim se Liječnika nebeskoga, Božanskoga Srca Isusova, i obećam mu, da ču za devet dana svaki dan izmoliti „zlatnu krunicu". Pa šta mislite, je li to bio bolji lijek nego li onaj iz zlatarske ljekarne? Cujte samot! Nětom sam obavio svoju devetnici, a bolest je prestala, ko da je niti nije bilo. Stoga kličem iz dana srca: Budi hvala i slava Pre-svetomu Srcu Isusovu na vijekе! Amen.

A jedna žena iz Velike Gorice (Hrv.) piše: Bolovala sam punih šest mjeseci. Krv mi je često udarila na usta, da su mi sva usta bila puna. Liječnici su rekli, da je uzalud trošiti na ljekarije, da je to sešica, i da tu nema pomoći. Dakle čekaj mirno na nesmiljenu smrt! Pa neka, ako je to volja Božja. Sva-

komu je umrijeti, komu prije, komu kasnije. No ipak ču još nešto pokušati: pokucat ču na svetohranište, gdje u uskoj posudici kuca Presveto Srce Isusovo, puno ljubavi i dobrote. Valjda će mi ipak još pokloniti koju godinicom, da mu bolje služim, jer sam još malo i premašio za njega učinila. I tako klekoh pred oltar, puma vjere i pouzdanja upilih žjenice u svetohranište i zavapih: „Božanski Spasitelju, ozdravi me, ako mi je na spas! Obećajem ti, da ču obaviti tri devetalce i svaki dan moliti zlatnu krunicu na čast tvojemu Presvetomu Srcu“. I gde čuda! Dok mi lječenici broje dane, dok mi na groblju namjenjuju htadni stanak, ja bez lijeka i bez lječničke pomoći ozdravili posvema. Dakle vi svi bolesnici, makar već svaki lijek bez uspjeha pokušali; pokušajte još ovaj: utecite se Božanskomu Srcu Isusovu! Pa ako je samo vama na spas, a njemu na slavu, nije mu teško povratiti vaš zagrijeno zdravljie.

„Hvaljen Isus i Marija!“ pozdravlja nas jedna pobožna duša iz Bažina u Slavoniji, te nastavlja: Mili Glasniče, lijepo te molim, da i moju zahvalnicu sobom poneseš, da mnoga srca ganeš na zahvalnost Božanskemu Srcu. Priprosta sam poljodjelka, peru slabu vješta, no ipak ustrpite se mafko, pa ču vam sve iskazati. Od jedanaest godina sam udata, pa sam sretno i zadovoljno živjela sa svojim mužem, u najljepšem zdravlju. Kad najednom neka žalost obuze srce moje, a da ni sama ne znam, zašto, i s njom i bolest nadogje, koja me je muciša po svem tijelu. Nevolja gotova! Nijesam mogla obavljati kućnih poslova; moje četvero dječice plaču i nariču, a nena, tko bi im što skuhao ili ih oprao i što sve treba kod ovakove nejačadi. Osim mene i mojega muža nikoga nema: ja bolesna, a muško ne zna raditi ženski posao. Plakala sam dan i noć, misleći, da mi je svaki kriv, a nijesam se ni od koga dala tješiti. Napokon me jedna rogjakinja, čitateljica Glasnika, nagovoril, neka se s pouzdanjem utečem Presvetomu Srcu Isusovu, pa će mi ono pomoći, kako je već mnogima pomoglo. Nato ja i moj muž odmah odlučim tražiti pomoći u Božanskoga Lječnika, knji i mrtve oživljuje. U to ime obećam Presvetomu Srcu, da ču devet mjeseci svaki dan moliti litanije njegove, svaki prvi petak primiti svete sakramente, a svaku srijedu postiti od svakoga čuršnoga jela. I namah sam počela izvršavati, što sam obećala, pa još isti mjesec posve sam ozdravila. Sada živem opet sretna i zadovoljna sa svojim mužem i svojom djećicom. Radim i Bogu se molim, a drugo ni ne želim. Dakle ti, Presveto Srce Isusovo, ja ti lijepo i svesrdno zahvaljujem za primljenu milost i do-

brotni. Ali ipak ne mogu te dosta hvaliti i slaviti, koliko si doštojno. Zato molim vas svekolike čitatelje i štovatelje Božanskoga Srca, da sa mnom uskliknete: Živjelo Presveto Sreću Isusovo na sve vijekove vijekova! Amen. Hvaljen Isus i Marija!

Prvo hrvatsko hodočašće u Lurd.

U Lurd! u Lurd!

Tko nas tamo pozivlje?

Sama Kraljica nebeska!

Ona je sama — prije pedeset ljeta — maloj Bernardici očitovala svoju želju, da bi mnogo, mnogo ljudi u procesijama došlo u Lurd.

Kraljica zove! Šta može vjernomu podaniku biti časnije od poziva kraljice, pa još takove Kraljice?!

Majka zove! Šta može harmonu djetetu biti ugodnije od poziva majke, pa još takove Majke?!

A koga zove? Zar samo Franze?

Svi su kršćanski narodi misili, da i njih zove. Natjecali su se negdu sobom, jatomicice hrili u Lurd — i Lurd je u kratko vrijeme postao svjetsko hodočašće, najveće, što ga je svijet ikada vidio.

Zar dakle, da zaostanemo samo mi Hrvati?

Pedeset godina već nas zove Majka Božja u Lurd; zar ne će napokon biti odziva? Pedeset godina nas čeka Majka Božja u Lurd: zar će i dalje čekati? Pedeset godina nugja nam Majka Božja u Lurd svoj materinski blagoslov, svoje osobite milosti, svoja čudesna: zar da nam sve to propane?

Istina, hodočastili su pojedini Hrvati u Lurd; ali zajedničkog, velikog, hrvatskog, narodnog hodočašća u Lurd — toga sve dosada nije bilo.

Tri se je puta pokušalo pokrenuti takovo hrvatsko narodno hodočašće u Lurd — i tri je puta vatjalo odustati; nije bilo dovoljno odziva.

Zar da i ove godine ne uspije hrvatsko hodočašće u Lurd? — ove godine, gdje slavimo pedesetu godišnjicu Majke Božje Lurdske? — Ne dao Bog!

Prigodom svojih jubileja vladari zemaljski ulijele izvanrednih milosti. Zar se tomu nemamo nadati i od Kraljice nebeske prigodom njezina jubileja, pedesete godišnjice njezina okazanja u Lurd?

O zaciјelo je ona pripravila osobitih, velikih milosti za ovaj svoj jubilej, па ће ih podijeliti u prvom redu onima, koji ћe se velikodušno odazvati nježnu pozivu u Lurd.

Zar da Hrvat i kod ove dobi ostane praznih ruku?

Ne dao Bog! Ne dajte, braćo!

Evo, braća Slovenci i ovaj put prečinjaju nam dobrim primjerom, te ћe krenuti u Lurd u mjesecu svibnju.

Mi ćemo — ako Bog da — u kolovozu.

Javilo se je već preko jedne stotine stalnih učesnika, većinom iz Dalmacije. A gdje ste vi, štovatelji Majke Božje iz Hrvatske, Slavonije, Istre, Herceg-Bosne, Međimurja i Bačke?

Tko samo može, neka se odažove želji i poziva Majke Božje! Tko može, neka se prikliči hrvatskomu hodočašću u Lurd! Svi, koji mogu — u Lurd!

Javite se što prije „mnogopostovanom o. Bernardinu Skriveniću, provinciju kapacina na Rijeci“, koji će vam dati sve potrebite upute.

Hrvatski štovatelji Majke Božje, na noge! U Lurd, u Lurd — u Lurd!

Najbolji čuvar djece.

(Prispovijest M. Bruno Forantić B. I.)

U gradu Prizrenu u Arbanaskoj držali se svete misije. Propovjednik jednoga će dana potaknuti puk, e bi se posvetio Presvetomu Srcu Isusovu.

„U njegovu zaštitu i brigu“, reče misijonar, „izručiće sebe, obitelj, a osobito milu si dječju.“

Nakon dovršene propovijedi jedna dobra i brižljiva majka pada ničice pred sliku premilostivoga Srca. Puma pouzdanja i žive vjere preporuči i posveti mu sebe i nježnu si dječicu. Zatim krene ravno kući.

Dok majka spremala i kuhalala objed, dječu se na čardaku (na tavani) igrala.

Po nesreći čardak bio bez ograda.

Najmlagđe joj trogodišnje dijete skačući približi se neopazice do na kraj; sklizne mu se nogu — i strmoglavi se dolje . . .

Sestrice, djevojče od kojih pet godina, stade zapomagati majku zvati: „Brže, majko! Upade brat.“

Zastravljeni žena pritrča i nagje dijete, gdje u zraku visi.

Rukav tanko košuljice zape mu o klinu, što je sa zida stršio.
Pod njime sva gomila oštrog kamenja. Da je malis na nju pao,
zaciđelo ne iznese žive glave.

Sutradan dogje frajka misijonaru, da mu sve ispričovjedi,
i pokaza mu poderajan tanki rukavac, kojim je dijete o čavlu
visjelo.

Oci, majke, uzgojitelji! Isus jednuć reče: „Pustite k meni
malene...“ Ovim primjerom Srce Isusovo opet vam veli: Pu-
stite k meni malene, jer je Srce moje najbolji čuvat njihov.

208a

Smjeđa po malo.

— Novi oprost, „Gospodine Isuse, zakrili zaštitom svo-
jega Božanskoga Srca našeg svetoga Oca papa! Budu njegovo
svijelje, njegova snaga i njegov utjeha!“ (300 dana oprosa svaki
put, Pijo X., dne 10. travnja 1907.). Izmotimo ovu kratku molitvici
svaki dan, barem ove godine, gdje sveći Otec Pijo X. slavi pedesetu
godišnjicu svojega misnikovanja!

— Blagdan Majke Božje Lurdske. Prigodom pе-
seste godišnjice Lurda naredio je sveći Otc papa, da se odsada, od
godine 1909., po cijeloj Crkvi dne 11. veljače govori sveta misa
i časovi o Prikazanju blažene Gospe u Lurdru.

— Lojnica je područnica župe Brekovljani (Hrv.) u nadbi-
skupiji zagrebačkoj. Tu je narod odlučio sagraditi kapelu na čest
Srca Isusova. Potrebiti za to svetu novaca sakupljava revni posje-
renici Glasnika: Josip Kralj i Mirko Ivanić.

— Retković (Slavon.). Dne 3. studenoga doživjeti smo
skromnu, ali gospodjiju svetost: blagoslovio se svećano novi
kožni put u našoj župnoj crkvi. Kad se je zatim prvi put obavila
pobožnost kržnjog puta, mogao si vidjeti, kako je mnogima zaciklila
se u oku, prateći Isusa u njegovoj pregorkoj muci i sjecajući se
lijehavog Presvetoga Srca, koju je pregorkom svom smrću
zavjedočio. (M. H.)

— Rijeka. Ne bude li nepredvrijemni zapreka, blagoslovit
će se dne 11. veljače i predati javnoj službi Božjoj kripti (donja
crkva) nove kapucinske crkve Majke Božje lurske na Rijeći. Ved
je ova kripta puna veća nego li dosadanja kapucinske crkve: a
kako će velebita biti goruća crkva, koja će stajati na donjoj
crkvi kao jedan sprat kuće na drugom. No bez izdušne pomoci
štovatelja Majke Božje lurske ne bude od nje ništa, jer se čitava
velebita crkva gradi od samih dragovoljnih prijasa. Stoga ova
crkva, upet najuspjije preporučamo darežljivosti svih hrvatskih što-
vatelja Majke Božje. Kupite prekrasnu knjigu: „Kritička povijest
dogajanja lurskih“ od Berlina: sva je čista dobit od te knjige za
doprinos ove crkve; doprimesite i po koji filir, koliko tko može.
Tko doprinese bar dvije krune, bit će dionikom 290 svelih misa,

Što će se svake godine govoriti u ovoj crkvi. Narudžbe one spomenate knjige i mlijodari za dogradnju ove crkve šalju se na adresu: „Samostan č. oo. kapucina na Rijeci“.

— U Sprijetu obdržavati će se ove godine euharistički stanak.

— U Zadru osnovalo se je lanjske godine „društvo svakidanjenja klanjanja“ Presvetom oltarskomu sakramenu.

— Je dan župnik iz Dalmacije piše: Danas, na dan Neoskrvajene, preporeči „Kalendar Srca Isusova i Marijina“ s oltara. Pastirska moja preporka ne osta bez odziva, te vesela srca naručili pedeset istisaka loga krasnoga Kalendara. Apostolstvo dobre štampe spada među najpreće savremene dužnosti. Samo naprijed: Bog je s nama! (D. L.)

— Slovensko hodočašće u Lurd. Braća Slovensci kremlj će u Lurd iz Ljubljane dne 11. svibnja. U Lurdinu ostat će 4 dana. Na povratak pođuti će i svetište Srca Isusova u Parcemonialu. Čitavo će putovanje trajati 13 dana. Na putu će se čitati, moliti i pjevati. U svakom gradu, gdje će se zaustaviti, imat će po dvije slovenske propovijedi na dan, koje će biti poređane na način duhovnih vježba. Svaki će dan primlji svecu prćest. Svi će na pršima nositi poseban znak: medaljicu sa slikom lurdskog svedišta na trobojnoj vrpici. Cijene su: za I. razred 520 kruna, za II. razred 400 K, za III. razred 250 K. Za tu će svote dobiti i svu opškrbu na putu, kao zocište, hranski itd. Za sve će se to skrbiti odbor, tako da hodočasnici ne će imati nikakve brige na putu. Ove cijene vrijede, ako ih bude barem 200 hodočasnika, pa će imati i poseban vlak. Ako ih bude samo 200, imat će i onda poseban vlak, ali će nadoplatiti; za I. razred 20 kruna, za II. razred 15 K, za III. razred 10 K. Ako ih bude manje nego 200 hodočasnika, ne će trebati ništa nadoplatiti, ali oni će imati velike pogodnosti posebnog vlaka. Prema tomu može se zaključiti, koliki će po prilici biti troškovi učesnicima hrvatskog hodočašća. Bit će nešto veći, jer nam je i put u Lurd nešto daljnji nego li braći Slovenscima. No, kao što majka to radošnije dočeka djecu svoju, iz što veće daljine dolaze i što su većih poteklo na putu imati da svataaju: tako će i Majka Božja nas Hrvate s osobitom ljubavlju primiti u Lurd i za svaku žrtvu obilno nagraditi.

— Urednik slovenskoga časopisa „Bogojub“ piše napis: „Hrvatski Kalendar Srca Isusova i Marijina — to je nešto krasno! Čestitam! Niti sami Nijemci nemaju tako lijepoga Kalendara.“

Dopisnica Uredništva.

— Kalendar Srca Isusova i Marijina za godinu 1908. još ga ima u zalihi. Tho ga još nema, zaka se pokut s narudžbom. Koliko stoji i gdje se naručuje, vidi na omotu ovoga broja Glasnika.

— Kalendar Srca Isusova i Marijina za godinu 1909. Već smo ga počeli uregjavati. Stoga, tko ima za taj Kalendar kakav višest, pjesmu, pripovijest itd., moga to što prije pošalje uredništvu Glasnika Srca Isusova. Napose molimo, da bi nas obavijestili o svim starim ili novim spomenicima Majke Božje ludske, koji nijesu učinjeni u Kalendaru za godinu 1908.

Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova.

Čudesna moć lurdskе vode.

(Prispevajela A. T.)

Bilo to godine 1895., koncem mjeseca siječnja. Bio sam tada gimnazijalni gjačić i polazio drugi razred. Baš se svršilo prvo poljeće školske godine. Gjaci bili veseli, što će za koji čas dobiti svjedodžbe, te se kroz nekoliko dana otresti školskog praha i rastresti se na svježem zraku šetnjom, igrom i ponajviše grudanjem snijegom. Pa tko im i može zamjeriti to veselje?

Ali dok drugi gjaci od veselja nijesu znali, što bi radili, ja nijesam imao kada misliti na veselje. Već od djetinjstva trpio sam mnogo od Zubobolje, a taj nemill gost povratio se opet, i to baš tada, kad bih se mogao s drugovima veselo zabavljati. Trgali me zubi — kao što riječ — da sam sve zvijezde vido. Tko je već sâni kušao, što će to reći Zubobolja, taj to vrlo dobro znade. Dok sam po danu morao slušati veselu viku gjaka, koji su se igrali u dvorištu zavoda, dotle sam u zavodskoj bolnici od boli mahao glavom sieno i tamno i jecao; a dok su po noći drugi slatko snivali, ja sam uz boli brojlo sate i četvrte, što sam ili čuo, gdje udaraju na crkvenom zvoniku.

Da mi bol prestane ili barem umine, upotrebljavao sam puno toga, ali se na žalost nije našlo baš ni jedno sredstvo, koje bi mi pomoglo. Sto ēu jadan? Došao već i otac po mene i molio za mene dopust, dok mi Zubobolja prestane. Dopust sam sretno dobio, i sad je trebalo, da se s ocem vozim na kolima kući, pet sati daleko.

Bila čita zima, vjetar puhao, kao da mu se baš htjelo, snijeg zapao duboko. Pa u takvo vrijeme morao sam sa zubo-

doljom kući. Zamotali me od pete do glave, da vjetar ne dopre do mene. Majka me s plaćem dočekala i upotrijebila svu majčinu ljubav, te me njegovala, koliko je najviše mogla i znala. Sve uzalud! Niti razne lječarije niti ljubav majčina ne pomože baš ništa.

Nije bilo druge, trebalo je zvati brijača, da pogleda zube. Čim sam čuo samo ime „brijač“, već me obuzeo silni strah, jer nije šala, kad brije klijeste poškaktaju po zubima. Hoćeš, ne čes, moraš, pa tako i ja moraoš slušati, i brijač udari gvožnjem (željezom) po jednom zahu, pa onda po drugom i pita, je li možda taj bol. Ne najviše sam ipak očutio bol, kad me udario po jednom katinjaku. „Ha, tu je — reče brije — koji ne da mira ni počinkat! Van s njim!“ Brijač potegne... „A joj!“ zavlknen ja. No brijač bio loše sreće, jer je samo na pol potegao Zub. Badava su me sada roditelji mojili, badava siliti, badava me korili, ja niješao više dao brijaču klijestima do mojih zubi. „E, kad je tako — reče brije — ja idem. S Bogom!“ I brije ode. Čudnovato! Netom je brije otišao, Zub prestao boljeti — ali jao! Samo za čas, da poslije još više zaboli.

Majka plakala još više nego ja. Tā, što ne pozna majčino srce? Uteče se napokon samo molitvi, a osobito je zazivala blaženu Gospu. I gle! U taj čas sinu joj u glavu misao, da ima još možda nešto vode, što je donesao stric iz Lurda. Brzo poleti, nagle bočicu, a u bočici doista nekoliko kapi lurdskе vode. Poništi se i dame mi zatim te kapi na Zub.

Što se sada dogodilo? U taj isti čas zubobolja prestaša, a ja po prvput nakon dugotrajnog nespavanja slatko zaspao. Što se dalje dogodilo? Zub se porunio i nikada, baš nikada u životu poslije nije mi zadavao ni najmanje boli. Pa da onda ne kažem od sveg srca: Hvala i slava budi Majci Božjoj Lurdskoj bez grejeha začetoj!

Svaštice

— Molitva djece Tordinci (Slavonija). Piše nam jedna majka: Moj sin spas je s konju, pak se teško na glavi ozlijedio. Rane se dodušte izvana nije vidjelo, no, što je puno gore, iznutra je nastalo krvarenje, te je glava silno otekla. Prizvani lječnik klimao je glavom, videći tako pogibeljnu ozljedu. U teškom svom jadu zamutih devet djevojčica iz skoše, da za moga nastradaloga sina obave devenicu na čast Presvetomu Srcu Isusovu. Ja im oběćab, ako mi sisa ozdravi, da će ih svih devet za godinu 1908. pretplatiti na Glasnik Seća Isusova. Djevojke veselo pristadoše, te se molile, a međutim je sinu bolest hrzo krenula na bolje. Izvršujući svoje oběćanje, saljem danas poštanskom naputnicom pretplate za unih devet djevojaka. Hvala i slava Božanskomu Srcu

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA.

Broj 3. Ožujak 1908. God. XVII

Izlaže mjesечно Cijens 48 f. — Postava 1-10 izdanaka po 80 f.,
10-50 po 70 f., 50 i više po 60 f. Za izpoznavstvo 1 K 20 f.

Namjena molitava i dobrih djela za ožujak.

(Blinogoslovjuje od sv. Oca pape Pjka X.)

Pučke svete mistije.

„Bolesne iscjeljujte, mrtve dižite, gubave čistite, gjavole izgonite“ (Mat. 10, 8). Tako zapovjedi Isus Krist prvim misijonarima, Apostolima, kad ih poslao na misije u vasišni svijet.

Jesi li Apostoli ispunili nalog svoga Božanskoga Učitelja? Djela Apostola priopovjedaju nam, kako su ljudi nosili rupce apostola Pavla i njima bolesne iscjeljivali. Kazuju nam, kako su metalni razne nevoljnike uz put, kada je sv. Petar prolazio, da ih barem sjenka svetog apostola osjeri, jer svi su odmah ozdravili.

Da li i sadašnji misijonari tvore tako golema čudesu, kako su to tvorili prvi misijonari: Apostoli? Bez sumnje, dragi štioče! — Ali, reći ćeš, ne iscjeljuju bolesne, ne dižu mrtve, ne očišćuju gubave, ni gjavole ne izganjavaju!

Zar ti misliš, da je Spasitelj zato stao svoje Apostole, da tijelo ljudima spasavaju? Ta čudesu, što su ih Apostoli na tjelesima ljudi tvorili, imala su samo svrhu, da ljudi upozore i priprave na puno veća čudesa, što je Spasitelj htio po Apostolima na dnu i njihovo izvesti. Htio je, kako sveti Ivan Zlatousti veli, da Apostoli ogromna obećanja ogromnim zaštenjima dokazuju.

Ona puno veća čudesa, što su Apostoli tvorili na ljudima, bijahu, što su isčijelili bolesti njihovih duša; što su ih uskrisili na posve nov, božanstven život milosti; što su ljudi očistili od gube bludnosti, a na ovaj način, oprostili su ih od gjavola.

Ista ova duševna čadesa tvore i današnji misijonari. Tko je, tko ne bi želio ozdraviti? tko ne bi želio, pošto je umro, namovo oživjeti, od svake gube i mrlje se očistiti? Tko ne bi želio svjetska, gjavolska načela očušiti i Kristova poprimiti? Bez sumnje da bi svaki sve to želio. Eto, dragi štoče, molit se kroz ovaj mjesec, da Duh sveti potakne sve one, do kojih to stoji, da se obdrže svete misije u svim gradovima i seoskim župama, jer tako će sav narod od svih bolesti ozdraviti, oživjet će na nov život; nestat će psovke i pijačanstva; ne će nadalje harati guba bludnosti i preljubočinstva; ljudi će služiti Bogu, a ne vragu.

Neki revan župnik reće misijonarima, koji u župi njegovo započeo svete misije: „Velečasni, imam jednog župljanića, koji štaje vraga. Kad god tko spomenе име vrag, a on skine šešir, te veli: „Slava i dika mu буди!“ Ako i ovoga mogu župljanića obratite, onda slava i dika svetlim misijama!“

Misijonari rekoće gospodinu župniku: „Sašo ga dovedite u crkvu k propovijedima, ostalo će već učiniti Duh sveti.“

Kad osvane treći, četvrti dan svetih misija, a g. župnik ugodno iznenadjen, prošavši kraj ispunjavaonice jednoga od misijonara, reču mu: „Etu ga!“ Došao je naime na svetu ispuvjed onaj, koji je dosada štovao vraga.

Reči deči mi, dragi štoče, da si često putu oni još gori, gdje su bile svete misije, od onih, gdje nijesu bile svete misije.

Kako li to znaš, dragi štoče? Jesi li ti čitao u duši cijele župe? Činjenica je, samom svetom Crkvom potvrđena, da su svete misije najkrasnijim plodovima urodile svagdje, gdje su se god iz dovoljne priprave dotične župe obdržale. Istina je, da se svaki, koji se je iskreno obratio u svetim misijama, može poslije opet povratiti u prijašnje svoje opačine, ili još u gore; ali jesu li toma krive svete misije? Sveti Crkva želi, da se svete misije u stanovitom roku obnovi; da se vjernici hračovština i čestim primanjem svetih sakramenata od povratka na zlo čuvaju. — Isus Krist znade, što je za nas dobro, te zato, kako je, dok je bio na zemlji, posao sam misijonare u svijet, tako to isto čini i danas po svojoj svetoj Crkvi.

Molimo se zato, dragi štoče, svaki dan iz dna srca, da Duh sveti pošalje što više žetatalaca, misijonara, u golemu želu, u cijelu našu domovinu i svetu Crkvu.

(M. K.)

Kako si je Srce Isusovo sagradilo kapelicu.

(Valun na otoku Cresu u Istri.)

Najduži istarski otok jest otok Cres.¹ Na zapadnoj strani, južnici u sredini, nalazi se glavno mjesto Cres, a južno od njega, koja tri sata hodja udaljeno, tih uz more leži ubavo selo Valun. Tu je i središte valunске župe (kuracije). Mala je to župa (kuracija), broji samo 300 duša, no ipak hoće, da imaju svoju svetu misiju.

I dogje vеlјeć, otac Gattin i drži im svetu misiju od 24. veljače do 1. ožujka prošle godine (1907.).

Opstajalo je tu već od više godina draštvo djevojaka za naknadnu svetu pričest, pa je još prije dolaska misijonara sakupilo 200 kruna, da si nabavi lijepu zastavu Srca Isusova.

Jednoga dan pristupovao otac misijonar večernjem blagoslovu. Bak su se pjevale Hraniće Srca Isusova. Oko mne zapečatili Presvetoga Srca, što je stajala na velikom oltaru. Kad mi dogje mi iznesada misao: „E, vidi slike Srca Isusova. No zar ne bi ljepe bilo, da mjesto slike bude kip na oltaru — onakav, kakav sam ga prije malo vremena naručio za R i s i k u? — Ta, kipovi obično više pruhuguju narod na pobožnost nego li slike . . . Sakupili su 200 kruna za zastavu. To je i onako previše. Šta će tako malom selu tako skupa zastava? — Bolje 100 kruna za zastavu, a 100 kruna za jedan kip Srca Isusova.“

Svršao se je blagoslov. Otac misijonar ustane, okreće se prema i saopći mu svoju misao. „Doprivaraće se, pa mi sutra ujutru javite. Mo ste odlučiti.“

I doista sutra ujutro eye dvojice uglednih župljana k ocu misijonaru. „Govorili su s pukom, a sav puk pristao uz vaš prijedlog. Neka bude zastava i kip Srca Isusova. Mi ćemo u to ime još više novaca sakupiti.“

Velečasni gospodin župnik (kurat) dade im velik arak papira, na kojem će popisati darove, a oni namah pogaju, da obregaju selom.

Kad o podne, a otac misijonar bio kod gospodina župnika, elo i dvojicu sabirača, geđe dolaze radosna lica.

„No, što ste sakupili?“

„Dajte, vеlјećasni, pogagajte!“

„Bit će 40 kruna.“

„Više?“

„E pa recimo 50.“

„Kakvih 50? Više, vеlјećasni, više!“

„60.“

„Više, više!“

„No hajde, recite koliko!“

„Dvjesto osamdeset kruna!“

Župnik i misionar ostalo su zapanjeni. Ovo malo, siromašno selo, za 4-5 sati sakupilo toliku svetu na čast Srcu Isusova! Evo upisanog arka. Tu mimo filira siromašne udovice evo kruna, evo i petača imućnijih. Mnogi su dali bili i deset, gdjeako ča i dvadeset kruna.

„A šta ćeće sada s tolikim novcima? Ta, to je odveć za kip i zastavu. Mogli biste skoro i kapelicu sagraditi, pa u nju smjestiti staru sliku ili novi kip Sreća Isusova.“

„Kapelici? Nikad bolje! Ta, to bi krasno bilo! Pače, mi ćemo još više novaca sakupiti, narod će drage volje dati za kapelicu Sreća Isusova. Narod će dati i ciglu i kreč i činit će rabi. Trebat će kupiti samo cementa i platiti dva zidara, i gotova kapelica!“

I dolsta je to narod jedva dočekao.

„Bit će kapelica Sreća Isusova!“

„A gdje?“

„Evo tamo, na brežuljku, kraj nove ceste, što vodi u Cres. Tamko prolaze ljudi iz raznih župa, pa će se mnogi pomoliti Srcu Isusova.“

Dakle na posao!

Namah su narmčili kip i zastavu, a kapelica između krša i vinograda iznikla ko preko noći.

No bila je vrio malena. Ljudi, koji su je vidjeli, smijali se i govorili: „Ta, kakva je to kapelica? To vam je staja!“

I već je kapelica bila pod krovom, no kako je vrijeme bilo vlažno, nije se mogla osušiti. Jednoga jutra čuju zidari, gdje nekdo u kapelici puca. Skoči van, a kapelica se sruši. Evo vam mjesto kapelice — gomile kamjenja!

„Kao munja raznije se selom vlijest o toj nezgodi. A mislite li valjda, da su se rastuzili? Baš protivnot! „Prava je to sreća,“ rekoće dohri ljudi. „kapelica je bila premalena. Mi ćemo je produljiti i povišiti, neku je dostojećija Presvetoga Sreća!“

Opet se latiše poslu, još revnije nego li prije. Radilo se je neprestano od jučra do miraka, da se što prije svrši. Na Uskrs bila je golova. Megijutim je i stigao kip iz Milana (Arte sacra), 1 m. 45 cm. visok, pa i zastava iz Innsbruka (H. Uffenheimer).

Kada će biti posveta? Na samu uskrštu nedjelju? — Ne! jer taj dan po starodrevnom običaju nitko se ne miče iz svog

sele, a valja, da pozovemo i susjede, neka s nama proslave tu svećanost. Dakle na uskrsni ponedjeljak.

Došao opet veleč otac Gattin.

Uskrsni ponedjeljak svamu krasan — ko od Boga dan — jedini krasni dan u sve, ovo vrijeme.

U 8 i pol dogde procesija iz susjedne župe Lubenice sa svojim g. župnikom i ocem misijonarom. I starci i starice krenuli su procesijom. Zaostali samo bolesnici i one žene, koje su morale čuvati malašnu dječiju. Pače gdje kome pošle s nejašćetom u naručaju. Naprijed se nosio križ, za njim, dva a dva, hodali djeca, muževi i žene. Na cijelom putu, jedan sat i po, nesprekidno se je molilo i pjevalo: molile se litanije Srca Isusova, a pjevala njegova „zlatna krunica“.

Put vodi kraj Zbičine. Tamo žene svojim šarenim, sviljenim rupcima sve naoko bili naresile. Svi seljani, s njima i ljudi iz Prnata, čekali, da se priključe procesiji. Napokon eto ih dolje u samom Valunu. Tu su već ljudi iz drugih okolnih mjesta; došli nekoji iz Orieća, došli ča iz Martinšćice. Iz Cresa ih nije bilo, jer im se nije ništa javilo bilo, što su nekoji živo žallili.

U selu Valunu veleč otac misijonar pred crkvom blagoslovio kip i zastavu. Onda sve ono mnoštvo naroda procesijom krenu uz brijeđ do nove kapelice Srca Isusova. I nju blagoslovio otac Gattin uz asistenciju gospode župnika lubeničkoga i valunskog. Sad će otac misijonar odslužiti svetu misu. Premda je u kapelici oltarić, ipak služio misu pod vedrim nebom, pred kapelicom, na priregjenom oltaru, neka bi narod lakše pratio sveti čin. Kako nije bilo prostora na cesti za one stotinu naroda, stajali su na vinogradu i po kršu i gdje si je god tko ujagnalo

Kapelica Srca Isusova u Valunu.

mjestance. Bila je to krasna, šarenata slika: vječna šteta, što se taj nije desio fotograf, da ju ovjekovjeći! Iza svete misje otac misijonar progovori prigodno slovo. Sve je bilo odusevljeno i razdragoano.

Požrtvivnost valunskog puča za proslavu Srca Isusova silno se je kosnu susjeda. Još uotci loga svećanoga dana, dok je otac Gattin bio u Lubenici, te sjedio u sobi sa tamoznjim župnikom, puknula netko na vrata, a unutra stupi čitavo odanstvstvo, kojih pet ili šest ponajuglednijih ljudi. Jedan uime svijet progovori ocu misijonaru:

„Velečasni, to je lijepo, to je krasno, što se u Valunu čini na slavu Srca Isusova. No i mi Lubenčani štujeamo, i te kako štujeemo Presveto Srce. Kad su se Valunjanji tako proslavili, onda ne stajemo ni mi zaostati. A naša je župa veća od valuniske (ima 540 duša). Mi imamo i ljudi u Americi; pa kad oni doznade da našu namjeru, bit će nam i oni u pomoći. Stoga, da nam Srce Isusovo blagoslov mjesto, naša polja i vinograde, naše kuće i obitelji, naše trude i pute, pa i ono nekih poštenih radnika u Americi — znaće, velečasni, što smo namisliš? Namisliš sru, da Srca Isusova u našem mjestu sagradimo kud i kazmo veću i ljepšu kapelicu, nego što je ona u Valunu.“

Svi prisutni na te riječi svojega govornika bili su veseli i uskičeni. Pa i otac misijonar veoma prihvati njihovu revnost za slavu Srca Isusova, ali im na koncu prihvatiti:

„Čujte, ljudi Božji! Vi u svom mjestu i onako imate veliku crkvu s visokim zvonikom, pa ustroj još tri kapеле: čemu da vi novu kapelu sagradite? Bolje, da nešto drugo učinite na slavu Božanskemu Srcu.“

Misijonareva valja da je starija, i tako se čestiti Lubenčani predomislile. Brzo se drugomu dosjetiš. Nazad 8 godina bila je kod njih sveta misija, pa odonda imaju veliku sliku Srca Isusova na jednom pobočnom oltaru. „Mi ćemo dakle — predložiše ljudi — sakupljati novaca kod svojih ljudi, i donasi i u Americi, pa ćemo stari oltar zamjeniti novim od tvrdoga kamena — neka je znak i svjedok naše tvrde vjere — a na nj ćemo postaviti velik kip Srca Isusova.“

„Ta vam valja živjeti!“ — odobri im otac misijonar prijedlog — i svl uza nj pristadoše.

A što su odlučili Lubenčani, to će i izvršiti: tko bi o tom i posumnjavao?

Evo vam dakle, dragi čitatelji, dva lijepa primjera, iz kojih vidite, kakvu jednolučnu slogu i velikodušnu pož-

tvojnost Božansko Srce znade udahnuti svojim vjernim štovateljima. Daј Bože, ospamijelo svagdje širom naše domovine takovo određivanje za Presveto Srce Božanskoga nam Spasitelja!

Majčina kletva.

Bilo je to prije nekoliko godina u jednom selu župe Sveti Ivan Zelina u Hrvatskoj. Majka slala svoje troje djece, da beru travu za blago. Prije no odošće, stara ih baka opomenua: „Pazite, djeco, da vas ne bi zmija ujela!“ Na to će majka, onako srđita poradi ne znam kakova dječjega neposluha: „Da bi Gospodin Bog dao, da ti barem dvoje počkala zmija!“

Dječa su već bila vična na takove majčine kletve, jer su ih na žalost svaki dan slušala. Ne nazriči dakle za to, ve se odsakutala. Bila je to Barica, djevojka od 14 godina, njezina mlađa sestra i brat.

Kad dogioše do neke živice, Barica vikne svojoj braći: „Počekajte malko! Ja znam ovdje za mlade ptičice! I odmah poleti u živicu, te izvadi jednoga maloga tića iz gnijezda. Kad su se dječa nagledala ptičice, opet ju Barica povrati u gnijezdo. Najednoč krikne: „Joj! zmija me je ujela!“

I doista je ujela gušica ljudata u srednji prst desne ruke. Djeca sva prestravljena odleješe kući, a tamo se Barica sruši u nesvijest. Spraviše ju u postelju. Ruka je silno boljela, ko od žive vatre, i oteče sve do prisju.

Sad da ste vidjeli majku, kako je grozno plakata! Uvi-

Kapelica Sreti Jezusova u Valumu.

djela je, da ju Bog kazni radi njezine kletve. Kako ju je to peklo u duši; kako je Boga sto i sto puta molila, da joj oprosti, pa neka nju samu po zasluži kazni, samo neka joj ne uzime milu kćerku.

Megijutin stric pobitio u ljekarnu i donio nekakvu mast. Ali niči mazanje lijekom, niči majčine suze nijesu ništa kocistile. Dijete se mučilo dan i noć, napokon bila je već sasvijem iznemogla, te se ujutro opet onesvijestila. Svaki je sad mislio, da joj je otkucnula zadnja. Majka se tresta od plača i grčevitoga jecanja. Kad vidi, da nije druge, upali svjeću, i dudne ju kćerku u ruku.

Uto nadogje jedan susjed, te zavikne: „Ma ljudi Božji, zar će vam dijete umrijeti bez svete ispovjedi?”

Od nenadane nesreće tužni roditelji nijesu ni znali, šta bi počeli. Sad dakle vikne otac: „Hodi, Nikola, skoči brzo po ispovjednika, ako ju još živu zafeće”.

Za kratko vrijeme eto ti svećenika u dvorištu na kolima, dogje u kuću i podijeli djevojci sve sakramente umirućih. Opet se je i tuj pokazalo, da su sveti sakramenti najbolji lijek i za dušu i za tijelo. Jer djevojka, primivši svete sakramente, bila je tako vesela, ko nikada, veli, u životu. A suviše je i za malo dana ozdravila.

Ne trebam vam tek kazati, da se je majka odsada svake kletve čuvala. Kad bi joj što takova došlo na pamet, odmah bi se sjetila zntje i Barice, pa dušu u se.

O vi roditelji, osobito vi, kršćanske majke, nemojte prokljinjati svoje djece, da vas dragi Bog ne kazni! Ne želite svojoj djeci nikada zlo, već uvijek dobro! Pa makar djeca štrogod skrivita: karajte ih, kaznite ih; samo ih ne prokljinjajte! Sveti Pismo veli: „Blagoslov oca utvrđuje kuće njegove djece; no prokletstvo majke razvali ih do temelja” (Crkvenica 3, 11).

Pomoć svetočega Josipa.

U San Francisku, glasovitom gradu Sjedinjenih država u sjevernoj Americi, imale su francuske „Male sestre siromaka” kuću, koja je malo po malo premašena postala za sve to veći broj siromaka i staraca. Stoga one odlučiše, da sagrade veću kuću. Obratiše se dakle svetomu Josipu ovim pisamcem: „Mili sveti Josipe, mi te trebamo. Priskrbni nam zemljište za gradnju

nove kućet!" Ovaj će listić objesiti o vrat kipu svetoga Josipa, što su ga pri vratima kućnim imale.

A što se je s pisacem desilo?

Bogat gospodin, koji opazi listić, znatiželjno ga pročita; ganu ga zaučana molitvica i odluči se na velikodušno djelo. Kupi im veoma prostran² zemljište, koje je možda vrijedilo kojih pet milijuna kruna.

Zahvalne i oduševljene napisane onda časne sestre ovaj drugi listić: „Mili sveti Josipe, zahvaljujemo ti od srca za zemljište, što si nam ga priskrbio. Sada nam daj sagradi i veliku kuću!"

I ovaj listić objesiće o vrat kipu svetoga Josipa. A što se je zabilo s prvom molbom, to se je dogodilo i s drugom. Drugi naime gospodin pročita ga i obeća, da će na svoje troškove cijelu kuću sagraditi. I on održa riječ.

Sada je štovateljicama svetoga Josipa i vode trebalo. No lako im, kada već iz iskustva znađu, na čija će vrata kucati. Napisane i treće pismance, počeše kopati zdenac, te spusiće u nj medaljicu svetoga Josipa.

Nije se veliki Svetac dao svladati od djetinjske pouzdanosti angjenskih svojih štovateljica, „Malih sestara siromaka”. Zaista sutradan pojavi se u zdencu nešto vode. Kopaše dalje, a evo vode u izobilju. Kažu vještaci, da je to najbolja voda u San Francisku.

I opet je sveti Josip pokazao svoju veliku moć, kada je za užasnoga potresa u San Francisku godine 1906. svoju kuću očuvalo od propasti, pače u njoj mnogima, koji su ostali bez krova, priedeo zaklonište.

*

Velečasni g. Turk, Slovenac, župnik hrvatsko-slovenske crkve u San Francisku, dirmut ovim vanrednim dokazima dobrote svetoga Josipa, odluči, da se povede za primjerom onih časnih sestara. Njegova je crkva bila teško zadužena. On se pomoli svetomu Josipu, pa gled namah iza molitve jedna Hrvatica mudnese 1.500 kruna, a malo zatim jedan mladić dragih 500 kruna. Onda priedelet jetan tako zvan „dobrotvorni pazar”, kako je to u Americi, a i drugdje, običaj. U jednoj velikoj ovorani uredi se više ukusnih daščara. Svaka nosi ime kojega Sveca, Srca Isusova, Majke Božje, sv. Josipa itd. U svakom od tih dućančića jedna gospoginja ili gospogica štotašta nugja. Stvari, koje se prodaju, većinom su darovi, osobito velikodušnih trgovaca, a prodaju se što uz cijenu. Što na dražbi, uz živo na-

tjecanje, tko će više dati, ili se daju kao zgodici u lutriji, koja se obično na većer uz druge još zabave prireguje. Evo, to se zove „dobrotvorni pazar“. Na takovu pazaru velečasni g. Turk pomoći svetoga Josipa dobio za svoju hrvatsko-slovensku crkvu svotici od kojih 15.000 krama. Riječ u jednu: sveti je Josip sjajno nagradio njegovo pouzdanje.

Zar nije dakle imala pravo sveta Terezija, kad je rekla, da se od svetoga Josipa sve postigne, za što ga se moliti? (M.S.)

* * * *

Kako se sv. Josip brine za svoje štićenike.

U Han Kompaniji kod Travnika u Bosni presvijetli je g. nadbiskup dr. Josip Stadler u proljeće lanijske godine osnovao novu naseobinu časnih sestara „Služavka Maloga Isusa.“ Tu — na „Polju svetoga Josipa“ — časne sestre same vode gospodarstvo, same kopaju, same oru, kako nam to naša slika predočuje.

„Polje svetoga Josipa!“ — Već nam ovo ime jasno kaže, da je presvijetli g. nadbiskup, veliki štovatelj svetoga Josipa, ovu novu naseobinu stavio pod osobitu zaštitu svogega imenjaka, a časne sestre mogu s tim biti vrlo zadovoljne, jer su već u ovo kratko vrijeme dosta puta iskusile očiinsku brigu, što za njih vodi podčim Isusom. Evo samo jednoga primjera, što nam ga pripovijeda časna sestra poglavareća.

Kako smo daleko od crkve — gotovo jedan sat — a kod nas nema svećenika, imale smo veliku želju, da bismo jednu sobicu naše siromašne kuće mogle pretvoriti u kapelicu, i u njoj čuvati Presvetu Otajstvo, neka nam bude za utjehu i okrepu u ovoj samoći.

No kako da to postignemo? O tom nijesmo imale ni pojma. Sve misli u jednu senisimo, te sve svoje pozdanje stavisimo u svetoga Josipa. Neka se on pobrije, da se na ovom Polju, koje je njemu posvećeno, i dragi Isus nastani u našoj sredini.

Započesmo dakle devetnicu na čast svetomu Josipu, da nam se smiluje, da nam dade našega dragoga Isusa u Presvetom Otajstvu. U isto doba obećasmo, da ćemo jedno siroče primiti na uzgoj, ako dobijemo sve, što nam treba za kapelicu.

I gled netom smo svršile devetnicu, a već nas je naš dragi sveti Josip uslišio na neobičivan način.

Istoga dana, to jest zadnjega dana devetnice naše, imala sam s jednom sestrom ići u Travnik. Pred sjemenišnom crkvom sretosnao se s jednim svećenikom. On nas pozdravio, te nas bez-

Slatinske Malegje Trnka ili „Pođu mi, Josipa“ u Han Konjanići (u Bosni).

okolišanja upita, da li nam stogod treba za kapelicu? Kad smo rekle, da bismo dakako vrucće željele imati kapelicu, ali da ne znamo, kako do nje doći, odgovoril je on, da će se on za sve po-

bitrući i da se ufa, da ćemo doskora imati Presveto Otaštvo u kući.

Ta nas je vijest gantala do suza.

Da ne duljim: evo danas imamo kapelicu, i u kapelici naše najveće blago: predragoga Isusa u Presvetom Otaštву. A sve to nije nas ni filira stajalo. Ta, znao je sveti Josip, da mi u svojoj sirotinji nemamo šta trošiti.

Zivio sveti Josip i svaki, koji se u njegov močni zagovor pouzdaje!

***

Zahvalnice svetom Josipu.

Zahvalnice treba da su potpisane potpunim imenom i adresom, gde ih ne možemo nikako senziti. Urednik.

Piše nam jedna štovateljica svetoga Josipa iz sela B. u Hrvatskoj (u biskupiji senjskoj) ovo: Događaj, što ču vam ga, dragi čitatelji, pripovijedati, mogu potvrditi, ne samo ja, nego i cijelo moje rodno mjesto. Godine 1901. ostanimo nas dvije sestre za rane mladosti bez roditelja. Starija sestra bila je žvelja, te jednoga dana pošalje me nedaleko u susjedstvo k jednoj gospogiji, za koju je šivala, da ju upitam, smijem li kupiti stvari, kojih je još trebalo, da se svrši rad. Kad sam se povratila kući, događje ista gospogija za mnom, te rekne sestrri, da sam ostala sama u njezinu sobi, te da sam joj ukrala zlatan prsten. Neka joj ga povratim ili pak platim, inače da će me tužiti. Sestra počne me tući, i to tako nemilo, da mi je i ruku teško ozlijedita. Po više bi me dana gladom morila. Nikomu od rođanih komu u susjedstvu nijesam se mogla utići; sve je držalo, da sam počinila te sramotu. Sve me je ostavilo, a ja ostao sam na mukama, i to potraja par mjeseci. Napokon moja sestra, srvana jadom i žalosti s te sramote, teško obolje i legne u postelju iz koje nije više ustala. Jednoga dana događje jedna strana osoba, koja je prije par mjeseci imala gostionu u selu J., te zamoli moju sestrinu, da ju uzme za par dana na stan, što ova i učini. Ja sam međutim uvijek trijelja. Moja sestra, kad već nije mogla ustati, štogod bi joj došlo u ruke: tanjur, čaša, nož — sve bi bacila na mene. Ne mogući dalje podnositi progostiva i sramote, odlučih napokon, da si na koji god način oduzmem život. Idući jednoga dana mimo crkve svetoga Josipa, nešto me vuklo unutra. Kad sam došla do žrtvenika svetoga Josipa, obilju me

grozne suze, te uzdahnjem: „O sveti Josipe, kud ostadoh sirota bez roditelja, te me nema tko štititi. Evo me okrivite sa sramotnog člana, na koji nikada ni pomislišti ne bih mogla. Pomozi mi, sveti Josipe, ne mogu već podnositi, nego da si život oduzmem.“ Tada mi se učini, kao da mi sveti Josip reče: „Strpi se, kćerko, sve će se naći. Trpi malo Isusu za ljubav, koji je za te mnogo više nedužan trpio.“ Zahvalivši se svetom Josipu, vratim se utješena kači. Od toga sam dana sve strpljivo podnosića. Jednoga dana dogje k meni jedna odilična gospoginja, prijateljica moje sestre. A ona strana osoba, koja je bila kod nas, opazi na ruci gospoginice isti onaj prsten, radi kojega sam ja toliko trpjela. Ispitujuci je, otkuda joj taj prsten, sazna, da joj ga je dala ista osoba, koja je mene okrivila, da sam joj ukrala taj prsten. Dala je taj prsten ovoj gospoginici na račun za šivanje, a bojći se svojega muža, molila je gospoginu, da taj, od koga je dobila taj prsten. Pa da još bolje izagle iz neprilike, obijedila je mene, da sam ja ukrala taj prsten. Sada je sve bilo jasno. Prsten je povraćen, a meni moj dobar gias. Dakako da me je sada sve žalilo i nagovaračo, da ih tužim. No ja ih nijesam tužila, a niti ih ne zarazim, nego govorim s njima, kao da se nije ništa ni dogodilo. Moja je sestra nakon toga, što je prsten nagjen, za kratko vrljeme umrla, sretna i vesela, što nijesmo ostale osramodnije. A ja se molim Boga za pokoj njezine duše i hvalim svetomu Josipu, što mi je dao milost, da je moja sestra uvidjela, da joj nijesam uzrokom smrti, i da mi je povraćen dobar gias, što ga volim nego sve bogatstvo ovoga svijeta. Slava i hvala svetomu Josipu za toliku milost!

Iz Crkvenice u Hrvatskom Primorju piše jedan trećoredac svetoga Franje. Pravdan sam se sa svojom braćom šest sedam ljeta, dok nijesam napokon dobio očinsku kuću, kako je i bilo pravo. Sada braća hoće, da si razdijelim zemljište. Ja sam mislio, da ćemo se ovaj put u miru nagoditi; ali i tu nastade smutnja. Onda oni kažu, da će nam sud dijeliti. To mi nije bilo po volji, jer će nas to opet stajati puno troškova. Sjetim se svedoga Josipa, koji mi je već više puta pomogao, i odlučim ga moliti, da bi se to bez suda povoljno svršilo. I namah začnem moliti kratku devenicu, koju sam našao u molitveniku: „Idite k Josipu!“ I doista, već treći dan devenice dogje mi sestra, pa mi javi poruku braće, ako sam zadovoljan, kako oni predlaže, da ćemo se tako razdijeliti, a bez suda. Pa što su braća predlagali? Beš oni isto, što sam im već preko godinu dana govorio, pa oni nijesu htjeli, a sada mi oni sami tako predlažu. Tko

je dakle tu ponogao, ako ne sveti Josip? Hvala mu i čast na sve vijekе!

Evo zahvalnice iz hrvatske županije, koja je vrio poučna i za stare i za mlade. Ima nas dvanaestero braće i sestara; sve su nas dobiti roditelji odgojili u bogoljubnosti i u strahu Božjem. Ipak sam se jedamput, i te kako zapletla u paklene mreže. Bilo mi je 18 godina, pa sam željela, da idem na ples. Roditelji nijesu toga dali. Ali kako su god bunašni okoni na mene pazili, ja sam im ipak znala stići, pa idem na ples. No evo razočaranja! Dok su starije imale s kimi plesati, ja mlada ostadow na cjetlinu. Tada mi paklena zavist obuze svu dušu. Izmislih na jednu nedužnu ženu crnu laž, te ju ružno oklevetah. Odsada nestalo je iz moje duše mladenačkog nevinog veselja, a nastade veliki nemir, pravi pakao. Deset godina je to trajalo; deset dugih godina zla me je savjest grizila, kao da mi crv izjeda srce. Već sam zdvajala, misleći, da sam zauvijek izgubljena. Tako očajna stanem jednoga dana pred svoju sliku svetoga Josipa — taj miši mi dar za vjenčanje — i vrneč zavapil: „Sveti Josipe, budi mi u pomoći!” Onaj čas bilo mi je lakše. Odmah sjedjem, te pišem onoj osobi, pred kojom sam onu ženu ružno ocrnila, pozivajući svoja kleveta i moleći je, da je i pred drugima u moje ime opozove. Kao da mi je blaga ruka izvadila iz srca onoga crva, koji me je toliko mučio. Bila sam kao preporođena. Sveti sakramenti dovršili su djelo milosti Božje. Neizmjerna hvala svetomu Josipu za toliku milost! — Kršćanski roditelji, molim vas, čuvajte djecu, branite im ići na plesove, da se ne okuže od smrte gube na duši i na tijelu! A koji su tu bolest po nesreći dobili, neka se obrate svetomu Josipu! Još bih jedno zamolila: ako kdo hoće komu da pokloni kakav dar, osobito za vjenčanje, neka mu pokloni slike; može biti, da će se on, kad nesrećom zaluta, po svetoj slici opet obratiti na pravi put.

Iz štajerskog Grača napokon javlja jedna Hrvatica: Sveti Josip ponogao mi je u teškoj neprilici, kada sam već nadu izgubila, da će se stvar sretni svršati

Kršćanska revnost.

Za vrijeme svetih misija Bog dragi glasnije i jasnije no ikada zove grješnike na pokonu. Ipak će mnogi ostati u svojoj tvrdokornosti, ne naguju li se revni kršćani, koji će ga baš po-

šteno gurnuti u rebra, da se osvijesti iz svoga zlokobnog mrtvila.

Tako na priliku za jedne misije u nekom mjestu splitske biskupije (u Dalmaciji), bio jedan čovjek, koji se već četiri godine nije pomirio s Bogom, a i sada ga je mrzila isповijed. Srećom je imao revnoga prijatelja. Taj će mu posve odlučno: „Čuješ, čovjče, ako ti se neće biti prijateljem dragomu Bogu, onda mi mene više ne broj svojim prijateljem. Ja ti onda ni riječi više ne će probijeliti.“ Ta ostra riječ u dobar je čas bila kao ljuta trava na ljutu ramu. Baš je takova tijeka trehalo staromu grješniku. Evo ga sutradan, gdje u pratinji svog prijatelja dogle k misjonaru, te se skrušeno ispuštao. Ne znam, tko se je tada od ove trojice više veselio: grješnik, prijatelj ili misjonar? Ali znam jednoga, koji se je još više veselio: a to vrat je „dobri Pastir“, koji je našao Izgubljeni, dugog već traženog ovca.

U drugom jednom dalmatinškom selu za vrijeme misije ovakova je kršćanska revnost zahvatila cijelu župu. Nastalo je pravo natjecanje, tko će kojega nepokorjnoga grješnika dovesti k ispuštanju. Bilo je tu vrlo zanimljivih slučajeva.

Jednoga dana zvonar (sakristan) sav usoplijen bane misijonara pred ispuštanju.

— Hodoč brzo, oče, da ispuštebiti čovjeka, koji se nije ispuštebio, ima tomu već dvanaest godina.

— Doći ču, doći; samo počekaj, dok svršim s ovom osobom, koju baš ispuštejam.

— Nemojte, oče; već pođite namah!

— Zašto tako žurno? Zar on već izdiše?

— Ne, nije mi ni bolestan; nego se ja bojim, da će mi pobjeći.

— Pobjeći? Kako to? Zar te nije on sam poslao po mene?

— Nipošto, oče; ta, on niti ne će, da se ispuštebi. Nego ako vi dogjete, sigurno se me će otimati, kako se je meni otinao.

— Ta, nemoj ga siliti, čovjče Božji; jer bi time samo gore postigao.

Pokunjena ode prevezli zvonar i pusti svoj plijen. No ne pustiše ga drugi. Brzo se okupe oko staroga grješnika drugi revni kršćani, i napokon im uspije, te su ga nagovorili na ispuštanje. Još iste večeri progje on sam drage volje k jednoj misijonaru, koji ga radosno dočeka i s Bogom pomiri.

Dragi grješnik izgovarao se je, da ne može u crkvu na

Ispovijed, jer da nema pristojna odjela. Dozna za to dobra kršćanka, koja je bila upravo onih dana kupila robe, da zaođene djecu svoju. Ona mu smješta pokloni odjeću, a suviše mu još isplati nekakav dug, samo da si on što prije pribavi odjeću milosti Božje, te se riješi svoga velikoga duga, što ga je imao na duši.

A baš je veseo treći slučaj. Hvalio se jedan dobričina misionaru, da je velikog pijanaru naveo na ispjovijed.

— Obeciao sam mu za to dati toliko rakije, koliko mu samo bude srce iskalj.

— Ne dao Bog! — odvrati misionar — da se je on samo radi rakije ispjovjedio, jer inače zlo i naopako, i bolje bi bilo, da se nije nikako ispjovjedio.

— Ne bojte se, oče — dober će čovjek — naš se je pijanura baš pošteno ispjovjedio. Čuje samo! Kada sam mu po svom obećanju ponudio rakije, jedva je on čašicu približio k ustima, da mi pokaže, kakav je zadovoljan; ali pititi ne lijeće nikako.

Ugledajte se, braće, u revnost ovih kršćana! Evo vam baš iljepo prilike sada u korizmi. Nagovaraite na ispjovijed one, koji se već duge godine nijesu pomirili s Bogom. Na možete Srcu dobrog Pastira učiniti veće radosti, nego kada mu u raničaj povratite koju zabluđuju ovčiju.

(M. St.)

Dopis iz Gjurđevca (Hrvatska).

Godine 1901. bili su kod nas sveci misije, koje su ostavile čeznuće u mnogima: „O da bi skoro opet sveci misije bile! O da su bar svake godine jedan put! Tko će nam isposlovati, da će opet misije biti?!”

Od to doba započelo je Apostolstvo molitve, koje do danas broje 1300 članova; a u bratovštinji Srca Isusova je do 100 i više članova. I djevojačko društvo za naknadnu svetu pričest ima svojih 100 članova. I djevojačko društvo za naknadnu svetu pričest ima svojih 100 članica. Nabavile si lijepu, bijelu, svilenu zastavu Srca Isusova za 180 kruna. Djevojke svake prve nedjelje dolaze na sastanak. Tu se dogovorno odredi dan zajedničke svecne ispjovjedi i pričesti. Dotječe li vremena, čita se iz koje poučne knjige štogod ili se uči koja pjesma. Utješno je vidjeti svakoga prvoga petka, gdje lijepi broj ljudi kao počasna straža Srca Isusova prima svecne sakramente. Svake prve nedjelje

drži se večernjica na čast Srcu Isusovu, koja je narodu veoma ušla u volju, i dupkom puni crkva ko u jedan glas zaori kod svake desetke krunice Presvetoga Srca: „Isusovo Srce u meni — Svoj ražezi plam ljuvenil!“

Nehrđene se devetnice drže Srcu Isusovu na čast. Mnogi članovi u obitelji zadobili obraćenja; mnogi razdor, neprijateljstvo otklonilo je Presveto Srce od onih, koji ga devetnicom moliše. Mnogi bolesnici ozdravili, mnogi sretno i blaženo umrli po obavljenoj devetnici. Mnoga nesreća u gospodarstvu, mnoge novčane i druge neprilike minule su po želji molitelja devetnice.

Lijepa je navada ovoga naroda, što veliko pouzdanje stavlja u molitve djece. Mnogi dolaze u Skole, te svoje teškoće i najveće potrebe preporučuju u molitve djece. Presveto je Srce doista svaki put dokazalo, kako mu je ugodna molitva nedužne djece, jer ju je vazda uslijelo po želji molitelja.

I ovo je krasan običaj, koji bi dolikovalo svakomu štovatelju Božanskoga Srca: od davnine mnogi obojega spola na svoj imenadž primaju svete sakramente. U ovo najnovije vrijeme odazivaju se nekoj već i želji svetoga Oca pape Pija X., te primaju česta svetu pričest. (S. P.)

Sveća po malo.

— „Milosan devetnica svetomu Franji Ksavverskom“, velikom apostolu Indije i Japana, a od starine milom Svecu hrvatskoga naroda, čini se po običaju od 4. do 12. ožujka, no može se činiti i u svaku drugo doba godine.

— O. Mihail Gattin, dobro poznat hrvatskomu narodu kao revan štitelj pobožnosti k Presvetomu Srcu Isusovu, oputovan je u Ameriku, da mjesto pokojnoga oca Boutonpa radi među tamošnjim Hrvatima, osobito u Kaliforniji.

— G u s a k o v e c, selo u župi Gornja Stubica, dne 17. studenoga doživilo je lijepu svečanost: blagoslovio se novo, na javnom mjestu podignuto veliko raspelo: Mnogobrojni narod došao je u procesiji sa gg. župnikom, kapelatom, vlasteljem; naprijeđ nosio križ jedan preko osamdeset godišnjeg starac. Mužari zagruvali, Iza blagoslava ganutljiva propovijed. Šunda se uz pjesmu povratila procesija. Možete si pomisliti, kako je to krasac spomenik, kad je stajao oko 500 krana. A otkad ti novci? Mladi momci, koji su prvi put pošli u svijet, da si služe kruhi, od prve svoje zarade podigli Isusu Spasitelju ovaj spomenik ljubavi Božanske, koji je doista i spomenik njihove vjere i poštovanosti.

— O m i š a l i j na Krku (Istra). Prigodom svetih misija veleć. misionari, samostanci trećoreci sv. Franje, uveduće kod nas „Vojšku Sreća Isusova proti psovki (kletvi) i proksinjanju“, u koju se je dosada upisalo već do 400 obitelji. Bilo u sto dobrih časova! (L. L.)

— Pomoz misijonaru. Piše nam velečasni otac fra-njevac iz istre: Držao sam u nekoj župi svete misije, kad najednom ja i moj drug počesno gubili glas tako, da ne već niže mogao govoriti. U brzi radi toga vikoh se Božanskomu Šoru Isusovu, obetav da će mu se jutro zahvaliti u njegovu Glasniku, ako mi žugfenu ploštost udjeli. I doista, svršimo sva postanstva bez zapreke. Zato budi hvala Presvetomu Šoru preimelogu Isusu!

— Uslijen je zavjet. U starodrevnom Nišu (u Dalmaciji) razbijanje se žena od upale pliča, i to tako jako, da je liječnik zdvojio o njezinoj ozdravljenju. K njoj dogje misijonar, koji se je onđe desio i svetu poslanstvu držao, te joj svjetova, neka se zavjetuje Šoru Isusovu. Žena to jedva dućeka, učini zavjet, i gde čuda: namah joj beside bolje. Kad sotradun dogje opet liječnik, ne samo što magje ženu bez grizunce, nego gotovo ozdravljeni. Čudom se čudu liječnik i optovno govorio: „Ne razumijem, čit ne mogu da raščinjam ovu poboljšanje ili, da pravo kažem, ovo magin ozdravljenje.“ Poslali nam je, da je zajedno sa ženom i djetelje njezino imalo istu bolest, pa je u isto doba s majkom i dijete ozdrvilo. (M. St.)

— Kraljitska veličanstvenost. Kad je ovih zadnjih godina u produžju indija karala crna kuga, u gradu Mangalore umrije svegju imen strašnoga udovica, a nevolja velika obuze razvijenog obitelji. Misijonar, san strašnoga poslaže im jednu rupiju (oko dvije krune) kao milostiju. No djece su mašo zatim natrag poslaže, moćići misijonara, da bi za pokojnicu odslužio sveu misu. Misijonar, gamot od tolike vjere i pozivljivosti, prikaz za pokojnu udovicu svetu misu, a strašnog obitelji povrati rupiju. Mi se s pravom divimo svetom Felcu Damijanom, koji je još mladićem, gladan i bijeden, nastao nerac, a mjesto da si njime kupi jedu, dan odstupiši svetu misi za ispoljku duće svojega oca. No ovo djelo bijedne indijske obitelji rekao bih da je još divnije. Tko da ne ţedi takovoj kršćanskoj veličanstvenosti ispred tme pogranske se-bljenosti? (M. S.)

Dopisnica Uredništva.

— Još uviјek dolazi uredništvu po koji dopis, list ili zahvalnica, gdje se ne nalazi potpis i adresa onoga, koji je to napisao. Zapamite jednostav, dragi čitatelji, da uredništvo nikako ne može evaktili tokoviš listova. Tko piše, neka se i potpiše! neka jasno i čitljivo napiše svoje potpuno име, statis i točan adresat mjesto, kuće broj, zadnju poštin i zemlju. Inače mu uzalid svi trud i trošak: Šta ode u koš? Dakle — zapamite!

— Prečedtom! Vi nijeste ništa javili o onoj krasnoj pruslavi Šora Isusova, jer ne čete, da se sami hvalite?! Ja mislim, da vas ni drugi ne treba da poštava. Dopisi za Glasnik Šora Isusova ne valje sastaviti na svjetski, nočnarski način, izbaračajući i ističući zasluge ovoga i onoga, a najmanje svoje vlastite, nego tako, da se kršćanskom čednošću svu hvalu uzađe Božanskomu Šoru, te sve onako pripravljeda, kako će čitatelje što više probudit na pohođnost i štovanje spram Šora Božanskoga.

Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova.

Katica — mala pašnica.

Piše nam M. Z., povjerenica u Markovcu, u župi Sv. Ivan Zelina (Hrv.):

Imala sam sestricu, dobru i pobožnu, mladu kao kap: bilo joj tek dvanaest godina. Zdrava i vesela poput ptičice ispjevala je s nama u svibnju toliko pjesmica na čast Majci Božjoj, a najčešće onu: „O Marijo, zvijezdo mora!“ Pa da mi ide na ruku kod povjereništva, svaki bi mjesec veselo raznosila Glasnike po svem selu. I mjeseca kolovoza godine 1906. vidiš Katicu, gdje sa crvenim Glasnicima u ruci leta po selu, kuca na mnoga vrata, i svagdje se radosno očekuje. „Hvaljen Isus! Evo vam Glasnika!“ — „Zivjela Katica, pa nam još često donijela naš mili Glasnik!“

Ah, tko je statio, da ne će više?

Bilo je upravo o Velikoj Gospici, kad se Katica počne tužiti, da ju bolest noge. Iza nekoliko dana valjalo ju otpremiti u bolnica. Noga otećeta i gnojna, mučio ju silni kašalj, trpjela je teško probadanje u prsim, koja su joj gorjela od vrućine. Lječnici su sve pokušali, ali nije bilo koristi, bolest je sve luviše napredovala.

Jednoga dana reći će joj časna sestra milosrdnica: „Katica, danas će doći gospodin kapelan, pa ćeš se isповjediti. Nemoj se ništa bojati: ako umreš, bit ćeš zaručnica Isusova!“ Ona će na to: „Šta bih se bojala? Kako Bog da!“

Sutradan primila je vrlo pobožno svetu pričest.

„Mamo, ja ču umrijeti!“ znaia je odsada češće reći.

Opet bi i opet prizivala Presvetu Srce Isusovo i Marijino,

molila razne pobožne uzdahe, te s mamom svaki dan izgovorila molitve bratovštine Srca Isusova, u koju je bila upisana.

Na svoju se bolest nije ništa tužila. Samo jedan put reče: „Mamo, zašto ja toliko trpit? Nijesam ja ipak toliko grješna.“ Mama će joj na to: „Znaš, srce, kako je dragi Isus, koji je bio Bog, drage volje trpio za nas“ itd. Dok je mama govorila, gledala ju je pozorno mala patinica, mučeći i predavajući se u volju Božju.

Iz bolnice opet ju teškom mukom dopremisao kući. Imala je toliko rana na tijelu, da nije mogla ni sjedjeti ni ležati bez velikih boli. Neprestano se molismo Presvetomu Srcu Isusovu, da joj udjeli lili zdravlje ili sretnu smrt.

Nekako pod konac listopada dozvao svećenika, koji joj još jednom podijeli svete sakramente, pa i svetu pomast.

U svojoj teškoj, beznadnoj bolesti znala se je Katica s nama šaliti, kao kad je zdrava bila, a posve spokojne duše isčekivala je smrt, koja će je ostoboditi od tolikih muka.

Napokon osvanu joj zadnji dan, 9. studenoga 1906. Sve nas sama prizove k sebi, zadovoljito nas pogleda, ponovi za nama molitve, pa će onda k meni: „Kako je to lijepo moliti!“ No napokon iznemogla reče: „Sad više ne mogu. Molite vi za mene, a ja ču za vas, kad umrem.“ Još domoli dosta teško: „Isuse, u rane tvoje preprijećujem dušu svoju!“ Dodamo joj raspeku, koje ona više puta poljubi, prekrizi se s njime, položi ga uza se, držeći ga u ruci i neprestano ga gledajući, primiri se i kroz slatko zaspri. Disanje postajalo sve to slabije, dok nije sasvijem prestalo. Još u smrti joj sa lica odsijevao blagi izraz čiste, angjeoske duše.

Oh, krasno li se umire pod okriljem Presvetoga Srca Isusova!

Svastica.

— Kriz. Kad ni ti što poklonio zlatni križić, nakičen dragim kamenjem, i zahlijevao, da ga nosiš njemu za ljubav, zaciјelo te ne bi tužio, da je križić težak, da te smeta, već bi ga s velikom zahvalnošću primio i radio nosio. Dragi Bog Šalje ti, mladi štice, svaki dan mnogo takovih križića i krijeva, koji su obloženi dragim kamenjem, i hoće, da ih njemu za ljubav nosiš, te da si ono dragu kaznenje uzmeseš i njemu se obogatиш. Za to primi svaku potičkuću i nevolju kao nebeski dar iz ruke Božje. Samo ono srce, u komе je usagnjen križ, nastoji na Sreću Isusovo. (P.)

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA.

Broj 4. Travanj 1908. God. XVII

Izlađi mjesечно. Cijena 48 f. — Poštom 1—10 istisaka po 80 f.,
10—50 po 70 f., 50 i više po 60 f. Za inozemstvo 1 K 20 f.

Namjena molitava i dobrih djela za travanj.

(Blagoslovljena od sv. Oca pape Pija X.)

Cista, nepokvarena vjera.

Sveti Ivan apostol otkriva nam u svojoj knjizi „Otkrivenja“ strahovitu tajnu. On piše: „I pokaza se drugi znak na nebu: i gde, velik, crven znaj, koji imaće sedam glava i deset rogova, i na glavama njegovim sedam kruna, i rep njegov odvijeće trećina zvijezda nebeskih i bací ih na zemlju“ (Otkrivenje 12, 3, 4).

Tko je ovaj golemi, grdn znaj, crven kao vatra, sa sedam kruna i sedam zimjskih glava? — To je, kako sa već u prva kršćanska stoljeća naučili crkveni Oci, niti drugi, već sam kralj tmine, Lucifer, nekoč prvi i najkrasniji od svih angjela, a sada najgadniji i najgori od svih vragova.

A šta to znači, da je on svojim repom odvukao s neba trećinu zvijezda? — To vam znači, da je on velik dio angjela, koji su, kao i on, bili određeni za vječnu slavu nebesku, zaveo i sa sobom povukao u pakleni ponor.

A zašto to sveti Ivan priopovijeda ovdje u knjizi Otkrivenja? — To zato priopovijeda, neka bismo znali, da knez pakla ono isto namjerava učiniti s rodom ljudskim, što je učinio s angjelima, kada su ovi još bili u kušnji: on hoće, da i ljudi zavede i što više njih bací u pakao.

Pa to mi na žalost i uspije kod premnogih ljudi. Stoga sveti Ivan, pošto je opisao onoga crvenoga zmaja, pripovijeda o njegovoj ljetoj borbi proti Crkvi Kristovoj i svim kršćanima.

A pitaš li, koji je njegov najpogibeljniji napadaj na svetu Crkvu i na kršćane? — To ti je paklena borba proti svetoj vjeri. Stara je solona paklena vrio lukava. Dobro znade: dok čovjek ima i čuva katoličku vjeru, uvijek za njega postoji velika nuda, da će svoju dušu spasti za vječnost. Jer makar on koji put i sagriješio, ostaje mu ipak sredstava dosta, da se opet izmiri s Bogom. Je li pak odbacio i svetu vjeru, onda je on sam svojom rukom presijekao onu uže, kojim bi se za brodoloma mogao spasti.

Lako je potom uvidjeti, čiji posao i zamat tjeraju svi oni, koji nastoje, da iz sreća hrvatskoga naroda isčepaju svetu vjeru: oni tjeraju vražji posao, vražji zamat. Megju ove ortake Lucifereve u prvom redu idu oni novinari, koji bez prestanka o tom rade, kako bi hrvatskomu narodu ugrabili svetu vjeru, na priliku oni ljudi, koji su na sam uzvišeni blagdan Božića u nekim zagrebačkim novinsama pogrdili našeg Božanskoga Spasitelja, pa i oni, koji se u socijaldemokratskim listovima bez oduška bore proti Crkvi i vjeri, i t. d. Tko ljubi Boga i Spasitelja našega, taj će se takovih novina čuvati više no gube i kuge.

Ako vragi ne uspije, da u kojega kršćanina svetu vjeru sasvijem uništiti, onda ga gleda barem da odvrati od potpune, čiste i nepokvarene vjere. U tu svrhu su u najnovije vrijeme osiačili vragu osobito tako zvani „modernisti“ („savremenjaci“). Proti njihovim zabludema izdao je sveti Otač papa Ianski godine jednu pečatnicu i dao je isto od jednoga zborna kardinala u Rimu sastaviti opširan popis ponajglavnijih njihovih krivih nauka. Sveti Otac sam veli, da je u tim naukama modernista sadržan „otrov svih krivih nauka“. I tako je modernizam doista živa slika i prilika onoga paklenoga zmaja sa sedam glava i deset rogova, o kojem nam sveti Ivan pripovijeda.

Boga hvala, za većinu od vas, dragi čitatelji, nema baš velike pogrešljosti, da bi upali u mreže modernizma, jer ove krive nauke niješ dosada kod nas mnogo raširene. Pa radi toga ne će vam Glasnik o tom niti puno govoriti. Ne bi tako ni stalo u naš malo Glassnik, koliko je toga. Negn' sveti Otac ipak hoće, da se i vi molite, da ova pogubna pošast ne zahvatit i našu milu domovinu. Stoga je Pijo X., za ovaj mjesec travanj preporučio

I blagoslovio ovi nakanu molitava i dobrih djela: „Čista, nepukvarena vjera“.

Molimo se dakle za ovoga mjeseca Presvetomu Srcu žarko i sverdno, neka svim Hrvatima sačuva najveće blago: svetu katoličku vjeru, i neka ne dopusti, da neprijatelji Božji i nadalje naš narod zavode na bezvjershtvo, ili da pogubne zahlude modernizma prođu u našu milu domovinu. U to ime prikažimo Presvetom Srcu za ovoga mjeseca sve svoje molitve, sva svoja trpljenja i dobra djela, pa izručimo njegovoj zaštiti sebe i sav svoj mili hrvatski narod. (M. H.)

*****

† Biskup dr. Antun Maurović

Jošte biskupija gjakovačka poput udovice tuguje nad grobom svojega biskupa, ne dobivši mu za pune tri godine nasljednika, kad su eto obudovjele i sjedinjene biskupije senjska i modruška. U noći od 6. na 7. veljače iza duge i teške bolesti predao je presvijelli g. dr. Antun Maurović svoju dušu u ruke svoga Stvoritelja.

Bio je izvanredno revan pastir stada svome, a ne češ se tomu ni čudi, kad znaš, da je sav prožet bio pobožnosti k Presvetom Srcu dobrog Pastira.

Bio je pravi biskup Srca Isusova.

Tek što je godine 1895. zasio biskupsku stolicu, a već je u siječnju 1896. godine, izdao pastirsко pisano svojemu svečenstvu, u kojem očituje svoju vrnuću želju, da bi se u njegovim biskupijama osobito štovalo Presvelo Srce Isusovo. U to ime najtoplje preporuča, da bi se u svakoj župi što prije uvelo „Apostolstvo molitve“ i što više raširlo „Glasnik Srca Isusova“, a završuje ovim žarkim riječima: „Širimu dakle, braće dušobrižnici, među našim pakom pobožnost k Božanskomu Srcu Isusovu. Teške su prilike, u kojima živemo; mnogobrojne su pogibelji, kojima smo izvrgnuti. Utečimo se stoga Presvetomu Srcu našega Spasitelja, koje nam jedino može pomoći u našoj bijedi i učiniti naša srca slična svojemu Božanskomu Srcu. Presveto njegovo Srcu nevoljnemu je čovječanstvu u ovom sveopćem brodolomu daska spasa; pod njegovim okriljem izbjegi čemo svim pogibeljima i uči u luku mira i vječne sreće“. (Sr. Glasnik 1896. str. 91.).

Godine 1905. preporuči blagopokojni biskup poslovnom naredbom i „Vojsku Srca Isusova proti psovki (kletvi) i prokljanju“, želeći „da se u narodu, navlastito u svakoj pojedinoj obitelji, iskorijeni psovka, kletva i prokljanje: neka uz milos Božju biskupiju senjska i modruška postane dom Srca Isusova“ (Sr. Glasnik 1905. str. 100.).

Najljepša pak prigoda, da dade oduška svojoj ljubavi k Presvetom Srcu Isusovu, pružila mi se, kada je god. 1906. držao diecezanski sinod u Senju. Iza tri dana složnoga, blagoslovnoga rada zaključi presvjetili gospodin dne 5. srpnja sinod time, da je svoje sjednjenje biskupije najsvećanije opet posvetio Srcu Božanskomu. Sam je presvjetili gospodin u potpunom biskupskom ornatu pred oltarom klečeći na glas izgovorio riječi posvete, a svi učesnici sinoda, kojih 150 svećenika, odjeveni u roketu, ganuti i radosni pratili taj svečani čin.

Blagopokojni biskup, preselivši se u vječnost, ostavio je dake svoje biskupije — Presvetoumu Srcu Isusovu, njegovoj ljubavi i zaštiti. Stoga se pouzdano možemo nadati, da će Presveto Srce ovim biskupijama i opet postati pastira po Srcu svojem, puna revnosti za njegovo kraljevstvo, za slavu Božju i spas duša. —

Daj, Bože, uskori!

Gorsko gnijezdo Šrca Isusova.

Krasan li je naš gorski kotar, naša hrvatska Svajcarska! Visoke, romantične gore, duboke, zelene doline, blistre rijeke, šume ponortice, po nešto oštar, no čist i vrio zdrav vazduh, a ljudi ko od kremena: čili, radini, pošteni i — pobožni.

Jedno od gorskih sela, vilo gnijezdo sokolovo, zove se „Turke“. Broji samo kojih 200 stanovnika.

U staro doba bila je to podružnica župe Broda na Kupi. Daleko je bilo ljudima do brodske crkve — 13 kilometara gorom, doloz, zimi često baš neproliđnim putem. Stoga si dobri ljudi godine 1745. sagradile u Turkama čednu kapelu. Amo bi na veće blagdane došao kapelan brodski, da īn služi svetu misu. No to kao da je u dobroga naroda samo još više probugjivalo želju, da bi u svojoj blizini i sredini imali stalnoga dubovnoga pastira. A ta im se je želja ispunila godine 1807. Te godine budu

Turke pretvoreno u župu, koja danas sa svojim podružnicama broji oko 1.200 duša.

Razumije se, da je za toliki narod stara kapela bila pre-

Turke, župna crkva.

mašena. Stoga se je godine 1857. povećala; a tko da opiše radoš župljana, kada se je dne 16. lipnja 1895. položio temeljni kamen novoj većoj crkvi! Još iste godine ova os crkva odigranjena i blagoslovljena, no zvonik bi dovršen tek godine 1907., dakle

ravnih sto godina iza osnutka ove župe. A bilo je to upravo oko blagdana Srca Isusova. Tako će taj blagdan dobrim župljima ostati u nezaboravnoj uspomeni.

I onako broji ta župa mnogo štovatelja Srca Isusova. Apostolstvo molitve opstoji već dvadesetak godina. Glasnik Sreća Isusova ima u župi pedeset preplatnika, a dne 28. srpnja 1907. otvorila se i bratovština Srca Isusova. Nebrojeno mnoštvo naroda došlo je k ovoj svečanosti iz cijele okolice, i za svečane službe Božje i propovijedi držala se i procesija sa slikom Prevestoga Srca tako lijepa i veličajna, da sličnoga slavlja ne pamti niti tih gorski kraji.

Evo vam, dragi čitatelji, i tri slike: prva predstavlja vam ovo gorsko glijedzdo Srca Isusova: selo Turke s njegovom milovidnom župnom crkvom; druga slika prikazuje vazu jedan malen dio one goleme procesije Srca Isusova, i to kod župnoga stana; na trećoj slici vidite istu procesiju na „Raskrižju“.

Malena je dosada nova bratovština Srca Isusova u Turkama: ima tek pedeset članova; ali je milota gledati, kako revno vrše propisane vježbe bogoljubnosti. Neka je to na izgled i drugim bratovštinama: neka se ne ističu toliko brojem članova, koliko revnošću i vjernošću u službi Božanskoga Srca!

Blađoslov bratovština.

„Otkada sam u župi nveo bratovštinu Srca Isusova i bratovštinu Srca Marijina, odonda se je narod podigao i moralno i materijalno“.

Tako nam je prije malo mjeseci pisao jedan velečasni g. župnik iz županije bjelovarske.

Mi ga na to zamolio smo, da bi nam ove svoje riječi opširnije razjasnio, ne bi li se i drugi više zanimali za bratovštine, videći, od kolike koristi mogu biti za narod.

Pa evo, što nam odgovara velečasni:

Upravo je deset godina, što u mojoj župi opstoji bratovština Srca Isusova, a bratovština Srca Marijina nešto je mlajša. Blađoslov tih bratovština je očevdano ko na bijelom danu. Naš je pak u župi postao mnogo bolji. Ne pišu se tako, kao što se je prije psovalo: nema toliko suočenjstva kao prije; ne vlada rasčulašnost među mlađeži i prelijub među oženjenjima kao prije;

mnogo se više polazi k svojoj misi, mnogo više k svetim sakramentima. Rijetko je kada u godini koji dan, da se ne bi ispovjedio koji taj i pričestio, neki dan i više njih, a na blagdane sva sila naroda. Krst je zvonar od čuda, pa mi veli: „Gospodine, kod nas je cijelo ljetno korizma, meni je već teško teško hoćući peći!“ Narod je miroljubiv, čedan i pristojan. To i oblasti opažaju i okolina.

A i materijalno se je narod podigao. Narod je postao mlijivlj, a to se opaža na njihovom posjedu. Rade kao mravi, a vidi se to na njihovim kućama i gospodarskim zgradama. Prije sve u slami. Rijetko se je vidjela kuća u crijevu. Sada toga imade mnogo. Pače sada meću crijev i na gospodarske zgrade.

Postlige utemeljenja bratovština osnovana je i „Hrvatska seljačka zadruga“, u kojoj su većina, i to velika većina, članovi bratovština Srca Isusova i Srca Marijina. Čujte, što se čita u prvom zapisniku od 19. rujna 1902.

„Predsjednik pozdravlja prisutne članove ravnateljstva kršćanskih pozdravom: Hvaljen Isus i Marija! te predlaže, neka svoje djelo, koje smo teškim trudom sada negda započeli, stavimo pod okrilje Sina Božjega Isusa Krista i njegove premile Majke blažene Djevice Marije.“

A što članovi na to? — Čita se dalje u zapisniku:

„Prisutni članovi odzdravljaju sa „U vijeće! Amen“, te se slažu potpuno s time, da se zadruga stavi pod obrambu Isusa Krista i blažene Djevice Marije.“

Kliko ih je ta zadruga podigla, pače i spasla od materijalne propasti, ne može se reći: mi sam Bog znade. Mnogi su bili zaduženi u raznih banka i kod privatnika, osobito židova, a toga sada nema. Prije su plaćali kamate po 12 postotaka, a u zadruzi, koja ih je oslobođila toga, plaćaju šest kamata i po. Prije je trebalo životne moljekati i napajati, a ovdje sada svega toga nema, jer se u to lice ne smije ništa primati. Računa se najmanje 6000 kruna na godinu, što ljudima ostane u džepu, a što bi inače morali izdati za veće kamate. Mi svi besplatno radimo. A koliki je to teret, kad spomenemo, da imade do 280 članova, do 340 podijeljenih zajmova, i da radimo sa 50.000 krunat! Sve žrtvujemo za volju Srcu Isusovu i Srcu Marijinu i da podignemo svoje bratovštine i njihove obitelji.

Da se narod podigao, vidi se i iz darova, koji dolaze na oltar. Prije bratovština, godine 1898., dobivala je župna crkva 188 kruna 44 lipira, a danas? Darovi su mnogi veći. Ondine

1906. na pritiku crkva je dobila 1675 kruna ŠI Ilic. Nije li to velika razlika? Postoji utemeljenja bratovština mogli smo ukrasiti našu župnu crkvu troškom od 6.000 kruna, te je ona danas tako lijepa, da joj nema para, ne samo u okolini, nego i dalje u domovini. Narod nije niti filira dao u ime nameta! A naše je selo ipak malo i zabilino mjesto.

Iz svega se toga vidi, da se je narod i materijalno podigao, jer da toga nije, ne bi mogao toliko žrtvovati za slavu Božju.

Kako vidite, kod naših se je bratovština na dlaku ispunila ona Spasiteljeva: „Ištite dakle najprije kraljevstvo Božje i pravdu njegovu, i ovo će vam se sve iskoristiti“ (Mat. 6, 33).

(J. D.)

***

Čašica lurdskе vode.

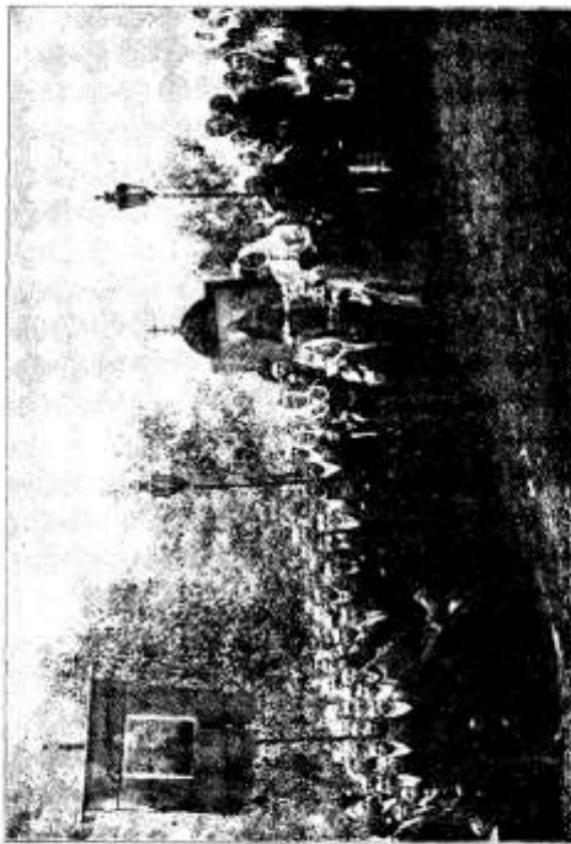
Iz Makarske (Dalm.)javlja nam K. Ć., upravitelj građanske škole, ovaj događaj, koji opet jasno pokazuje čudesnu moć ludske vode.

Harač prošloga ljeta (1907.) u našem gradu ospice (konzak), koje nijesu poštedjele ni mojega jedinca, dijete u dvadesetom mjesecu života. Zar je potrebito kazati, da smo bolesno često čuvali ko zjentici oka, to više, što su ljudi u gradu poumirali od iste bolesti? No uza sve naše nastojanje kod djeteta nastala komplikacija, upala naime crijeva. Dijete nije moglo ništa da primi, dok se je iz njeg samog točko. Svi tijekovi, da mu se proljev zaustavi, bili su uzaludni, dijete se je iscjedilo posve, tako da je na njem, što no riječ, bilo samo kost i koža; dijete je izgledalo više mrtvo nego živo.

U tolikoj tjeskoći sjeti se moja žena Gospe od Lurda. Brže pošalje sluškinju k jednomu svećeniku, da ga zamoli, da joj pošalje u čašici malo vode sa čudotvornoga ludskega vrela. Svećenik pohitao, da nam želi udovolji, pače nas i poučio, da nam je izmoliti „Zdravu Kraljice“, prije no što će se djetetu dati vodu, da je popije.

Pred slikom blažene Gospe od Lurda poklekli ja i supruga, a uz nas sva naša dječica. Moja supruga držala bolesnoga sinčića u naruču. Sklopisimo svi ruke i počesno moliti. Bolesni angjelak, potaknut našim primjerom, sklopio i on svoje male mrškave ručice. Čamutljiv je to bio prizor, teško da se garutljiviji može i zamisliti. Izmolismo jecajući „Zdravo Kraljice“ i da-

dosno ma popiti vodu. U isto se doba zavjetovao sam ja i moja supruga, da ćemo primiti svete sakramente, dok živi budemo,

Tračić, Jasečka žica Isusova 28, srpanj 1907.

svake godine na dan Gospe od Lurda (11. veljače), i da ćemo joj javno zahvaliti u Glasniku Srca Isusova.

Bilo je to u 11 sati jutrom. One iste večeri dijete je oživjelo

sasvijem; dizalo je glavu i tražilo svoje sestrice, da se s njima poigra. Tko da opiše naše veselje u tom času? Odsada je dijete primalo hranu, a proljev isao na manje, dok mu za dva dana ne prestao sasvijet.

Ozdravljenje mojega jedinca bilaće za me kao nekakvo uskrsnuće. Ozdravljeni moj sinčić jest i ostat će za me i za moju obitelj svjedok moći i milosrđa blažene Djevice Marije. Moje će srce, dok živ budem, gorjeti ljuhavlju i zahvalnošću prema prečistoj djevici.

U svojim nevoljama, pobožni čitaoci, učite se puni vjere i ponozanja Gospi lurdskoj i vidjet ćete, da vam svoje pomoći ne će uskratiti. Ljubav, zahvalnost i slava našoj Gospi lurdskoj!

•••

Zahvalnice.

Zahvalnice treba da su potpisane potpunim imenom i adresom, iako ih ne možemo nikako uvezati. *Urednik.*

— A mogu li, mili Glasnici, Presvetomu Srcu Isusovu prikazati i svetu misu?

— Svetu misu?! Šta pitaš, dragane moj? Ta sveta je misa najveća sretinja naša, najveće blago, što ga imamo, najagodnije, što možemo Bogu prikazati. Zašto dakle pitaš, možeš li Presvetomu Srcu prikazati svetu misu?

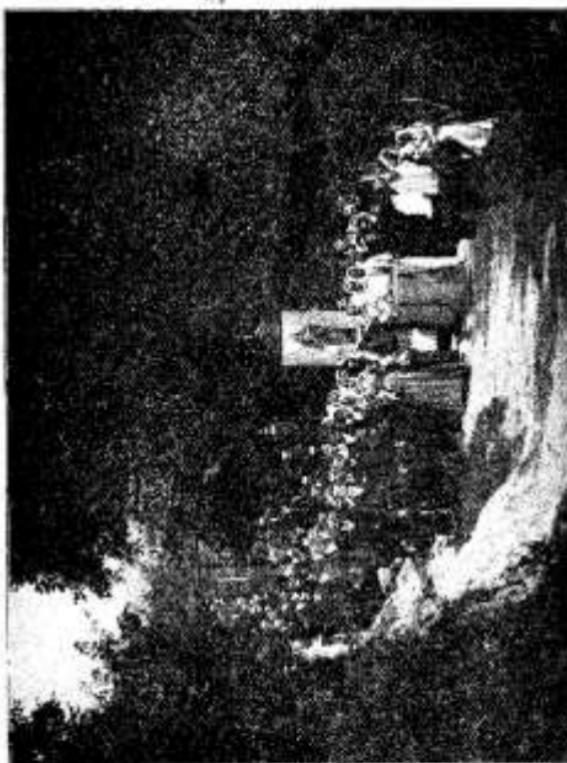
— Evo zašto pitam. Ja ne mogu da razumijem, kako ja mogu svetu misu prikazati Presvetomu Srcu Isusovu, kada ju sam Božanski Spasitelj prikazuje Bogu Ocu? Meni se čini, da se sveta misa može prikazati samo Bogu Ocu.

— Počekaj malo, prijatelju. Odgovorit ću najprije na ovo pitanje: Je li Isus na križu prikazao svoju smrt samo Bogu Ocu, ili pak uvrijegrenomu veličanstvu Božjemu, dakle cijelomu Presvetomu Trojstvu?

— E, cijelomu Presvetomu Trojstvu.

— Dakle je tu zadovoljstvu prikazao i sebi kao Bogu. Bog-čovjek je i svojemu vlastitom Božanstvu dao zadovoljstvu za grijehje ljudskoga roda. Isto ti vrijedi i za svetu misu. Isus se u svetoj misi prikazuje cijelomu Presvetomu Trojstvu; dakle i svojemu vlastitom Božanstvu. Možeš dakle i ti s njim zajedno prikazati svetu misu njegovu Božanstvu, njegovu Srcu Božanskomu.

— E, sada to već nekako razumjem. Ali još mi je nešto u glavi, što si ne znam pravo složiti. U svetoj misi prikazuje dragi Isus sam sebe. Kad bih dakle Presvetomu Srcu prikazao svetu

Tužba, procesija Svetog Ivana Kralja 28. srpnja 1907.

misu, onda mi se čini, kao da bih mu prikazao njega samoga."

— Tako i jest: pa što zato?

— No, bez zamjere, kad bih ja kojemu prijatelju rekao:
„Evo ja ti poklanjam tvoju mru“ — on bi mi se smilao, te odgo-

vorio: „Ta, čovjek Božji, ova je ura i onako moja, a tvoja nije; kako ćeš mi ju dakle pokloniti?“

— Istina, ura je njegova, samo njegova, a ne tvoja. No Isus je dragi i tvoj! Zar ne veli sveto Pismo: „Bog tako zavolj svijet, da je Sina svojega jednorogjenoga dao“ (Jv. 3, 16)? Pa i Isus sam, zar nije sam sebe poklonio nama, kad je za nas čovjekom postao, za nas trpio i umro? Tako se evo i u svetoj misi prikazuje dragi Isus za nas, za svakoga pojedinca od nas. Kada dakle Isusa ili njegovu Presvetomu Srcu prikazuješ svetu misu, onda mu prikazuješ ono, što je doista i tvoje, što je najveće blago tvoje. Ti prikazuješ Isusu kao zadovoljstvu za svoje grijehе onu istu zadovoljstvu, što ju je on sam svojemu Božanstvu dao na drvetu svetoga križa; ti mu zahvaljuješ, prikazujući mu napplementiju čovstva njegova vlastitoga Božanskoga Srca; ti mu se klanjaš, prikazujući mu njegovu žrtvu neizmjernicijene; ti ga molиш za svoje želje i potrebe, prikazujući mu njegovu predragocijenu krv, njegova srce, njegovo Presveto Srce, njegovu molitvu; pa kad je dobromu Isusu teško odbiti nam koju molitvu; zar će nam uskratiti ono, što od njega vlastito njegovo Srce za nas iste? Prikazujući Srcu Isusova svetu misu, kamo da mu govorиш: „Mojo su enolitve slabe, moje želje nesavršene, hladne, a često i griešne. No sjeti se, predragi Isuse, svojega vlastitoga Srca, koje me toliko ljubi i svako mi dobro želi. Daj mi ono, što ti znaš, da je za mę najbolje; daj mi za radi one ljubavi nelzimjerne, kojom prema meni nevrijednomet goris, daj mi zaradi krvi svoje Presvete, koju si na križu za mę prikazao i koju u svetoj misi tajanstvenim načinom obnavljaš!“

Vidiš dakle, prijatelju moj, da ti nema ništa bolje i spasosnošnije, nego prikazati svetu misu na čast Srcu Isusovu?

To su već i mnogi učinili, te se u svojim nevoljama zavjetovali, da će dati odslužiti jednu ili više svetih misa na čest Presvetom Srcu Isusovu. Osobito im je drago, mogu li svetu misu dati odslužiti pred Žrtvenikom njemu posvećenim, pred njegovom slikom ili njegovim kipom ili u crkvi njemu posvećenoj.

Evo ti nekoliko primjera.

Zavjetovana misa na čest Srecu Isusovu.

Jedna dobra djevojka tražila službu u Zagrebu. Zavjetovala se, da će od prvih novaca, što ih bude zasluzila, dati odslužiti jednu sv. misu na čest Srcu Isusovu. I dobila je službu,

te vesela i zadovoljna izvršila svoj zavjet u hrvatskom svetištu Srca Isusova u Zagrebu.

Iz Kostrene svete Barbare u našem lijepom hrvatskom primorju piše jedna kršćanska majka: Pet smo godina sretno živjeli u braku, samo nam dragi Bog nije dao djece. Preporučale su bake razne lijebove, no ja se i moj suprug nečemu boljemu dosjeđisam: učinimo jednu devetnicu, obećavši jednu sv. misu na čast Srcu Isusovu. Ja sam paž vruće željeta, da mi Presveto Srce pokloni muško dijete, da mi moj suprug bude veselij. I nakon devet dana devetnice i devet mjeseci ispunila se je naša želja; Bog nas je obdario zdravim muškim djetetom. Hvala i slava Presvetomu Srcu, ne jedan put, već tisuće i tisuće puta!

Iz Košljuna na otoku Krku (u Istri) piše jedan velečastan otac franjevac: Za svetih poslanstva u mjestu N. svijet je rado slušao riječ Božju i hrpićice letio u crkvu, te su se malme već svi ispovali. Samo se jedan tvrdokoran grješnik ne da, pa ne da. Za njega se začula jedna štovateljica Srca Isusova, e bi mu ono garulo srce. U tu svrhu dade odslužiti jednu sv. misu ispred kipa Presvetoga Srca za njegovo obraćenje, obećavši, da će zadobivenu milost objaviti u njegovu Glasniku. I doista, dva dana kasnije eto ti našega junaka na ispovaljedil, i tako su se u toj župi ispovaljedili svi do jednoga. Hvala i slava Božanskemu Srcu Isusovu!

Iz Svetoga Kuzme u hrvatskom Primorju piše jedan kraljevske financijske straže priglednik: Obolio sam na desnoj nogi tako, da na njoj nijesam ni kuda ni kako mogao. Netko me pati na ovo, drugi na ono sredstvo, a ja postavim jedanaest pijavica na boćnu nogu. No nije koristilo ništa. Ne prensta mi drugo, nego se preporuči u milost Presvetomu Srcu Isusovu, poček devetnicu moliti i obećati, da će dati odslužiti jednu sv. misu u crkvi Srca Isusova u Škrlijevu pred njegovim Žrtvenikom. Pak čujte! za tri dana bude mi na nogi lakše i bolje, a sada mogu na desnoj nogi hodati ko i na lijevoj, koja me nije holjela. Dao dragi Bog i Presveto Srce Isusovo, ugledali se i oni praznovjeci i bogopsovači u nas štovatelje Srca Isusova!

Moja mala Anka — piše jedan štovatelj Srca Isusova iz Krapine (hrvatsko Zagorje) — oboljela na upali pluća, pa je već tako oslabila, da je svaki, koji ju je vidio, pa i sam liječnik, izgubio svaku nadu. Tad sam ja s velikim pouzdanjem u Presveto Srce otpočeo devetnicu i zavjetovao se, da će dati

odslužiti jednu sv. misu u hrvatskom svetištu Srca Isusova u Zagrebu. Moja je kćerka danas posve zdrava. Moje očinsko srce ne može na što, već da radosno kliče: Hvala i slava Lijećniku nad sve Lijećnike, Presvetomu Srcu Isusovu!

Iz Senja (hrvatsko Primorje) javlja se jedan pekarski pomoćnik ovim recima: Minuloga ijeta opekao sam si nesrećom sva legja i desnu stranu rebara i desnu ruku tako opasno, te mi je sam lijećnik rekao: „Teško, da ćete ostati u životu!“ Kako sam mnoge zabavljici čitao u Glasniku, obratim se odmah na Presveto Srce i platim jednu sv. misu njemu na čast. I doista meni svaki dan bolje. Samo desnom rukom nijesam mogao makanuti. Lijećnik mi reče, da neka rukom mičem, jerbo inače da će mi prirasti, pa ne ću tjom ništa više moći raditi. Pokušam dakle rukom mičati, ali ne mogu nikako od teških boli. Sto sada? Zar da onako mlad ostanem nesposoban za rad, na teret sebi i drugima? Ah, Presveto Sreću Isusovo, ne daj toga! Smiju mi se! U tebe se ja vlam! Obratim se dakle opet Presvetomu Srcu Isusovu i zavjedam se, ako mi ruka ozdravi, te opet mogu raditi, da ću dati odslužiti tri svete mise njemu na čast i svaki dan izmoliti stanojite molitve. I doista, na veliko čudo sviju, ozdravio sam potpuno, te mogu opet raditi kao i prije. Hvala i slava Presvetomu Srcu Isusovu!

Katolički pokret hrvatski.

Zadnjih dana siječnja ove godine osnovalo se je u Zagrebu „Pjevo društvo za promicanje katoličke štampe magju Hrvatinu“. Pokrovitelj mu je presvjeti g. dr. Anton Mahnić, biskup krčki, a središte u Zagrebu. Ovo društvo nije nikako političko, nego mu je jedina svrha, da promiče katoličku štampu, osobito u samom Zagrebu. U tu svrhu drži sjednice, ustraja diljem svih hrvatskih krajeva mjesne zborove ili podružnice, sakuplja novčanih sredstava, te ih jedino upotrebljuje za promicanje katoličke štampe. Ovo nam društvo treba ko ozebetu sunce, hoćemo li osigurati budućnost naših katoličkih novina. Osnutak takde ovoga društva znamenit je korak naprijed u hrvatskom katoličkom pokretu, i mi to društvo najradosnije pozdravljamo i svima prepornamo. Tko želi njegova pravila, blokove za sakupljanje prínosa ili točnijih uputa, neka se obrati na uredništvo „Jutra“, Zagreb, Jarjevska ulica 7..

„Pjevo draštvo“ otvorilo je svoju djelatnost time, da je 10. veljače počelo izdavati kao svoje glasilo novi list: „Jutro“. Ove novine izlaze svakog ponedjeljka u jutro na šest vrlo velikih strana. „Jutro“ bavi se politikom tek u drugom redu, i to ne stranačkom politikom, nego stoji nad strankama, ne bi li sve Hrvate katolike okupilo u obranu zajedničkih naših interesa. Prva pak zadaća „Jutra“ bit će ta, da prati i pomaže katolički pokret hrvatski, da okupi Hrvate katolike pod zaštitom svete vjere na obrani naše katoličke vjere i naših katoličkih prava i svetinja.

„Hrvatstvo“ je međutim promijenilo uredništvo. Njegov bivši urednik, g. Oton Szlavík, postao je urednikom „Jutra“, a uredništvo „Hrvatstva“ prešlo je u ruke poznatoga kršćanskoga socijala dra. Josipa Lončarića.

Oba lista najtoplje preporučamo. Katolički dnevnik „Hrvatstvo“ stoji na godinu K 30, a naručuje se kod „Uprave Hrvatstva, Zagreb, Kaptol 27“; a katolički tjednik „Jutro“ stoji na godinu K 12, te se naručuje u „tiskari Antuna Scholza, Zagreb, Gajeva ulica 7.“

— 2 —

Dijevac.

(Crtica iz života. Zabilježio D. L., župnik u Dalmaciji.)

Njegovo lice bijaše nabrano i previše neukud neobičnim bijedilom. Odavna se s bolju bratimio, a i ljeta pogmula ga unoga. Bijelom danu slabo izlazaše: pokučarač od nevolje osta. Čuvao starac nejačad, a krunicom prikracio danke. Ognjište mu bilo mlio prebivanje. Kad bi tko došao i upitao ga: Antune, kako si? — odgovorio bi topom i zahvalnom riječi, kojom te privezaše. Bijaše to plemenita i rjetka duša, prepuna boži i kršćanske razabranosti. Njegov na srpu prignuti lik zadahnjivao te sjetom i samilošću . . .

Naš Antun vidimice gino, a u zadaje baš obnemogao. Neke dane, prije no će na onaj svijet, skupio snagu, pa se još jednom lagano uspeo do svoje matice, da se s Bogom nasturi. Otad više ni preko praga.

Sunce jur omicalo osazno, brate, preko Rusanjskog sedla, a s njime i zadnji dan pobožnog svibnja.

U to veselo proljetno doba mučno bilo čuti žalobni tucanj zvora, što sabirao puk na — sprovod.

U naših ljudi nijesu dvoři, pa se u prve hladove hvataju mračovi, a u stanu pokojnikovu onu večer plivalo sve u svijetu, Neobični skup dječice držao u rukama užežene voštanice; poređali se bez straha oko očira, na kucu počivalo mrtvo tijelo oklčeno svesové cvijećem.

Čemu starčevo čelo okrunjeno vijencem, a prsi i pojasi obasulo cvijećem? — Na onom spokojnom licu, zalivenom tajanstvenim sjajem dječjih svjeća, počivaše jedan tren moja misao o izvišenom narodnom pojmanju djevičanstva . . . .

Prenu me nečiji glas: Bože moj! ovo se dječice večeras skupilo, gdje god koje bilo, i nije ih strah — bit će im Angeli kazali. A ja završi: da je pokojni Anton bio — d i j e v a c!

O kako je lijev čist naraštaj uz diku: nesmrta bo je njegova usponena, jer je poznata i kod Boga i kod ljudi! (Mudr. 4, 1.)

Molitvena Vojna za obraćenje Crnaca.

„Družba svetoga Petra Klavera“ svake godine pozivlje prijatelje katoličkih misija, da pred blagdanom „zaštitite svetoga Josipa“ učine devetnicu za obraćenje Crnaca. Potom će se ta devetnica ove godine držati od 1. do 9. svibnja uključno. „Oprošnja Božanskoumu Srcu za Crnce u Africi“, koja se u to iste svaki dan devetnice moliti, dobiva se besplatno i franko, kolikogod tko zatraži, bilo u hrvatskom, bilo u kojem god drugom jeziku. Tko želi, neka se izvoli obratiti na adresu: „Slavna Marijina kongregacija gospogija, Zagreb, Pašnitićeva ulica 33“.

Poǵledaj svetu hoštiju!

Mnogi požnožni kršćani, iz ne znaati kakove poniznosti, ne usuguju se, da bi pogledali svetu hoštiju, već se pred njom samo duboko naklanjaju, gdje količ da do crne zemlje. No evo, gdje nas sam sveti Otar papa pozivlje, da pogledamo svetu hoštiju. Kako smo već javili, on je podijelio oprost od 7 godina i 7 četrdesetnica svima onima, koji pobožno pogledaju svetu hoštiju, izgovarajući usto rječi: Gospodine moj i Bože moj! Ovaj oprost ne vrijedi samo za podizanje kod svete mise, nego i za svaki slučaj, kad se Presveto izloži na oltaru i podijeli

blagoslov s pokaznicom. Prema tomu bi trebalo, da se kod podizanja ili blagoslova s Presvetim vladano ovako: Najprije naklonimo se, te klećeli klanjamo se Presvetom Tijelu Isusovu. Onda se uspravimo, te pogledajmo na svetu hoštiju, izgovara-jući potku, svaki za se, slječi: „Gospodine moj i Bože moj!“ Najzad se opet naklonimo. Ista neka vrijedi i za podizanje Pre-svete Krvi Isusove.

—
—

Ura Pija X.

Bio svećan sastušaj u Vatikanu. Ljubezno poput oca razgovarao se Pijo X. sa mnogobrojnim hodočasnicima, koji su došli, da se poklone namjesniku Kristovu. Kad otako u razgovoru sveti Otac izvadi svoju uru, da pogleda, koliko je sati. Da ste vidjeli tu uru! Nije ni od zlata ni od srebra, nego posve stara, izlizana ura od nekakve bescjene, proste kovine. Jedva vrijedi nekoliko kruna. A lanac? — Istrošena kožnata vrgać! Jedan talijanski knez, opazivši tu siromašnu uru u ruci svetoga Oca pape, sav iznenagjen i smučen izvadi iz džepa svoju dragocjenu zlatnu uru — pravo remekdjelo umjetnosti — i ponudi svetom Ocu, da izmjeni s njim uru. No sveti Otac Pijo X. smiječeći se odgovori, da on svoje ure ne da, jer mu je mila uspomena na pokojnu si majku, koja mu je tu uru poklonila. On će tu uru vjerno čuvati, a i uru mu, rekao bi, vraća vjernost, jer ni za časak ne pogriješi.

—
—

Šveđa po malo.

— Zagreb. U urduškoj crkvi viđ. vo. franjevaca bit će povodom pedesete godišnjice Majke Božje ludske podignut prekrasan ludska spomenik, koji će stajati oko tisuću kruna. Svečani blagoslov bit će, ako Bog da, sa sam blagdan bezgrješnog Zatreća, dne 8. prosinca ove godine.

— Postigjen od požara. Dne 6. kolovoza lanjske godine u selu Baklju u Slavoniji bukni strašan požar. Jedan scijak, videći pogibjeli, preporezi sebe i svoju kuću zaštiti Pre-svetoga Srca Isusova. I gled dok je požar sve kuće oko njega uništio, njegove se kuće nije ni dotaknuo. Za istinitost jamči viđ. g. kapelan sladoječevički.

— Zadnje sredstvo. U nekom dalmatinskom mjestu živila se je držati misija. Na evo tačne poruke nečina misijonarka:

„Kad bi se htjelo postignut željod dobra u ovom mjestu, trebala bi držati misiju, ne za jedan dan, nego za cijelu godinu dana!“ I doista je prvi dan crkva bila skoro prazna. Župnik već klonio dihom, no neće zasijanuti. Znali oni dobro, da je pobožnost k Presvetom Srcu Isusovu zadnji njegov izam, zadnje sredstvo, da se njom raspšimite oblađenja srca; znali su i uzdali se u obecanje njezino: „Omi, koji rade za spas duša, znat će ga učeti i najokorješi srca; a radić će s uspjehom divinu, buda li sami proučnuti njezinu pobožnosti spram Božanskoga Srca moga“. I doista, u jednu ruku milozravnog pjevanje zlatne krunice, u drugu ruku škapulari Srca Isusova, što ih je nekolikima rezvih duša na prstima nosila, gomile napokon i najokorješi. Dogje i zadnji dan, za koji se je bilo bojati, da će se zašteno svršiti — a kad tamo, bio je to dan pravoga slavodobštva za Presveto Srce; velika se je večina župljana bila lijepo s Bigrom punjena (M. St.)

Dopisnica Uredništva.

— 1. M. S p i j e t. Lurdske vode možete dobiti i kod če, os. Kapucina na Rijeci. Drage vijeće će vam oni poslati jednu bočicu, osobito ako im pošaljete kakav milodar za dogradnju njihove crkve Gospe Lurdske.

— K. Č. M a k a r s k a. Vaša zahvalnica Gospici Lurdskoj osobito nam je mila, jer smo ove godine, gdje slavimo pedeset godišnjec Lurda, rado koje stonici našega Glasnika posvetili Gospici Lurdskoj. Ona stava: „Po Mariji k Isusu“ vrijedi i svakome Stotvorjenju Sreća Isusova, vrijedi i za njegov Glasnik.

— K. Z a g r e b. Vi želite, što radi zvaničnih dužnosti ne možete hodočastiti u Lurd, premila imate baš onoga dosta, čega dragi nemaju: novaca? Znate Šta? Pošaljite koga drugoga na svoj trošak u Lurd, koji će se tamo za vas moliti!

— N. M. Vi mislite hodočastiti u Lurd, ali ne s hrvatskim hodočašćem, jer, velite, gdje se god sastaju Hrvati, tamo se svaglije radi politike! — Ne bojte se! Na hodočašću ne de se tjerati politika, nego će se moliti, pjevati, čitati zabožne knjige. Djeca Marijina bit će sva složna u slavi i hvali — Kraljice Hrvata! Drugi politike ne će biti ni na putu ni u samom Lurdru!

— F. J. u Zagrebu. Vi veuite, da i profesor N. sakuplja poštanski bilježi za misije? Istina, ali za misije — protestantski!

— M. G. u F. Vi pišate za nabožne hrvatske knjige? Izvo-lite pogledati „Kalendar Sreća Isusova i Marijina“ gdje vam ima čitav popis ponajljepših hrvatskih nabožnih knjiga, a ušto na onoto našeg Glasnika po mogućnosti svaku novu nabožnu knjigu oglašujemo. Tu si izaberite po množi volji.

— R a v n a t e l j i m a b r a t o v š t i n e S r c a I s u s o v a, koji nas pišu, gdje se mogu dobiti upisnice, javljamo, da ih ima u zalihi kod Ravnateljstva nadbiskupskog sjemeništa u Travniku (Bosna). To su lijepi slike Sreća Isusova za 3 strane tumaćenja o bratovštinu Sreća Isusova. Jedna sličica stoji samo K 22, no treba platiti i poštarsku.

Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova.

Našao si je lijek bolaoj duši.

Draga omladino hrvatska, poslušaj malko mene gjaka gimnazijalca. Mlad sam i neiskušan, no sam ipak nešto iskusio, što bi jednočin ili drugogori od vas moglo biti od neizmjerne koristi.

Obolio sam, teško obolio. Pitaš me: Gdje si oborio: na glavi, u presima, u želuću, na nozi? — Ne, već na samoj duši! Ah, jadne li imaje duše! Iskreno ču vam priznati: navukao sam si zlosretnu navadu, da sam češće opadao u smrthi, i to u poteni grijeh. Zar on ne hara danas kao kuga čitavim mladenačkim svijetom? Pa evo nesreće: i mene je zarazila ta gadna pošta. Iz dana u dan padao sam sve dublja i dublje. Kako će se to svršiti? Vidim, da sam na rubu propasti, zgražam se, sto i sto puta odlučujem, da ču se popraviti — pa opet stari, pače sve to gori grječnik.

Dragi Bog čekao me je grješnika na pokoru; nije me milosrdna njegova desnica kaznila, kako sam zasluzio. Samo je dopustio, da okasim gorke plodove nesretnoga grijeha. Postao sam veoma nervozan (razdražljiv), te sam bio sklonjen duševno i tjelesno. Malodušnost, zdvojnost, grižnje savjesti: sve mi je to ogorčavao mladi život, uništaval mladenačko veselje.

Moj ispravednik savjetovao mi je, da se molim blaženoj Djevici Mariji, utročištu grješnika, i to onom molitvom: „O Gospojo moja, o Majko moja . . .“ Ja sam ga poslušao, ali me je ipak po više puta na tjedan shvatilo u svoje proklete ratje kao vuk ovaj gaditi grijeh.

Trebao mi je jačega lijeka: tko će mi ga dati?

Nikto drugi već sam sveci Otcu papa Piju X.

Godine 1906. dopusti mi i najtoplje preporuči svim kršćanima pravovjernim, da što češće primaju ona hranu nebesku, koja jači dušu — svetu pričest. Kad je ova radosna vijest iz Rima doprišla do nas, odmah i meni nevojniku dopusti i svjetova moj dobar isповjednik, da bili što češće primao ovaj kruh anđeoski, što češće se okrijepio krvju Božanskoga Jagatca, iz koje mliječne djevice.

S radošću prihvatom, jer sum uvidio, da sve više ginem i propadam. Isprva nijesam se mogao othrvati iz zagrlaja svog jege prejakoga neprijatelja i silnika; jer kao što ne možeš plivati uz nabujalu riju, tako, i još teže ćeš se protiviti ovoj strasti, kad je jedanput obladala tvojim srećem. Ipak sam doskora opazio kako česta sv. pričest silno djeluje na moje srce, te moju nesretnu strast pomalo gasi, kao što voda gasi vatru. Vatra je počela jenjavati, onda je samo još finjala, a sada je već podebeljkom nastagom pepela zapretana. Ako sam ipak koji put nesrećom pao, to sam se što prije oprao u svetoj isповijedi, te se opet ojačao svetom pričestom.

Napokon me je česta sveta pričest sasvijem preobrazila. Ko da nijesam više isti. Pridigao sam se posve iz gliba grijeha. Pričešćujem se skoro svaki dan, i tako, hvala Bogu! već je po godine, kako sam se učuvan od onoga nesretnog grijeha.

Srce me je nakalo, da to iznesem na javnost, ne bi li moj prijatelj i druge nevojne grješnike sokolio. Ne reci, brate, da se ne možeš popraviti. Ne možeš sam, ali možeš sve „u onom, koji nas jači“. Primaj često dragoga Spasitelja, dostoјno dakako i pohođno, u svetoj pričestu, i on će te jačati, on će ti srce izlijeciti, on će svoju izgubljenu ovčicu istrgnuti iz ralja grahežljivoga vuka i braniti ju i u naručaju svojem nositi i na Srce svoje Božansko milo privukuti.

Svastica.

„Mamo, idimo spavati!“ — Pripovijeda nam jedna majka iz Čabre (Hrv.). Lani obolio mi sedam-godišnjí sinčić, kojega sam mimo ostalu djecu osobito ljubila, jer je bio vrlo pametan i postulan. Namah pozovem liječnika. On veći, da su se malom upalil pluća, i prepriče liječnik. Mali uzimao liječ s loličom estrarpijivošću, da su se svi čudili. Ali sve uzalađ. Već treći dan, u nedjeju navečer, preseli se moj ljubimac u bolji svijet, s kršćem u ruci. Zadnje su reći riječi bile: „Mamo, idimo spavati. Isasse, Marijo, Josipe, budite mi u pomoći!“ — I deščen pesti.

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA.

Broj 5. Svibanj 1908. God. XVII.

Izlazi mjesечно. Cijena 48 f. - Poštom 1-10 izdakata po 80 f.,
10-50 po 70 f., 50 i više po 60 f. Za inozemstvo 1 K 20 f.

Namjena molitava i dobrih djela za svibanj.

(Blagodovljena od sv. Oca pape Pija X.)

Posveta Majci Božjoj.

Bilo je to u Mleclima prije kojih 27 godina. Krasan je dan, more mirno kao ulje. Gundule (lagjice) ljujaju se tiho, a svaki gondoliere (brodar) živo pozivaju prolaznike, neka ugja u njegovu laglicu. Čini ti se, da ti svaki dovukuje riječi poznate baska-juole (brodarske pjesme): „Venite all' agile barchetta mia!“ („Dogđite k lakoj lagjici mojoj!“) Odazvamo se, našavši svojega dobro poznatoga brodara Gjusepa (Jusipa). Otisnusmo se na more i dogjemosmo oko podne na jedan ubav otočić. Tamo se okrijepimo, a priuštimo i brodaru koju čašicu rujna vintca. Jezik mu se razveže, te nam poče pripovijedati koješta. Mnogo sam toga zaboravio, no jedno ne će nikada.

„Bila je Velika Gospojina,“ pripovijeda brodar. „Kod nas, ko svake godine, bila vrlo svećana procesija sa slikom Majke Božje. Dok mi idemo ulicama mletačkim, moleći i pjevajući, eto ti jednoga generala, koji postrance stojeci prezirno gleda na pobožnu povorku. Baš sam bio blizu njega, kad nam on dobací posprdu primjedbu: „E, što vi tako slavite tu Madonu (Gospu)? Ona je bila žena kao svaka druga!“ Skočim ja ljuditi, ko da me je ujela guja, stupam pred generala, pa mu pred svim slijetom odgovorim: „A što vi vojnici tako

slavite i častite kraljicu, kad dogje u Mletke? Zar nije i ona žena kao svaka druga? Ali da, ona je kraljica i majka našega kralja. No zar nije i naša Madona (Gospa) Kraljica? zar nije Majka našega Kralja? Ona je Kraljica, ne jedne zemlje, nego svega svemira; ona je Majka, ne kralja, koji će umrijeti, nego vječnoga Kralja, Kralja svih kraljeva, samoga svevišnjega Boga!“ Svijet se okupio oko mene, a general videći, da nam nije do šale, pokunji se i šuteći udalji.“

Tako je bredar upravo rječito i oduševljeno pripovijedao, pravi rogjeni govornik. Svi, koji smo ga slušali, povikasno: „*Evviva Giuseppe!*“ („*Zivio Josip!*“)

Ne, toga neustrašivoga, vatrenoga braunioca Majke Božje, toga priprostoga čovjeka iz naroda, koji ni gordomu generalu ne ostaje dužan odgovor, kad dirne u čast naše Kraljice nebeske, nikad, nikad zaboraviti ne će! To ide u najljepše uspomene iz mladih mi dana.

Takovo oduševljenje, takova ljubav k našoj Kraljici nebeskoj trebalo bi, da svaki od nas ima. A ne daj Bože, da mi ikada, poput onoga generala, kojom riječju, ili ma samo mišlju uvrijedimo Majku Božju, našu Majku, našu Kraljicu!

Tko štuje kralja, taj će štovati i kraljicu; tko ljubi sina, taj će ljubiti i majku mu, koja ga je rodila. Stoga, tko ljubi Isusa, taj će ljubiti i Mariju; tko je štovatelj Srca Isusova, taj valja da je štovatelj i Srca Marijina.

Mi smo se svi opet i opet posvetili Presvetomu Srcu Isusovu. Sloga je pravo, da se posvetimo i Srcu Marijini.

„Sto je Bog sastavio, čovjek neka ne rastavlja,“ veli sveto Pismo (Mat. 19, 6). A što je Bog uže sastavio i sjedinio nego li Isusa i Mariju? Sjedinio ih je u životu, da su dijelili svu radost i žalost; sjedinio ih je u nebu, da su tamо Kralj i Kraljica; valja da su sjedinjeni i u našim srcima, u našem štovanju, u našoj ljubavi.

Jesmo li se dakle posvetili Srcu Isusovu, posvetimo se i Srcu Marijini! Srcu Marijino, to je Srce naše Kraljice: pa ga ide naše najdublje štovanje. Srcu Marijino, to je Srce naše Odyjetnice kod Boga, pa ga ide naše neograničeno pouzdaanje. Srcu Marijino, to je Srce naše Majke, predobre Majke: pa ga ide naše srce, naša ljubav: sinovsko srce, sintovska ljubav. Posvetimo se dakle Srcu Marijinu, prikazavši mu srce puno štovanja, pouzdanja i ljubavi!

A što će nam Majka Božja uvratiti za tu posvetu? —

Ona će nas još više prigrliti uz svoje Majčino Srce, jer o njoj vrijedi: „Ja ljubim one, koji mene ljube“ (Priče Salomonove 8, 17.). Ta će je ljubav ponukati, te će svu svoju kraljevska moć upotrijebiti u hašu korist; ponukat će je, te će svim žarom svojega Srca posredovati kod Kralja za nas; čitave rijeke milosti navratit će iz Božanskoga Srca na nas. Osobito će nam isposliti tu preveliku milost, da budemo pravi štovatelji Srca Isusova; jer je Srce Marijino put k Srcu Isusovu. Po Mariji k Isusu; po Srcu Marijinu k Srcu Isusovu!

Kada se je godine 1908. u Einsiedelu u Švajcarskoj saštala velika skupština štovatelja Majke Božje iz svih krajeva svijeta, onda su zaključili i to, da se svetomu Ocu papi podnese molbenica, te bi on čitav svijet posvetio Srcu Marijinu, kao što je jur posvećen Srcu Isusovu. I u kratko vrijeme sakupiše do 150.000 potpisa za tu molbenicu. Oh, to bi krasno bilo! Ova bi posveta svijeta Srcu Marijinu bila izvorom nepojmljivih milosti za ^{šta} rod ljudskih.

No međutim, dok se to ne zbude, dajte, posvetimo Majci Božjoj barem svaki sebe; još bolje, nastojmo, da se zajedno s nama i cijela naša obitelj njoj posveti.

(Lijepa posveta molitva Majci Božjoj ima u obilježenom molitveniku: „Srce Isusovo — spasenje naše“ na strani 376. Molitvenik se dobiva u tiskari A. Scholza u Zagrebu, Gajeve ulica 7. Cijena uvezanoj i kruna, poštom 10 fil. više.)

Lurd na Rijeci kod svetog Jeronima.

Pripovjeda vrč. g. Mate Balas, vjerničtelj i ravnatelj crkve sv. Jeronima na Rijeci)

Neutaživa želja iz gjačkih mi još godina bijaše pohoditi i vidjeti ono slavno svjetsko proštenište Lurd. Mnogo je bilo zapreka oživotvoreništu moga nauma, a glavna: slabu i kukavno zdravlje moje kese.

Ali milostiva Djeva, bez ljage začeta, uslišla je napokon moju vruću molitvu, pa godine 1901., upravo deset godina, tza kako Gospodu prikazah prvu žrtvu neoskrvnenjenog Janjca, nagloj dobrog prijatelja i suputnika, profesora dra. Andriju Račkoga, a i materijalno sam se bio pomogao.

Krenusmo početkom kolovoza iz Rijeke, sve kopnom,

ovim putem: Kormons—Mestre—Milan—Genova—Marsilja—Nica—Tuluz—Lurd.

Krasnih gradova i prirodnih ljepota vidjescmo po Italiji, ali sve ovo nije me odvise zanimašo. Želio sam što prije doći u Lurd; želio sam, da se što prije bacim na koljena ondje, gdje je nebeska Kraljica rekla Bernardici: „Želim ovđe vidjeti mnogo naroda, jer ovđe će dijeliti milost.“

Eto nas

U Lurdru

Lijep je dan, 11. kolovoza popodne, kada prispjesmo.

Odmah pohrismu do spilje, te ondje međ pobožnim mnoštvom i mi se poklonisemo bezgrješnoj Djevici.

Ostasmo u ovom krasnom pirenejskom gradiću tri dana, pa ono, što sam najviše želio i u svom srcu ponizno prosio, naime da vidim čadesno kojegod ozdravljenje, ta me je sreca zapala.

Uoči uznesenja blažene Djevice na nebo, dne 14. kolovoza u 4 i pol sata po podne bilo pred crkvom svetog Ružarja poregjanih do 60 kolicina, u svakima po jedan bolesnik. Svi ovi bolesnici kupali su se prije u čudotvornoj vodi kod spilje, a sada željno čekali, da im se udijeli blagoslov s Presvetim sakramentom. Svećenik zaregja bolesnike, svakoga napose s Prešvetim otajstvom prekrizi.

Evo ga do devetih kolicina. Tu sva zgurena laži jedna siromašna žena, ima joj po prilici 30 do 40 godina.

Netomu ju svećenik s Presvetim blagoslovom, a ona, ništa ne progovorivši, smješta ustane, te sama bez ičlje pomoći kreće u crkvu.

Pomislite si oduševljenje, koje je zavladalo međ prisutnima, ja vam ga ne mogu opisati. Svi kao pomamni poletjescmo za ovom sretnicom, kojoj je blažena Djeva toliku milost iskazala, da ju bolje vidimo. Ali brzo ju odvedoše u sakristiju, vrata dobro zatvorise, te s njom odmah u posebnu kuću pred lječničko povjerenstvo.

Mi u crkvi svi bez razlike narodnosti, spola i staleža, pjevasmo svaki u svom jeziku, mnogi se od oduševljenja grie u crkvi, skoro svima blistaju suze radosnice u očima. Tu si doista vido i čutio, kako su svi katolici djeca jedne majke, svi među sobom braća i sestre. I ja sam pustio maha suzama, neka teku, jer to mi je godilo, u plaču sam uživan.

Drugi dan, dne 15. kolovoza, valjalo nam već u jutro otputovati. Na mene pada teška tuga. Ne da mi se od Lurda otkinuti, a i Žao mi je bilo, što se nijesam bolje mogao popitati o onoj ozdravljenoj ženi.

Svršivši svetu misu, poletjih iz crkve na cestu pred spilju, te ondje ned mnoštvom klečeći oprštaši se od milog mjeseta, što ga je Kraljica nebeska posvetila svojom milom prisutnošću. Kad eto nekoliko koračaja pred sobom opazih poznato odijelo, primakoh se, pogledah, pa gde! i lice mi je poznato; ta, to je ona jučerašnja ozdravljena!

Pričekah, da svrši molitve, pa se onda približih.

„Došla sam,“ veli mi, „iz Strasburga sa hodočašćem.

Crkva sv. Jeronima na Rijezi.

Uzeli me moji dobri sugragjani, jer sam siromašna. Petnaest godina nijesam se bez tugje pomoći mogla gotovo ni maknuli. Pet puta se kupah u vodi čudotvornog izvora, i već mišljah žalosno se vratiti, jer se je sinoć naše hodočašće imalo vratiti. Ali radi mojeg ozdravljenja do jutros odgodiše odlazak.“

„A kako ste znali i opazili, da ste baš vi ozdravljeni? Nijeste li se bojali ustati? Nijeste li mislili: možda se varam, možda sam još bolesna?“

„Ja sama ne znam, kako sam se ustala iz kolica i kako sam došla u crkvu. Kad sam vidjela, da me svećenik križa s Presvetim Tijelom, vrucé sam molila Majku milu, da mi se smiluje, da isprosi u svog Sinaka meni siroti ozdravljenje.

Od onog časa, pa sve dok se nijesam našla u jednoj sobi, a oko mene više nepoznate gospode, ja se ničesa ne sjećam."

"A da li se sada čutiće sasvijem zdrava i jaka?" upitah dalje.

"Oh, to ne! Znađete, petnaest godina nijesam se sama mogla na svoje noge osoviti, pa mi se sada čini, kao da sam dijete, koje se istom uči hodati. Ne boli me ništa, ali bojim se, da ne bih opala. Stoga vas lijepo molim, velečasni, po-pratite me do mog svratišta, da se uzmognem osloniti na vas, ako bi mi slučajno trebalo."

Vrlo rado joj učinili tu malu uslugu. Učinisimo od spilje jedno pedeset koračaja. Nije joj trebalo moje pomoći. A kada se sastala sa svojim znancima, ostavila ju. Jedan drugome zaželjeno, da očutimo milost Majke Božje obojica u onom odlučnom času, kada nam dogje red, da se dijelimo s ovom do-linom suza.

Uspomena.

Nije mi dalo srce, da ostavim mili Lurd, a da ne po-nesem sobom koju uspomenu iz ovoga svetoga mjesto. A koju će uspomenu, ako ne kip one, koja se je ovdje prikazala Bernadici, i koja je ovdje jasno rekla: „Ja sam bezgrješno Za-čeće"?

Kupih dakle krasan kip, baš kod brata Bernardice, koji nedaleko od crkve prodaje svetih stvari. Dadoh kip blago-sloviti i pred samu spilju ponesti.

Kip je krasan, bijel, kao da je iz snljega, visok jedan metar i 25 centimetara. Oči su joj od stakla, što ti se osobito dojimlje; jer ti se čini baš, kao da gledaš živo biće.

Poslao sam ovaj kip iz Lurda u sanduku do Marsilje vlastkom, a odovod na Rijeku parobrodom. Ovo je najjeftiniji put, a i najbolji, jer se sanduk ne prekrcava toliko puta, a na parobrodu ne će se lako što razbiti.

Na Rijeci.

Kip sretno stigne na Rijeku, a ja kao ravnatelj crkve svetog Jeronima stodoh sad misliti, gdje u toj crkvi da mu nagjem zgodno mjesto, i brzo se sjetihi.

Izmegju sakristije i svetišta (prezbiterija) nalazi se ma-leni prostor, kao nekakav hodnik. Tu sagradili spilju iz lijepog primorskog kamena, te u njoj smjestih kip Majke Božje ludske.

Pred samim kipom u spilji učinil maleno jezerce, a u sredini mali vodoskok, čija se voda gubi u kamenju, te kroz jedan

Oratoriј у crkvi sv. Jeronima na Rijeci.
(Ljubo Jurčić spilja, desno oltarije sv. Antuna).

veliki kamen izlazi napolje, onda se opet gubi u zidu i otjeće u zemlju.

Crkva svetog Jeronima od davnine je bila rado posjeći-

vana od odličnijeg pučanstva riječkog; ali sada, otkada je crkva popravljena, te ovdje načinjena spilja lurdská, ne progje ni pet časova, da se tko ne dogje pomoći. Osobito me veseli, što mladež obojega spola prije i poslije škole dolazi na statine pozdraviti milu Majku nebesku i njoj se preporučili. Budući su pak sve crkve riječke od 12 sati do 2 sata popodne zatvorene, a jedina je crkva svetog Jeronima u ovo vrijeme otvorena, to možeš svaki dan u ovo doba vidjeti, gdje mnogo-brojne radnice iz tvornice duhana amo hrle, da pred spiljom lurdské Gospe klečeći molo krunicu.

To sveto i pobožno mjesto, koje je Riječanima tako omiljeno, malo po malo sve bi to lijepše uregjeno i urešeno.

Nasuprot spilje postavljen je 27. listopada 1905. maleni oltarić iz mramora sa kipom svetog Antuna Padovanskoga na spomen desete godišnjice sretnog i blagoslovijenog biskupovanja sveopće obljužbenog biskupa dra. Antuna Maurovića, koji je tom zgodom od svetog Oca pape Pija X. bio odlikovan naslovom grofa rimskoga. Od ovog dana u crkvi svetog Jeronima svakog utorka poslije svete mise preko sto siromaka dobije po jedan hleb od pol kilograma.

Izmegju spilje i oltarića svetog Ante jest prozor sa krasnom slikom na staklu, prikazujući raspetoga Spasitelja. Ispod prozora spaja se lijepo veliko kamenje sa onim od spilje; a kako u samoj spilji, tako i ispod raspela skače u vis voda, te rasprši se u statine blistavih kapljica, pada među kamenje i kroz ovo izlazi kropod prozora napolje.

Kod spilje nalazi se uvijek sijaset svježeg cvijeća, što ga rado dariva riječki ženski spol. Ili tko slavio imendan, ili se tko ženio, sve cvijeće dolazi pred nože lurdské Gospe u crkvi svetog Jeronima. Dogodilo se je više puta, da su i glasovite pjevačice poslale vrlo skupih kita cvijeća, kojima su bile nadarene od publike (slušatelja). Tako je godine 1906. opera pjevačica poslala ogromni stalak svježeg cvijeća, vrijedan preko sto kruna.

Imade tu takogjer zlatnih darova, kao križića, lannca, srdaca, naušnica, narukvica i sijaset krasnih krunica iz biserja.

Pred kipom u spilji gore redovito dvije uljenice, pred svefilim Antonom jedna, a sa stropa više dvije. I tako u ovoj bogomoljji neprestance gori pet svjetiljaka od ulja, što ga pobožne duše daruju. Otkada je kip postavljen, nije se do-

godilo, da bi ugnanjkalo ulja za ove svjetiljke, paće od savrška darovanog ulja gori po cijeloj crkvi devet svjetiljaka.

Lurdska Gospa u oratoriju crkve sv. Jeronima na Biću.

Često pobožne duše kao u Lurdru darivaju voštance, da pred kipom gore.

Po zidu visi sva slika zahvalnica u okvirima. To su većinom lijepa radnje izvedene u svill, s raznim natpisima. Osobito je spomena vrijedan dar bogate obitelji L. Osojnak, prekrasna okrugla ploča od bijelog kararskog mramora, koja u basreliju predstavlja blaženu Djevicu s Božanskim Sinom. To je pravo remek-djelo nekoga glasovitog talijanskoga kipara.

Godine 1906. postavila se pred spilju lurdsku ukusno izragjena željezna ograda, te služi za ureš kao i za klecašo.

*

Svake godine u prosincu obavlja se s velikom pobožnošću devetnica na čast bezgrješnoj Djevici, a kako je ovdje na Rijeci običaj, da se večernjice drže tek kasno na večer, to ti je prava divota gledati spilju s kipom, jer je bajno rasvjetljena krasnim električnim svjetlošću. Rastapaš se od milote, gledajući kip naše nebeske zagovornice. Čini ti se, kao da silazi iz nebesa, da te utješi. Ruke su joj sklopljene, kao da ti veli: „Moli, moli ovu krunicu, koju vidiš na mojoj ruci.“ Oči su joj podignute u vis, blistaju se kao od radosti, rekao bi, da već gledaju milost i pomoć, koja ti iz nebesa silazi. Neprestano su joj oči u nebo uprte, ne će da ih na tebo skrene, jer eto vode, ti još nijesi čist, operi grijehe svoje suzama kajalicama, ugasi žegu strasti svojih svetih sakramenata! Čini pokora, grijehnče, pa eto na tebi opet miloga Majčinog pogleda; eto onih ruku, sklopljene za tebe; rastvorit će se, udijeliti će ti darova nebeskih i primiti će jedan put — u ozbiljnom času santri — dušu twoju, da ju prikažu i brane pred licem pravednog Soca, dobrog ti Oca i Spasitelja.

***

Majka Božja bdiće nad djecom.

Daleko mi je do Rijeke iz mojega sela Mučići (u Istri): jedan sat i četvrt. No ipak idem po koji put u grad, da prisustvujem svibanijskoj pobožnosti u crkvi časnih otaca kapucina.

Tako sam išla i godine 1906., dne 19. svibnja. Bila je subota, dan Marijin. Ostavim svoje četvero djece kod kuće: najmlađe, još u kolijevci, u prvom katu, ostalo troje u pribzemlju, u kuhinji, a s njima je bilo još troje djece iz susjedstva. Opomenem najstarijega sina Marijana, kojemu je bilo devet godina, da pazl na ostalu djecu, neka se lijepo vladaju, prezoručim ih zaštiti Majke Božje, da im se koja nesreća ne dogodi, pa put pos' noge.

Dogjem na Rijeku, kad eto u 8 i pol sata prijepodne odjednom se razbjesnjela grozna oluja. Tama se stvorila, kao da je noć, munje blijeskale, gromovi tutnjeli, i strahovita tuča počela padati, te sanatlila sve trsje i usjeve po cijeloj okolici. Krstim se od užasa, te zavapim: „Majko Božja, čuvaj moj dom, čuvaj moju djecu!“ Pohitjela bih kući, ali tko će živ izaći ispod krova po toj silnoj tuči i oluji? Kleknem pred lurdskom Gospom u crkvi kapucina, pa se molim i čekam, dok oluja progje.

A međutim što se je dogodilo u mojoj kući? — Dok je ono šesteru djece bilo u kuhinji, usjednom udari strijela kroz prozor upravo usred njih, i sva su djeca onesviješćena na tla popadala. Padbi ovako moj Marijan sa stola i udarivši se poslano o glavu, osvijesti se prvi. Kad vidi, što je, stade buditi ostalu djecu, pa ih sve k svijestil privede. Onda ih odvede na prvi kat pred sliku Majke Božje, koja je tamo za cijelog mjeseca svibnja stajala na stoliču, lijepo okičena. Svi pred njom kleknuše i počeće se moliti. Neki manji udare u plač oda straha, no Marijan im se zagruzi: „Udarit će grom opet u vas, ako se ne dete moliti!“ I tako svi duša u se, sklopli ručice pa se na glas moli.

Kad ja iza oluje dogjem kači, evo kuće zatvorene, a prozor otvoren, i nikoga čuti. Prestrašena potreba najprije k susjedu, da ga pitam: „Gdje su mi djeca?“ Oni odgovore, da ne znaju, i još mi pripovijedaju, da je negdje u blizini strijela zagrijjela.

Ja oda straha sva kao izvan sebe poletim opet kući, sve ih imenom zovem, no nikto se ne oglasi. Otvorim nekako silom vrata, a kad stupim unutra, imam šta i vidjeti. Sve razbačeno, a djece nema. Sad ih čujem, gdje se na glas mole u prvom katu. Pohitim k njima, a svi skoče k meni, pa mi stanu pripovijediti, kako je strijela u njih udarila, dok su bili u kuhinji. „I bili smo već svi mrtvi — mrtvi, ko zaklani!“ uvjera-vaše me ozbiljno. Ja im velim: „Šta se nijeste molili?“ A oni te: „Izmolili smo već više od sto očenaša!“

Sada poklekosmo svi, da se zahvalimo Majčici Božjoj, što ih je očuvala u tolikoj pogibelji.

Na jednoj maloj bila je sva moga pocmjeda od munje; no do nekoliko dana svega je toga nestalo.

Ovaj su događaj ukratko donijele novine Riječke, pa i „Istina“. Bogu hvala, što nije nitko ostao mrtav, jer bi se

neprijatelji slike Crkve veselli bili i govorili: „Bilo joj doma ostati, a ne ići na svihansku pobožnost“. No Majka Božja nije toga dopustila, nego je pokazala, da ona bdiće nad djecom, dok im mačka ide u crkvu.

* * *

Ne ručaj se molitvi

U mojem rodom mjestu u Slavoniji — tako nam pišu — žive jedna dosta imućna obitelj. No elo žalosti, najstarija kćer oslijepi. Pomicajte si bol majčina srca, kad vidi svoje milo dijete u onako tužnose stanju. I to već dulje vremena potrajalo. Tražila pomeći svagdje, ali nigdje lijeka.

Napokon po nagovoru nekih nešto nabožnijih žena pogje u crkvu, klekne pred oltar Bl. Gospe i poče usrdno moliti za ozdravljenje svoje slijepje djevojčice. Dugo je molila sa sve to većim pouzdanjem. Poslije sv. mise žurila se kući. Neko natarnje čuvstvo zadovoljsiva i nade, da je uslišena, obuze joj srce. I zaista, već iz daleka opazi, gdje njezina kćerka s mlagom sestrrom raširem ruku njoj z trči u susret, veselo kličući: „Majko, ja opet vidi mi!“ Majku obliše suze radosnice. Ona dogje kući i stane svakomu pripovijedati, kako je njezina molitva uslišena.

Ali tu je bilo ljudi, koji su odmah počeli proti tomu govoriti i ragatati joj se. Sam otac one djevojke poče se smijati i kojekakve glupe riječi prommljati. Napokon reče: „Mani se već jednuč toga! Ta, to se je slučajno dogodilo. To bi se dogodilo bilo, da ti nijesi danas ni vidjela crkve“. Sirota žena nije se više usuđila ni pismati. O molitvi pred Gospinim oltarom ni spomena više.

Ali što se dogodilo? Za malo vremena izagoće djevojčici po glavi nekakove kraste, te joj udare po licu i u oči, da je sasvijem i za uvijek izgubila vid.

Je li i to opet bio samo slučaj?

* * *

Zahvalnice Majci Božjoj.

— Zahvalnice treba da su podpisane polpuštim imenom i adresom, inče ih ne smjeriti nikome u svijetu. — Ureda.

— Kraljice Presvete Krunice, molitza na slj. 1. Slavonija. Godine 1901. oženi se moj jedini brat

š katoličkom djevojkom, koja je bila iz pošve hrišćanskoga mjesla. I tako ona nije znala hrvatski ni pisati ni čitati, već samo „čirilicom“, a kako je odrasla među samim raskolničkim svijetom, bila je skroz divlja, praznovjerna i rekao bi bezbožna. Pomicajte si, dragi čitatelji, kako nam je teško bilo živjeti s njom u istoj kući. Jedne večeri podivanim se sa svojom suprugom, pa: „Hajd‘ — velim — da se molimo bezgrješnoj Djevici za pomoć!“ A supruga će meni: „Da, moli se, bit će uslišen!“ ja se počnem utjecati Majci Božjoj za svoju snahu, učinim devetnicu, moleći svaki dan cijelu krunicu pred samom snahom. Pa hvala miloj Majci nebeskoj, koja je u kratko vrijeme uslijila moje prošnje. Sada je s mojom snahom, što se vjere tiče, bolje nego sa mnogim drugima, koji su crkvu i školu pohodili od malih nogu. Sada ona znaće čitati sve hrvatske nabožne knjige i molitve moliti i svih 15 otačstava krunice i stupi u bratovštinu Srca Isusova. Evo, dragi čitatelji, imamo dobra i moćnu Majku nebesku: zašto dakle jadukujemo u svojim nevoljama, mjesto da se utječemo načinu Majčinu Srcu, kad je ona tako pripravna, da nam pomogne?

2. Slavonija. Piše jedan svećenik: Jedna župljanka bolovala je već 25 godina teško na živčanoj bolesti. Tražila je pomoći kod liječnika, bila u bojnici, no sve uzalud. Povrh toga je još vrlo nevoljno živjela sa svojim mužem. Videći, da joj ni otkuda pomoći nema, počće ona postiti 15 subota na čast Gospi od Ružarja, obećavši javnu zahtvalu, bude li joj pomoženo. Pa nije se prevarila u nadji. Što nije postigla znanost i umjeće liječnika, to joj je isprosila blažena Djevica Marija. Ona nije još ni dopostila 15 subota, a bolest ju je pustila, i u kući se je opet nastanio pravi mir i kršćansku ljubav.

— Kraljice bez grjeha začeta, molí za nas! Slavonija. Iza smrti moje dobre bake porodio se neki nesklad i gotovo neprijateljstvo između nas i djeda nam. Stao je očernjivati nas, a osobito mene, raznim ružnim i uvredljivim klevetama. Sve epravdavanje nije koristilo ništa. I tako je napetost postajala sve to veća. Mnogi me nagovarali, da tražim svoje pravo putem suda. No ja ne htjedoh, već uzdajući se u pomoć Božju, sve strpljivo podnašah. Napokon izgubili već svaku nadu, da čemo se igda više izmiriti. Ali ne! To bi odveć tužno bilo! Djed je star, dani su mu odbrojeni, pa da se preseli u vječnost, ne pojmirivši se s nama? Malko nebeska, ne daj toga! Ti slobosť svaki vapaj bijedne svoje djece: ponosni

nam, izmiri nas! Evo došašća. Poček kod zornica devešmeću na čast bezgrješnomu Začeću. I gde radostil! Na sam Božić sretno se izmirisno. Hvala i slava Majci Mariji bez grijeha začetoj!

— **Majko Božja škapularska, moli za nas!**

Sarajevo. Od prevelike žalosti zadobila sam tešku srčanu bolest, koja me je za godinu dana sasvijem oslabila, te napokon bacila na smrtnu postelju. Liječnik izjavlji, da mi nema više spaša. Pozovem svećenika i primim sve sakramente umirućih, pa i škapular Majke Božje, i vruće joj se pomolim, da me otune ranoj smrti i oslobodi srčanih boli. Zamolim svećenika, da sutradan za me prikaže svetu misu na čast Majci Božjoj škapularskoj, da mi isprosi illi zdravlje ili sretnu smrt. Cijelu noć borila sam se smrću. Napokon kucne 5 i pol, kad je svećenik pristupio k oltaru. I dok je on služio svetu misu, meni odlahne, te rekoh: „Meni je bolje!“ I doista sam za kratko vrijeme ozdravila potpuno. Hvala i slava Majci Božjoj škapularskoj!

— **Prečisto Srce Marijino, moli za nas!**

Gornje Psarjevo (Hrvatska). Godine 1905. naši su vinogradi tako žalosno izgledali kao nikada. Jedno grožđje suho, drugo modro, a na trećem vidiš već nekakve puknje, koje ne slute na dobro. Žalosna sve razgledavši dogjem iz vinograda kući i reknom svojemu mužu: „Čuješ, Marko, naši vinogradri zlo kazuju. Ne čemo ovi jesen dobiti ništa deset vedri vina. Daj da se opet obratimo Srcu Isusovu i Marijinu, da nazn se smiju, da bisno brali barem 20 ili 25 vedri, jer smo još opterećeni dugom.“ I tako mi vrće počnemo moliti devešnicu i obecjamo jednu sv. misu na čestu Srcu Isusovu i Marijinu. I evo, grožđje se je popravilo tako lijepo, da mu se je cijelo selo čudilo, jer nije bilo nigrđe u našoj blizini tako lijepoga, a mi brali i više nego 50 vedri. Stoga hudi Presvetomu Srcu Isusovu i prečlostom Srcu Marijinu toliko puta hvala, koliko je na zemlji traval.

— **Jos zahvaljuju Majci Božjoj iz ovih mjesta:** Deblin (Moravska), E. O., pravnik, za pomoć u velikoj potrebi. — Ferdinandovac, C. D., što je ozdravila od teške bolesti. — Petrovaradin, I. G., što je ozdravio unuk. — Stenjevac, S. S., za dvije veštice milosti. — Vrbovsko, M. R., za ozdravljenje.

Šveća po malo.

— Bl. Margarita Alakok, kojoj je „Gospodin Isus Krist blago Srca svojega na čudesan način objavio“ (crkvena molitva) — Širom je svijeta poznata svim štovateljima Božanskoga Srca, i oni već odavnina teško čekaju, kada će napokon ova vjerna učenica Srca Isusova podastiti i zaslati kao „svetu“. A kada će to biti? Možda vrlo skoro! Dne 19. svibnja i 11. kolovoza bit će u Rimu glavne rasprave o tom, a budu li se sretno svršile, onda će se blažena Margarita još zadnjih mjeseci ove godine svečano proglašiti „svetom“. Ova najviša crkvena potvrda svetosti blažene Margarite bila bi ujedno i neka nova preporka same pobožnosti k Presvetom Srcu, koja je po njoj svijetu objavljena. Molimo dakle Presveto Srcu, da se udostoji one rasprave dovesti do zugljene svrhe.

— Prvo hrvatsko lurdsko hodočašće krenut će oko 8 ili 9. kolovoza iz Rijeke na ceste Mljet, onda kroz preko oko 8 ili 9. kolovoza iz Rijeke morem u Mletku, onda kroz preko Milna i Marsilje u Lurd, kamo će prispjeti dne 14. kolovoza u 2 sata poslije podne. Dne 17. kolovoza poslije podne povratiti će se preko Genove i Mietaka na Rijeku. Cijeme (sa cijelom opskrbom na putu): za I. razred 450 kruna, za II. razred 350 K, za III. razred 250 kruna. Prijave prima mnogopoštovan i. Bernardin Škrivanić, provincial kapucin na Rijeci. Ujedno s prijavom valja odnati poslati 15 kruna. Prijave se primaju do 15. srpnja.

Dopisnica Uredništva.

— H. K. u Z. Putna osnova za hrvatsko lurdsko hodočašće, kako je s početka bila oglašena, činila Vam se je odveć naporna? Vi ste stoga hteli oduštiti o bočiću? Nem, i to! Kako s ponudane strane znademo, promjenit će se putna osnova, da ne bude nikomu odveć naporna. Oglašat ćemo ju drugi put.

— F. J. u Z. Kako vidiš, hrvatsko lurdsko hodočašće ne će posjetiti svetišta Srca Isusova u Parelementalu, kako smo stalno misili, a i oglašili. Bit će razlog tomu ovaj: Sto bi se time putni trošak povećao, pa bi uslijed toga gdjejkoli odušto od hodočašća. A vi ste se hodočašću najviše stoga željeli priključiti, da se pomolite na onom mjestu, gdje se je Presveto Srcu Isusovo objavilo bl. Margariti Alakok? Vi ste misili iz Lurda poći u Parelemental, od Marije k Isusu? No sjetite se, da je Isus i u Lurd i da ćete ga tamo ko iz same ruke blažene Gospe primiti — u svetoj prijesti.

— M. P. u S. Ne zamjerite, što Vam ne javisam o primilit novaca. Zar nije dosta, da to oglašujem na omotu Glasnika?

— M. S. Krap. Toplice. Molim Vas, u koju svrhu nam poslaste 1 krunu? — M. J. Z a r o v n i c a . Izvolite nam javiti, čemu nam poslaste K. 1.40? — M o n g i m a . Kada se šalju novci, uvijek je i u svakom slučaju najbolje, da se namah na samoj poštanskoj doznačnici napiše, u koju se svrhu novci šalju.

— Z. u A. Dažnost Vam je bila, suviše Glasnike namah povratiti tiskari; namah, velim, a ne tek iza više mjeseci! Vi ste Glasnike primali; sada Vam nije druge, nego ih i platiti. To traži pravednost i hrvatsko poštjenje.

Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova.

Moje suze . . .

(Sjajeao J. B. VI. r. g. u Travniku.)

(iz „Travnčoga gjaka“.)

Lufao sam svjetom na sve strane. Nado prva mog očajnog Žica,
Ostavljen od svoje srdečne pušte; Ti mi vidi lice puno sjele,
Tumarajući najglobočju crkvu malu, Ti mi vidi srce očrovano,
Crkvu staru sred sunice guste. Pa se bojaš gledati te ko d'jeti;

Pogledam kroz otvorena vrata, Jer se čini robu okovana,
Pred oltarom vječno svjetlo bljedi. Da opireš u me oko blago,
S oltara me krasna Djeva gleda. Ko da hoćeš meni, Djevo, reći:
Ko da zbori: Tu je konac b'jedil, Znaš li jošte molit, čedo draga?*

Tvoja slika, oj blažena Djevo, U tom času zborit nisam mogo —
Na oltaru puna sunca sjaja. Ruke su mi drknuć lice krile.
Odveć blago pozdravi me b'jedna, Dirnut sjedoh u hrastova klupu,
Zvjezdo srčec sred ponora vaja! Moje suze n'jesu i molbe bile?

* * *

Kraljici — kruna

Eto nam bajnoga svibnja, eto mjeseca Marijina!

Marija i svibanj, o kako se te dvije riječi lijepo slazu! Marija Majka — svibanjsko sunce. Marija Djevica — svibanjsko cvijće. „Utjeho žalosnih“ — svibanjsko veselje.

Stoga nam je mio i drag mjesec svibanj, to miljenje uskršnje prirode. Dvostruko mio i drag ove godine.

Godina 1908. godina je stavlja, godina — Gospe Lurdske! Lurd sa svetištem i čudesima svojim, mila i čedna Bernardica, bijela Gospa sa modrom vrpcom o pojasu i biser-krunicom o boku, to je stožer, oko kojeg se ove godine kreću sve misli i čuvalja štovatelja Gospinih.

Zlačeni jubilej Bezgrještne dostojno da slave, zaoštiriše književnici pero svoje, pjesnici udarše u najuježnije žice srca svoga, govornici zbore zanosne besede, slikari kistom svojim stvaraju remek-djela umjetnosti, a glazbenici natječu se rekao bih s Angjelima gore na nebesima, te milozvućnim skladbama svojim poju bivali i slavu onoj, koja kaza: „Ja sam bez grješno. Za teče.“

A puk?

On se raduje i veseli i slavi Boga i Gospu dragu.

Ali to mu nije dosta. Njega srce vuče osamovo — oh, osamovo daleko preko rijeka i gora u grad čudesa, u slavni Lurd!

Nego malo ih je, što bi mogli glasom u Lurd, da tamo
diće Kraljicu i Majku svoju. Tko ne može dakle u Lurd, neka
uloži sve sile srca svoga, da kod kuće iskaže Gospo što veću
diku i što uredniju ljubav, pojmenice u njezinom mjesecu.

Ljubav je dočinjata!

Sigurno si već i ti, dragi čitatelju, štošta o tom mislio
i smisljavš, kako da proslaviš taj „dugi imandan nebeske Maj-
ćice“, kako dobro jedno dijete nazva svibanj.

Zar ne? Valja da to bude pravi jubilejski svibanj, svibanj
— Gospe Lurdske!

Ne bi u ti zato možda došlo upravo u horu, kad bi ti
mili naš Glasnik što zgodna predložio?

Evo ti jednog prijedloga:

Kraljici — kruas!

No daj, da ti mlagatni jedan travanjski (Travnik u Bosni)
gjak-seminarac pobliže o tom priča,

*

Uoči je svibnja 1907.

Upravo je na tornju sjemenišne crkve odbila sedma. Ve-
černje se študiye svršile. Mi knjige u pisaonik, pa u blago-
vacnicu.

Dok smo se mi dolje krijeplili i oporavljali trošne sile,
živo se radilo i pripravljalo gore u muzeju (sobi za učenje).
Velečasni magister (nadstojnik) htjede da nas iznenadi.

Kad se vratimo u muzej, znali smo što gledati!

Mjesto, gdje obično stoji kip Gospe Lurdske, zastrio je
krasnim crvenim baršunom. Oko kipa poregiale se sa svake
strane bijele svjeće — znak čiste ljubavi naše. Do nogu pak
„Kraljice svibuju“ prostro se čitavi vrtić i raznobojna cvijeća
svježa i unjetna.

No gđel — Što je ono tamo pred kipom Gospinim?

Pristupimo bliže.

Sandučić prikrenut baršunom!

„Čemu taj sandučić ovdje?“

Pitamo i velč. magistra. Ali on ni crne ni bijele, već
šuti ko zaliven.

Mi još u životu razgovoru, u nagaganju, kad zaciljkne
zvonice, znak za duhovno čitanje i večernju molitvu.

U tren sve zamukne. Tibo i mirno ide svatko na svoje
mjesto. Tako je u nas običaj.

*

Mjesto gjaka, koji je odregjen, da svima na glas čita duhovno štivo — stupa pred nas velič magister.

Riječi, što nam ih prozbori, bile su u čast „Kraljici svibnja“. — „Marija je Majka naša — tko da je ne uzlžubi svim žarom srca svoga? Marija „Kraljica svibnja“ — tko nije spremna, da i činom zasvjedoči vjernost i odanost svoju?“

I on zatim priča, kako su jednom u Marlascheinu, u Češkoj, gjaci-seminarci vanrednim načinom proslavili Mariju, svibansku Kraljicu. — Okruniše je krunom tjepljom i Mariji dražom, nego li su sve krunе zajedno, kojima su okrunjeni kipovi i slike Gospine po svemu svijetu . . .

„Kako je to opet moguće,“ možgasmo mi. „Gjac — pa Gospi pokloniše onaku skupocjenu krunu! Odatre im ono silno blago? Nepojmljivo!“

Ali velič magister mirno nastavlja:

„Najčišće zlato za tu krunu nagloče u krenostima svojim. Vatrene dragulje — u dobrim djelima svojim. A umjetnička ruka, koja je iz tog zlata i dragog kamenja sazdala krunu — kruna ovake Kraljice dostoјnu, bila je ljubav čistih i čestitih gjačkih srdaca.

„Povedimo se za njima! — Kraljici — kruna! To neka nam bude zadača sveta, to cilj svega djelovanja i nastojanja u mjesecu svibnju!“

Više nijesmo mogli, da radost i oduševljenje suspregnemo u gradima svojim. Iz šezdeset grla zaori: „Hoćemo! — Hoćemo!“ . . .

„Ali dug je mjesec svibanj — opet će velečasni. — Sto danas puni oduševljenja odlučiste, bit će vam možda već sutra na teret, a onda još koji dan, i mi smo posvema zaboravili na odluku svoju.

„To da se ne dogodi — evo vidljiva znaka za ono, što na nevidljiv, duhovni način želimo prikazati „Kraljici svibnja“.

To reče i rastvori omot, što je pred njim bio, pa izvadi — sjajnu krunu.

Lica nam se zažare od oduševljenja. „Živjela Marija! — Živjela svibanska Kraljica!“

Sada nam je jasno bilo, čemu onaj sandučić prikriven crvenim baršunom. Na nj položi velič magister krunu — a onda će opet nama:

„Kruna je gotova, ali bez nakita i uresa, bez biserja i

dragog kamenja. Biser i drago kamenje morate nabaviti vi — dobrim djetinama svojim."

Sada nam razloži, kako je on to naučio.

Za svakih deset dobrih djela pripet će na krunu jednu sjajnu zvjezdicu. Za sto dobrih djela metnut će u krunu po jedan biser. A za hiljadu, veliki jedan dragulj crveni ili modri.

Još nas upozori, kakva treba da budu dobra djela, što ćemo ih Gospo prikazati. Navede nam nekoliko primjera iz našeg svagdanjeg života — i završi:

„Na posao daskle u lice Marijino! Do vas je, da Kraljicu Majku okrunate krunom što ljepšom, što sjajnijom i dragocjenijom!"

Več, magister pogodio nas, što no riječ, u živac.

Odmah prvoga svibnja mogao si opaziti veliku promjenu na svima gjacima.

Ujutro, na zvuk zvona, ne bi ni časa otkljevali. Sjetili se krune, pa skoči sa postelje!

Započnu študije. Brate moj, nije to šala, sjedi kraj knjige sat, dva i uči, pa uči. Tih i marijivi smo ti mi i mače bili, ali danas ko nikada prije. Ne čuješ škripe stolaca, ni tihog šaputanja nemirnjakovića. Oči sviju upre su u knjigu, a ne bi ih mi podigli, da vide tko izlazi, tko li ulazi.

A da si nas tek vidio, kako smo čedniji postali! Nema tu više strike i ogledavanja i stiske, kad zajedno kuda polazimo. Na hodniku i drugdje po kući, ma ni da tko pisne, tako snao točno obdržavali šutnju u propisano vrijeme.

Na igralištu — jedva bi nas danas prepoznao. Ne kao da se svi ukočismo ko gladina godina, isti smo ti mi živahnji vese-ljakovići kao i prije. Promjena je u tome: živje pričušno uz igru, svatko hoće, da pobijedi, a ipak nema običnih rasprava i prepiraka. Svi za jednoga, a jedan za sve!

A što da kažem o molitvi, o poslušnosti, iskrenosti i otvorenosti prema glavarima, o bračkoj slozi i ljubavi među nama? Sve su to za nas bile bogate riznice, iz kojih smo punih pregršt vadići biser i drago kamenje za krunu Gospinu.

Ovako evo progje prvi dan svibnja. A kad je naveče najmlađi u diviziji (odjelu) pokupio ceduljice, na koje je svaki od nas napisao, što je kroz dan učinio Gospo na čast, sabralo se — 3640 dobrih djela.

Da vidimo, kako će nevidljive ruke tim blagom preko noći uresiti krunu . . . . *

Brže se no obično uredisemo slijedeće jutro. Sve nas želja vuče i manji u muzej ka kruni, da vidimo, kako je urešena.

Bijaše baš krasna! Na samom prednjem peru cakliću se 264 raznobojne zvjezdice, a u sredini ljašti alem-kamen, a taj vrijedi, ne hiljadu kruna, već hiljadu dobrih djela.

Dugo smo stajali pred oltarom i motrili krunu. Svaki je znao, koliko je tu i njegovih zvjezdica, pa se radoval.

Ova radost bila za nas novim poticalom; novim marom započesmo drugi dan svibnja.

Prošao drugi dan i treći dan . . . Kruna od dana na dan sve ljepeša i sjajnija.

Što ljepeša postaje kruna, to mi bolji, marljiviji, revniji!

Oko polovice svibnja bljaše gotovo sva kruna puna pentata zvjezdica.

Ali mi ne popustili ni za vlas. Ne, ne češ! Neka Gospa draga vidi, da smo joj odani sinec i vjerni podanici!

Kruna je puna. Nema više mjesta, kamo bi pripeo zvjezdicu, a još ima čitav tjedan do konca svibnja.

To nas upravo razdražilo! Mi još većinu marom pregnuli uz dobro. Broj dobrih djela još je za koju stotinu porastao.

Od sada je veleč, magister u krunu stavljao same dragulje i čitave nizove biserja.

Dogje i zadnji svibnja.

Na oltaru i oko kipa Gospe Lurdske tibо plamsaju svijeće. Gospo do nogu stoji kruna opkoljena cvijećem i zelenilom.

Da ti je sada bilo vidjeti tu iz početka tako siromašnu krunu! Bila je puna, prepuna šarolikih zvjezdica i biserja, a među zvjezdama i biserjem sjali se i pretlijevali dragulji i alem-kamenje.

Možeš si misliti, koliko ih je moralo biti, kad smo tijekom mjeseca u čast i slavu „Kraljici svibnja“ učinili — 167.504 dobra djela!

To je ono, što na početku rekoh: Kraljici — krena!

O kad bi vjerna djeca i odani štovatelji Kraljice svibnja u jubilejskoj ovoj godini predragoj Gospo Lurdskoj prikazali mnogo, mnogo ovakovih kruna!

Red je osobito na tebi, draga mladež, uzdanicice Crkve i domovine, da onu, koju si godine 1904. iznenadila zlatnim Ilijanom, ove godine okruniš krunom duhovnom kao Kraljicu i Majku Hrvata.

(K. L.)

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA.

Broj 6. Lipanj 1908. God. XVII

Izlazi mjesечно. Cijena 48 f. - Poštom 1-10 istisaka po 80 f.
po 70 f. 50 i više po 60 f. Za inozemstvo 1 K. 20 f.

Mjesec Srca Isusova.

Lanske godine iznijeli smo (u 6. broju našeg Glasnika, na strani 101.) izvanredne milosti i oproste, što ih je sv. Otac papa Pijo X. podijelio za pobožnost „mjeseca Srca Isusova“. Dne 26. siječnja ove godine pak udostojao se je sv. Otac u tom pogledu odrediti ovo:

1. Sve one milosti i oprosti vrijede samo onda, ako se u mjesecu Srca Isusova drže i propovijedi, i to ili svaki dan ili barem, na način duhovnih vježba, kroz osam suslijednih dana.

2. Radi jednolikosti i većega sudjelovanja vjernika određuje sv. Otac, da izvanredne milosti, podijeljene za „zaključni dan“ pobožnosti mjeseca Srca Isusova ne vrijede za zadnji dan, nego za zadnju nedjelju mjeseca.

3. Sve one milosti i oprosti vrijede i za polujavne kapele ili bogomolje sjemeništa, redovničkih kuća i drugih vjerskih zavoda.

4. Iz opravdanoga razloga i s dopuštenjem biskupa može se mjesec Srca Isusova, mjesto u lipnju, slaviti u kojem god drugom mjesecu.

Kako se vidi, sveti je Otac ovim odlukama milosti podijeljene pobožnosti mjeseca Srca Isusova još znatno raširio. Neka nam to bude novom pobudom, da se odazovemo vrloj želji svetog Oca, slaveći po mogućnosti „mjesec Srca Isusova“.

Namjena molitva i dobroih djela za lipanj.

(Blagoslovljeno od sv. Oca pape Pija X.)

Pobožnost k Presvetomu Srcu Isusovu.

Mjesečna naknada ovaj je put sama pobožnost k Presvetomu Srcu Isusovu, kojoj je sav naš Glasnik posvećen. Stoga bi vam, dragi čitatelji, Glasnik rado mnogo toga razlagao o toj najmilijoj i najspasenostijoj pobožnosti. Ali evo, u ovom broju progovorit će o toj pobožnosti dva naša hrvatska biskupa. Šta ćeš više? Kad sami biskupi govore, e onda si mali Glasnik misli: „Gdje stariji govoriti, mlazgi valja da šutti“ — pa s veseljem sam sjedni do nogu presvjetelle gospode i lijepo slušaj!

Nadbiskup Stadler o Srcu Isusovu.

U ovogodišnjoj korizmenoj okružnici svojoj nadbiskup sarajevski, dr. Josip Stadler, podaje tako jednostavno i jasno tumačenje pobožnosti k Presvetomu Srcu Isusovu, kako se rijetko gdje nalazi. On piše:

„Naš Gospodin Isus opetovo je izjavio blaženoj Margariti Alakot, kako njegovo Presveto Srce hoće, da u svijetu kraljuje po ljubavi, pa da će to i izvesti usprkos svim svojim neprijateljima. To je temeljno načelo, što treba da ravnata sve podanike toga Božanskoga Kralja. A on to hoće s dvostrukoga razloga; prvo zato, jer nas on ljubi, a drugo zato, što ga mi ne ljubimo. Odatle proizvire dvoje: Ljubav i naknada. Budući da nas Presveto Srce Isusovo ljubi, hoće ono, da mu ljubav vraćamo za ljubav; a budući da nije ljubljen, iziskuje ono od nas, da mu šta prihvatimo za naknadu, ali i ta naknada treba da proizlazi iz ljubavi. Kralj dakle naš Gospodin Isus dovikuje nam: „Ljubite me, jer vas ja ljubim; ljubite me, jer nijesam ljubljen!“

„Iz te želje biti ljubljen, proistekla je odluka, da ljudima otkrije Srce svoje sa svim blagom njegove ljubavi, sa milosrđjem, sa milošću, sa posvećenjem i spasenjem. Prema tomu je i određio, da se pobožnost k njegovu Presvetomu Srcu rasprostire po svem širokom svijetu, ne bi li se ogrijem njegove ljubavi užgala bladna srca ljudska, ter počela ljubiti onoga, koji je jedini zavrijedio, da bude ljubljen“.

Iza ovih uvodnih riječi presvjeteli gospodin nastavlja:
„Iz svega blaga Presvetoga Srca Isusova uzet ćemo samo jedno u preires: milost... Milost je velik dar Presvetog Srca Isusova, dar, što nadilazi sve naravne darove, što je tako uz-

višenada sve, što je naravno, da je sveti Pavao za sve ostale darove kazao, da su ništa, ako se ne usporede sa milošću . . .

„Milost Presvetog Srca Isusova ima dvije značajke: blagost i jakost; blagost ili ljubezan i blag način, kojim ona priteže grješnike, da se obrate; jakost, kojom ona prevladava grješnike, da se u istinu obrate.

„Prva je značajka Isusove milosti blagost. Ne treba se tomu čuditi, da je blagost prva značajka milosti, koja je uzrok našemu obraćenju, kada milost neposredno dolazi iz Presvetoga Srca Isusova i kada je ona svrha njegove prevelike ljubavi . . .“

Pokazavši opširno i krasno, kako milost djeluje u duši grješnika, da ga obrati, završuje presvjetili gospodin time, da sve pozivlje na što veću ljubav k Presvetomu Srcu Isusovu. Tu on među ostalim veli:

„Što se više pokvareni ljudi odvraćaju od Gospodina Isusa, što više oni na njega i na njegovu svetu Crkvu i na njegove ustavove mrze, to više smo dužni mi ljubiti ono Presveto Sroce, koje od ljubavi kuca i za one, koji se od njega ne-zahvalno odvraćaju. Budući da je ljubiti Isusa velika njegova milost, valja ju od njegova Presvetoga Srca moliti, i Presveto Srce za svako naše naprezaњe, za svaku našu želju, kojom mu izražavamo svoju ljubav k njemu, dat će nam novih obilatih milosti, pomoću kojih ćemo i te kako rastti u ljubavi k njemu. A ta ljubav treba da bude ponajprije spojena sa sinovljim strahom, da se naime svega onoga čuvamo, što bi moglo rastuziti Presveto Srce Isusovo . . .“

„Ljubav k Presvetomu Srcu Isusovu treba da bude iskrena u srcu i riječi, čista bez ikakve primjese; ona isključuje svako neuredno čuđstvo prema stvorovima. Presveto Srce Isusovo hoće, da nam bude sve: on jedini naš prijatelj, naš oslon i naša radost; on ne će da išta tražimo među stvorovima. Naše je naime srce stvoreno jedino za Boga, i zato ne treba, da se drugim čim providi, nego ljubavju k Bogu . . .“

I tako sva ova okružnica govori o milosti i o ljubavi, te nas i uhotice podsjeća na žarki uzdah svetoga Ignacije Lejolskog: „Daj mi svoju ljubav i svoju milost, jer ovo mi je dosta!“

Biskup Nakić o Srcu Isusovu.

Presvjetili g. Filip Nakić, biskup spljetski, u pastirskom pismu, što ga je lani o Spasovu upravio na svoje svećenstvo, (Sr. „Glasnik“ 1907. str. 221. i 1908. str. 5.), ovako im prepe-

ruča proslavu blagdana Srca Isusova i pobožnost mjeseca lipnja:

Uvjereni, poljubljeni u Krstu Pomoćnici, da ćete, svi pratičnuti vrućom ljubavlju prema Presvetomu Srcu Isusovu, ravnosiriti među povjerenim si stadiom nježnu i spasenosnu ovu pobožnost — u tu vam svrhu ovo priopćujemo:

I. Blagdan Presvetoga Srca Isusova želimo, da se u svim župama i zavodima Združenih biskupija (splitske i makarske) što pobožnije i što svećanije proslavi.

Ovaj blagdan, po izričitoj želji Gospodina Isusa, svetkuje se u prvi petak po osmini Tijelova. Budući da je u subiskupiji makarskoj taj dan iz zavjeta zapovedni blagdan, to će se u svim župama subiskupije proslava obaviti na taj isti dan. U župama pak splitske biskupije, gdje to dušobrižnici zbog pričika i okolnosti shodno nagaju, dopuštamo, da se proslava obavi prve nedjelje poslije osmine Tijelova izvanjskim obredom.

Kao osobitu djelu pobožnosti toga dana na čest Presvetoga Srca preporučamo:

I. što moguće mnogobrojniju svetu pričest u naknadu za tolike neharmoni i uvrede, što Gospodin Isus prima od toliko neharnih kršćana;

2. pri popodnevnoj službi Božjoj neka se pred izloženim Presvetim sakramentom u svim župama Združenih biskupija izmoli Krunica (Srca Isusova) sa litanijsama Presvetoga Srca...; a onda posvetna molitva Presvetomu Srcu....

Ostala djela na što svećaniju i pobožniju proslavu ovoga blagdana prepustamo razboritosti i pobožnosti PP. svećenstva.

II. Mjesec lipanj — mjesec je posvećen Presvetomu Srcu Isusovu, te, ako uvelik, osobitim se načinom kroz ovaj mjesec ima da štuje Božansko Srce.

Sveti Otac papa, blage uspomene Leon XIII., u svom pismu od 21. srpnja 1899., upravljrenom na biskupe cijelog svijeta, da pobožnosti mjeseca lipnja nada se osobitomu dobru i velikoj koristi, ujekako za procvat kršćanskog života; stoga on, a isto tako i sada vladajući sveti Otac papa Pijo X., vrne preporučuju pobožnost mjeseca lipnja na čest Presvetoga Srca, i tu pobožnost mjeseca lipnja mnogobrojnim oprostima obuđariše. I mi stoga, poljubljeni u Krstu, najvržeće želimo i preporučamo, da se ova pobožnost, pastirskom razboritošću, uvede i obavija u župama Združenih biskupija, dakako prema mjesnim prilikama i okolnostima — a to u župskim ili filijalnim crkvama ili u kršćanskim kućama za pojedine obitelji.

Ova se pobožnost može obavljati poput one mjeseca svib-

a.j. u doba, kad je vjernicima najvhodnije — bilo popodne, bilo jutrom prije ili preko ili poslije svete mise; a može sastojati na priliku od moljenja krunice i litanija Presvetogoga Srca; a gdje je moguće, i iz kratkog pobožnog štiva. (U to imenje preporuča se knjižica: „Mjesec lipanj, posvećen štovanju Presvetoga Srca Isusova“.)

Bilo da se ovaj pobožnost obavlja u kući, bilo još više u crkvi, treba nastojati, da se obavlja pred pobožnom slikom Presvetoga Srca Isusova — koju želimo da se nađodi ne samo u crkvama, nego i u kućama na odličnom mjestu.

Gospodin Isus je obećao, da će osobiti blagoslov izliti na ona mesta i kuće, gdje slika njegova Presvetoga Srca буде izložena javnom čašćenju.

U ostalom, ako i u drugim prigodama, puno više kroz mjesec lipanj, nastojat ćete. PP. Pomoćnici, često povjerenim si vjernicima govoriti o Presvetom Srcu Isusovu i pobožnosti prema njemu, eda u njihovim srčima rasplamite što vraću i djelotvorniji ljudi prema Božanskomu Spasitelju.

Ovakvo piše presvjeti g. biskup splitski.

Kako se vidi, on ne samo „dopušta“, nego upravo „želi“, da se blagdan Srca Isusova, kao u makarskoj, tako i u splitskoj biskupiji proslavi u sam petak iza osmine Tijelovske. Samo ondje, gdje to poradi raznih okolnosti ne bi shodno bilo, „dopušta“ presvjetili, da se vanjska svećanost prenese na slijedeći nedjelju.

Fužine.

Fužine su ubavio mjesto u hrvatskom gorskom kotaru. Stuviš li u župnu crkvu, pa se malko ogledaš po njoj, u brzo ćeš se uvjeriti, da se u toj župi na osobit način štuje Presvelo Srce Isusovo. Zeliš li lijepu sliku Srca Isusova? — A ti pogli onamo pred desni pobožni oltar, i evo ti vjernog snimka glasovite Batonićeve slike, gdje ti Spasitelj magla svoje preslatko, plamno Srce. — Ili ti voliš njegov kip? — Evo ga tuj uza zid, na povisokom staklu, sve u živim bojama, s bogatom pozlatom. — Tražiš li još i zastavu Kralja srdaca? — I te ima, ama baš krasne; evo tuj stoji u crkvenim klupama, ponosna i dična.

Blagoslov te zastave bio je tani (1907.) na sam blagdan Srca Isusova, u petak. Obavio ga velevrijedni i dični starina,

domaći župnik, veleč. g. Ferdo Pieše. Odmah iza toga svećenoga čina stupio je na propovijedaonicu domaći kapelan, vič. g. Stjepan Petranović, te je razjasnio kiticu:

St'jeg Hrvata — Srce Krista,
Tu nam rudi sreća, spas,
Tu sloboda zlatna blista,
Tu se ori slavski glas . . . .

Velečasni govornik pokazao, kako svi oni, koji hoće da hrvatski narod odijete od Isusa Krista i njegove sv. Crkve, pravi su grobari naroda. Neka se dakle svi štovatelji Srca Isusova pod svojom zastavom složao bore proti neprijateljima svete vjere, pa će zastalno pobijediti.

Pa bvala Bogat pod tom zastavom stoji već člava vojska štovatelja Srca Isusova: Apostolstvo molitve broji u župi 1216 članova, a oko 140 njih vjerno obavlja devet služba na čest Srcu Isusovu i mjesечно prima naknadnu svetu pričest. Dakle samo naprijed!

***

Blagdan Srca Isusova u Gjurojevcu.

Društvo djevojaka za naknadnu svetu pričest, brojeći oko sto članova, svake godine sve to većim žarom nastoјi, da se blagdan Srca Isusova što lježe proslavi u našoj župi.

Godine 1906. živo se je vijećalo na sastanku, kako bi se dalo omogućiti, da baš na sam petak svetkujemo. Poteškoća bilo je raznih, najveća, što je narod bio silnim poljskim poslom zakupljen. Sunnjalio se vrlo, hoće li bar neki broj ljudi prisustvovati svečanosti, koja se je željela prirediti. No našla se dva, tri odvažna štovatelja Srca Isusova, te govorili: „Mi ćemo svetkovati. Tko štuje i ljubi Presveti Srce, taj će s nama; tko ga ne štuje, ne ljubi — njega ni ne treba!“

I tako se uputlio odaslanstvo prečasnomu g. župniku, da isprosi: 1. dopuštenje našoj župi, da svetkuje blagdan Srca Isusova u sam petak; 2. da bude taj dan procesija, u kojoj bi se nosila slika Srca Isusova, pjevajući mu u slavu pjesme; 3. da bude svećana sv. misa i propovijed, a pod misom zajednička sv. pričest društva djevojaka i članova bračovštine, te ostalih vjernika; 4. poslije podne svećana otprošnja i blagoslov s Pre-svetim.

Bojalo se društvo, da ne će isprositi, jer baš mnogo prosi — ali glet prečasni g. župnik sve je točke programa drage volje primio i izveo, osim prve. Neka svetujuje tko i koliko hoće od

Zastava Svetog Jezuosa u Fazinama.

drage volje, a ne pod moraš, jer bi to i onako samo nadbiskup maložiti mogao.

S veseljem bi primljen odgovor prečasnoga g. župnika.

Sve je sad uprlo raditi. Muževi pravili slavoluke sa slikom Presvetoga Srca i s napisom: „Presveto Sreć Isusovo, smiluj nam se!“ Pred vratima crkve sve krasno iskićeno te urešeno papinskim i narodnim zastavicama. Djekočke i žene plele vijence, da okite slavoluk i oltar u Crkvi, a osobito nosila, na kojima će četiri seljačka mladića nositi sliku Presvetoga Srca. Ta je nosila izradio domaći stolar, veliki štovatelj Srca Isusova. Djeca donosila cvijeće u cvjetnjacima za nakit oltara, a starice zakupljale za voštance (duplire), kojih uvek lijep broj na žrtvenicama ovđje gori. Taj dan bilo ih 28 na žrtveniku, gdje se nalazi divan kip Presvetoga Srca.

U predvečerje loga dana svatko je mogao opaziti, da se nešto neobično spremi. Oko crkve vrea. Tko hrlio k svojoj ispovjedi, tko kitio i čistio crkvu i oko nje. A da ti je znati, mili Glasnici, koliko je bilo veselja u kućama, kako su sve čistili, kitići prozore, jedva dočekali žugjeni dan.

I taj je nadoknado. Svima je bila na brizi samo današnja svečanost.

Procesija — ama lijepa je bila! Dječaci iz škole imali su uz nosioce slike poći u dvoredu sa gorućim svijetlama. U tu seriju dobili svaki na pesu medaljicu Srca Isusova na trobojnoj vrpci. Djekočice pak uz njih u dvoredu u bijelini, s bijeljanom strukom u ruci, a na prsimu crveni škapular Presvetoga Srca. I od rasle djevojke bile u velikom broju u bijelini sa škapularom Presvetoga Srca na prsima.

Lijepo je bilo vidjeti čedne seljačke mladiće — nosioce u najljubom narodnom odijelu, sa širokom trobojnicom preko ramena, a na gondima im škapular Srca Isusova. Kako ozbiljno dižu sliku Božanskoga Sreća na ramena, i zadubljeni u neke misli nose to dragو bremena na ramenima svojim. I nosili i držali na ramenima sliku Sreća Isusova za cijele propovijedi i svele mise, stojeći u prezbiteriju. Ali prispiо čas sveće pričesti. Naši meni ne htjeli zaostati za djekočicama. Ispovjedili se i oni petje procesije, pa će sad predati nosila sa slikom Presvetoga Sreća određenim djekočicama, a sami smjerno stupaju k stolu Gospodnjemu, da prime nagradu za svoj trud, a gdje knji od drugova svojih — nedragi podsmijeh.

A procesija, a crkva — koliko obuhvatila ljudi? E, Bože, na daru ti hvala! Procesija bila velika, brojna, malne ko na uskrnuće, jedino joj manjkala — inteligencija. A tako tihо, mimo, tako uredno kretala se ulicom oko crkve u 8 sati u jutro, da je bila milina, pjevajući obljužljenu ovđje pjesmu: „Slaško Sreć

Isusovo". I najmanja dječića tepajući pjevaju tu pjesmu, koju su ih dobre majčice naučile. Pjevale se još druge lijepе pjesme Srca Isusova, a napokon prisjelo se opet u crkvu.

Crkva dupkom puna, svake dobe i stateža ljudi, sve bilo nekud tijeh, mimo kao rjetko kada.

Po dovršenoj službi Božjoj narod se tako zadovoljna, vesela lica i svećano vraćao domu, da si svuda mogao čuti, gdje govore: „E, danas ti je to lijepo bilo! Sam Bog je to dao i priredio: to lijepo vrijeme, a toliko naroda; a djelatni dan. Ne čemo zakasiti ni sada na svoje dječje. Presvetlo će nam Srce blagosloviti vrijeme i posao!“

Hvala Bogu, bilo je lijepo! Slava Presvetomu Srcu Isusovu!
(S. P.)—

22

U sam petak.

Izrazila nam se je želja, da bi uredništvo sastavilo što potpuniji popis svih mjesta i župa, gdje se blagdan Srca Isusova (ove godine dne 26. lipnja) slavi u sam petak, kako je to izrična želja Božanskoga Spasitelja, a ne tek u nedjelju, i da bismo taj popis objelodanili bilo u Glasniku, bilo u „Kalendaru Srca Isusova i Marijina“.

To bi dakako i lijepo bilo: no kako da to saznajemo?

Hajdi, pomožite nam, dragi čitatelji!

Javite uredništvu Glasnika, gdje se slavi blagdan Srca Isusova u sam petak: u kojim mjestima ili župama? Javite i kako se taj mili blagdan tamo slavi: je li svećana sv. misa? propovijed? zajednička sv. pričest bratovštine Srca Isusova ili Apostolskta molitve, društva mladića ili djevojaka? svećana oprošnja Presvetomu Šecu? obnova posveće hrvatske omladine Srca Isusova? procesija s pokaznicom ili sa slikom, dotično kićom Srca Isusova? Slavi li se samo prije podne ili i poslije podne? Uzdržaje li se narod od težačkoga pošla, i to samo do konca službe Božje ili do podne, ili po cijeli dan?

Propisati i pod grijeh obvezati na svetkovanje blagdana Srca Isusova u sam petak, — to može samo crkvena oblast, biskup; ali od drage volje svetkovati taj dan — to je svakomu slobodno, pa i cijelom selu ili župi.

Dakde, dragi čitatelji, osobito vi, revni povjerenici i povjerenice, javite nam se u nama ih iza blagdana Srca Isusova,

barem ukratko dopisnicom! A je li se gdje obdržala osobito lijepa svečanost, javite nam to i opširete opširno i lijepo, ali što prije, ne tek dva, tri mjeseca iz blagdana!

Gdje se blagdan Srca Isusova još ne slavi u sam petak, tamo nastavite, da se barem něšto učini na sam petak na čest Srca Isusova, da se barem donekle udovolji njegovoj želji.

Pročitajte opet, pa i pred drugima čitajte, što je Glasnik lanjske godine u 5. broju, na strani 83., pšeao o proslavi blagdana Srca Isusova!

Zivjelo Presveto Sreću Isusovo!

Uredništvo Glasnika Srca Isusova.

Zagreb, Palmotićeva ulica 33.

—

Vjerne slike Božanskogoga Spasitelja.

Ima li gdje na svijetu vjernih, istinitih slika Božanskoga Spasitelja? — Imaju tri slike, za koje predaja tvrdi, da su pošte vjerne:

Slika Spasiteljera
urezana u dragi kamen.

Prva je slika — tako nam barem stare knjige pripovijedaju — još za života Isusa Krista bila urezana u jedan dragulj (smaragd), te poslana rimskomu caru Tiberiju. On je naime mnogo čuo pripovijedati o velikom proroku i čudotvorcu u Judeji, pa je želio vidjeti njegovu sliku. Ovaj je dragulj kasnije došao u Carigrad, a papa Inocent VIII. dobio ga je od turanskoga cara kao najveće blago.

Druga je slika na rupcu Veronike. Kada je Isus teški svoj križ nosio na Kalvariju, jedna samilosna žena, im-

nom Veronika, pruži mu rubac, da si otare krvavi znoj. A lans joj za uzdarje u-tisnu u rubac sliku svojega Presvetoga Lica. Ovaj se rubac čuva u crkvi svetoga Petra u Rimu.

19

Kao drugu, tčko nam je i treću sliku svoju o-stavio sam Božanski Spasitelj. Ta se nalazi u sre-tim uvojima, u kojima je njegovo Presveto Tijelo bilo sahranjeno u grobu. Sveti se uvoj čuvaju u Turinu, kao vlasništvo talijanskih kraljeva. Slika je

Slika Spasitelja
na rupci Veronike

Slika Spasitelja
na sretnim uvojima

bila očesnula, kad li se prije kojih 20 godina na čudesan način opet pojavi. Kažu, da je to najbolje zajamčena slika Božanskoga Spasitelja. Lice pokazuje vrlo bolan, izmračen, a ipak veoma blag i veličanstven izraz. Sce ti se gane, kad ga promatraš. Jedna pobožna karmeličanka u Rimu, vješta umjetnica, po jednoj je fotografiji susvijem točno preslikala Presveto Lice. Sveti otac papa Pijo X. opet je i opet poljubio tu sliku, te ju obdario oprostima, koji vrijede i za fiskane slike.

Srce Isusovo i Pjevo društvo

Cemu je Božanski Spasitelj svijetu objavio pobožnost, osobito javnu, k Presvetom Srcu svom? Što on hoće s tom pobožnošću? — Ta to zacijelo zna svaki čitač „Glasnika“. Što hoće drugo, nego da po pobožnosti k Presvetom Srcu Isusovu, pa onda po apostolsku molitve, što je s tom pobožnošću naruže zdržano, oblađnja srca ljudska opet uspali ljubavlju k Bogu i bližnjemu, pokazujući im neizmjernu i prenježnu ljubav svoga Srca Božanskoga k njima nezahvalnicima. No ta ljubav k Srcu Isusovu valja da je krepka, jaka; valja da je u njoj zrnja, a ne pastje pljeve, valja da se očituje, ne toliko čuvtvima pobožnim i riječima, već djelom; ne zborom, već tvarom.

Tko pak Boga zborom i tvarom ljubi, taj će svim silama nastojati, da ono čini, što je Otkupitelju svijeta toliko na Srcu, te se je njegovo Sreco sasvim istrošilo, e bi to postigao, naime da ljudi njega sve to više ljube, pa da sve dalje kroče na putu kreposti, to jest, da se kraljevstvo Presvetoga njegova Srca, kraljevstvo ljubavi Bogu i bližnjega, kraljevstvo milosti sve to dalje širi na zemlji, i time to više napući kraljevstvo njegovo na nebū, kraljevstvo vječne slave. Drugačije da rečem: tko je pravi štovatelj Presv. Srca Isusova, taj će svim silama raditi, ne samo o tome, da i sam Presveto Sreco Isusovo dan u dan sve to bolje upoznaje, sve to žariće ljubi, sve to vjernije slijedi, već da to kraljevstvo Isusovo ljubavi i u srcima svoje braće, svoga bližnjega, koliko može više širi i promiče.

No hoćemo li, da to postignemo, moramo svim silama i prije svega o tome raditi, da osnoga nestane ili da se dajbudi umanj, što ljudi najviše prijeći, da se priključe tome kraljevstvu Isusovu: a to je grijeh, osobito najveći grijeh: hladnoća prema vjeri, paće bezvjerje. Gledamo li širom svijeta, vidjet ćemo na svoj utra, koliko tisuća, paće koliko milijuna ljudi imade, što za Presveto Sreco Isusovo ili ne mare ili paće u njih niti ne vjeruju ili čak na njega i mrze: i to ne samo oni, koji nijesu pokršteni, oni to rade možda više od neznanja nego li od zlobe — već među onima, koji su bili na vrhunarski život svetim krštenjem preporogjeni.

A čime ih gjavao kao zamamom nekom, kao prevarljivom stupicom hvata u svoje mreže i u njima sapete drži? To čini poglavito po svojim pomoćnicima, ortacima, po zlim i pokvarenim ljudima. A ovi opet ne znaju dandanas moćnije zamke.

nego li je opakostivo, nevaljala štampa: a to su sve one knjige, knjižice i novine, koje se protive svetomu katoličkom vjerozakonu i kršćanskomu poštenu; sve, koje svojim pisanjem nastoje najprije omraziti pred narodom katoličku Crkvu i njene službenike, svećenike, biskupe i papu; osda, kao daljnji korak rugati se sveloj nuci i svetim sakramentima katoličke Crkve; da tako korak po korak nared dovedu do potpunoga bezvjerja i mržnje na sve, što je Božje i što je sveto.

Ta je opaka štampa u našoj domovini, osobito ovih zadnjih deset godina, već bezbroj duga gjavio privela, ta je cijele portodice, cijele općine, pače cijelu krajevu našu domovine otvorila svojim otravom bezboštva i mržnje na Krista Boga i Crkvu njegovu; i ta će opaka štampa našu domovinu zaciјelo upropastiti, ako se mi katolici ne osvijestimo, te se složnim silmama toj opakoj štampi ne opremo, ako je ne uništavamo i kod sebe i kod drugih, a dobru, katoličku štampu na njeni mjesto ne postavimo.

Ta velika, uvišena, Secu Isusovu tako ugodna zadaća imade i svoje društvo, koje se dane 31. siječnja ove godine i u nas u Zagrebu uvelo, te koje je drugud urođilo vanredno krasnim rodovima, te katolike ujedinilo, za svetu stvar oduševilo, pa ih u dobru kriješ i jača.

=

A kakovo je to društvo?

To je „Pijević društvo za promicanje katoličke štampe među Hrvatima.“ Zove se „Pijević“ društvo, ne zato, što ga je sam sv. Otac Pijo X., 18. veljače ove god. odobrio i blagoslovio, već zato, što je osnovano u čast svetomu Piju V. papi. Sveti Pijo V. radio je revno o tom i uspio je, da sakupljenom kršćanskom vojskom potraže tlačnu osmanlijsku (tursku) silu, što je bila zaprijetila, da uništi sav kršćanski svijet. Danas treba opet takova kršćanska vojska, ali ne oružjem tjesanim naoružana, već duševnim, dobrom katoličkom štampom i ljuhavlju k ovoj štampi, ne proti silnoj turskoj vojsci, već proti još silnijoj i pogibeljnijoj vojsci opake štampe.

Kako pravila toga društva kazuju: svrha je tome društvu promicati katoličku štampu među Hrvatima uopće, a napose unapregivati središnju štampu u Zagrebu (to jest one katoličke novine, što u Zagrebu izlaze i po svim se hrvatskim krajevima šire).

A ovo je društvo fakto zgodno za širenje, da mu pristupiti može svaki i naširomašniji radnik, a opet ima i imućniji pri-

like, da u njem djelom pokaže svoju ljubav k katoličkoj vjeri i Crkvi: ima naizmeđu u tome društvu učesnika, koji plaćaju na mjesec samo 6 tilira; ima redovnih članova, koji plaćaju na godinu najmanje 2 krunе; ima promicatelja, koji plaćaju svake godine barem 10 kruna; a onda opet ima dobrotvoara, što doprinesu u društvene svrhe na jedan put ili u obročima za godinu dana 200 kruna; ako ih tako doprinesu najmanje 500 kruna, onda sa utemeljitelji, a sa najmanje 1000 kruna postaju zakladnici društva. Jest dakle to društvo prikladno za sve slojeve, za sve staleže naroda katoličkoga.

No samo novčane prinosne državci podavati, to nije poglavito ono, što imaju članovi društva da čine; jer evo kaziju nam društvena pravila (§. 7.), da je svaki član i svaki učesnik dužan na prvom mjestu: sebe i svoje čuvati od svake vrsti štampe, koja se protivi vjeri i kršćanskom čudoregju; dužan je i pobijati tog najvećeg neprijatelja Crkve i domovine; dužan je katoličku štampu prema svojim prilikama (to jest koliko i kako može) potpomagati pretpisatom, širenjem, oglašivanjem, zahtijevanjem u javnim lokalima. A na trećem tek mjestu dolaze novčani prinosi. Dakako, tko može, a ne će ni taj malo prinos da žrtvuje za katoličku štampu, taj ni nema seća za nju.

*

Evo vam se dakle, revni štovatelji i ljubitelji, revne štovateljice i ljubiteljice Presvetoga Srca Isusova, otvara jedno široko polje, na kojem možete uspješno širiti kraljevstvo Srca Isusova i biti pravi apostoli njegovи. Ako želite još potanje što saznaći o tome veleplemenitom i Srcu Isusovu osobilo milom društva, a vi se obratite na svoje povjerenike i povjerenice; njima smo postali potanje upute o tom društvu.

A međutim Presvelo vas Seće rasvjetljilo i za svetu stvaroduševilo; to vam želi vaš negdašnji „odgovorni urednik Glasnika Presvetoga Srca Isusova“.

Na dan Sv. Marka 1908.

Stjepan Hariman,
potpredsjednik „Pileva društva“.
Zagreb, Kipni trg 4.

Srcu Isusovu.

(Spjevala Eugenija Šah.)

Kad suznu zjenu gusta magla krije,
Kad vapini sunca sjaj;
Na twoje Srce sklanjam glavu svoju
I gledam svijesnut roj.

Za slatkom pjesni kad mi duša čezne,
A svud je grohni muk;
Na twoje Srce sklanjam glavu svoju,
I zrastel čujem zvuk. — —

U mrkloj moći besvjesno kad padam
Bi reč u smrtei san;
Na twoje Srce sklanjam glavu svoju,
I mislim, da je dan.

Na twoje Srce sklanjam glavu svoju,
Kad dušom pakô vri,
I čutim, kako s tog nađi Srca struje
Čudesna ljubavi. —

Zahvalnice svetom Antunu Padovanskemu.

Rijeka (Hrvatsko Primorje). Jednoga svibljanskoga dana išla sam u jednu crkvu ovdje u gradu, gdje služim, da se mađ-Bogu pomolim. Svrljevi molitvu pred oltarom sveloga Antuna, izgjem, te pogjem za svojim poslom. Kad najedanput opazim, da sam izgubila svoje novce, preko 20 kruna. Vratim se natrag, tražeći putem, ne bih li našla novce. Tako dogjem opet do iste crkve i pred sliku sveloga Antuna. Pomolim mu se, da bi mi pomogao u ovoj neprilici. Još ja tamo klečim, a neka nepoznata žena dogje k meni i jedne klupe i pita me, nijesam li možebiti što izgubila. Ja odgovorih: „Dašto da jesam! Izgubila sam preko 20 kruna i sada sam došla, ne bi li ih tko našao i u crkvu donio.“ I ona refe: „Evo vam vaših novaca! Ja sam ih našla i molila sam svetoga Antuna, da bih mogla povratiti novce onome, čiji su. I dok sam ja molila, evo vi ste došli u crkvu. Ja sam vas vidjela, da ste nešto tražili; pogjoh, da vas pitam, i evo nagjoh, zašto sam molila.“ Bile smo vesele obadvije i zahvalismo svećdice predobroemu pomoćniku, svetom Antunu Padovanskemu. (Jedna kćerka Marijina.)

Još zahtvaljuju svetom Antunu: Bjeograd, E. S. — Bogomolje, P. L., našla izgubljenu vjenčani prsten. — Boč, J. S., za pomoć kod suda. — Cabar, M. P., našla se izgubljena stvar. — Derventa, M. Š. za ozdravljenje ruke. — Lipovljani, A. F., za ozdravljenje sinčića. — Surčin, M. P., našao izgubljeno marvinče, zavjetovavši 2 krune u krug sv. Antuna. — Varaždin, F. N., za ozdravljenje brata. — Zagreb, L. V. i N. N., našli izgubljena stvar; M. i A. H. oslobođeni nečistih napasti, primijeli sv. sakramente u 13 aforaka na čest sv. Antuna.

***

Šveđa po malo.

Novi oprost. „Naša Gospa lurska, molj za nas!“ Za ove maličice podlijelo je sv. Oče papa Pijo X. prigodom jednog sastanka dne 9. studenoga 1907. oprost od 300 dana za svaki pet. Oprost traje se namijeniti i dušama u čestilišta.

Za slavensko hodočašće, koje je dne 11. svibnja krenulo u Lurd, prijavilo ih se više, nego li je ikak očekivao. Paže osi, koji su se zadaju jazili, nijesu više mogli biti primijesi a broj hodočasnika. Krenulo ih je pak posebnim vlakom 611 hodočasnika. Krasan broj, zar ne? Noće li i hrvatsko hodočašće lursko imati taklik broj učesnika?

— Rijeka. Poslijevišnja stara se je crkva kapucina na Rijeci počela rušiti, a gornja crkva Majke Božje lurske počela graditi. Kako je nazime poznato, dosada je od crkve Majke Božje lurske gotova kamni kripta (donja crkva). Budući da se ova krasna crkva Majke Božje lurske gradi od samih mikodara, to ju opet najtopije preporučavamo darežljivosti svih Slovatelja blazene Djevice. Darovi se šalju na adresu: „Velečasno starještvo samostana kapucina na Rijeci“.

Dopisnica uređništva.

Upozorujemo one, koji misle hodočasiti u Lurd, na putni red prvoga hrvatskoga lurskoga hodočašća, koji je otisnut na zadnjoj strani omota ovega broja glasnika. Već se je javio lijep broj učesnika, tako da je hodočašće osigurano. A ostali, knji se žele prisključiti, neka se što prije javu na adresu: „Mnogo puštenovani o. Berardin Škržanić, prvićnici kapucina na Rijeci“, a na prijevru neka namah pošalju petnaest kruna. Poslijevi 15. srpnja ne primaju se više prijave.

Dvojnici revnih povjerenika. Eg, bvalo draga, to vam vjerujem, da biste radio besplatno petovati u Lurd. Ta, tko ne bi? Ali nije lako naći, tko bi vam platio putni trošak! Nego znate šta? Možda bi se veće vaših prijatelja moglo složiti, te bi svaki položio jednu svetu novac, dok se ne skupi toliko, koliko jednomu treba za hodočašće. A onda biste mogli ili izborom ili srećkom odabrali, tko će u ime svih putovati u Lurd i za sve se tamo moliti. To bi se osobito lako dalo izvesti u kongregaciju ili u drugim društvinama.

Hrvatska omladina pod zastavom Sreća Isusova.

U oči ispita

Dragi gjacil! Vi već nestripljivo čekate na svoje zahvalnice, jer ste valjda već opazili, da Glasnik baš pri koncu školske godine, kada su svagdje na redu ispiti, iznosi zahvalnice gjaka.

Nu dajte, da vam najprije progovore profesori. Mnogi ljudi sav uspjeh ili neuspjeh kod ispita pripisuju prilikama i slučaju, pa se rugaju gjaku, koji traži pomoći kod Presvetoga Sreća Isusova. Cuje dakle, kako o tom sude neki dobri kršćanski profesori. Ta, ako itko, to ovi mogu govoriti iz mnogostranog iskustva.

Dva profesora.

• Evo najprije jednoga, koji je dvanaest godina poučavao na gimnaziji, ispitivao toliko gjaka, jedne bacio, druge propustio. Tri godine je bio i član naturalnoga ispitnog povjerenstva. Pa što je iskusio? Evo što piše:

Ja nijesam nikada propustio gjaka niti ganut molbama i suszama njegovim, niti na zagovor njegovih, makar i uglednih roditelja ili drugih, niti iz vlastitoga milosrđa — premda sam imao svoje gjake od srca volio — nego sam redove uvijek davao, po strogoj pravednosti, kako je tko zaslužio. I vidio sam koji put, gdje gjaku nije pomogla niti marljivost niti molitva. Osobito se sjećam na dva gjačića. Bila su to vrlo valjana i pobožna djeca. Jedan je znao učiti do u kasnu noć, još na postelji. No što ču, kada ne napreduju u naukama, kada nijesu za gimnaziju? Ja se ne pačam u poslove Providnosti Božje. Ma koliko mi je žao bilo te dobre djece, ipak sam im dao drugi red. Danas je

jedan od njih postolar, drugi je željeznički stražar. Ostali su dobiti i pobožni kršćani: Bog zna, kakovi bi danas bili, da su prošli kroz gimnaziju? Ta, koliko se mladića pokvari u srednjim i višim školama, koji bi sretniji bili, Bogu služili i dušu spasili, da su propali u prvom ili drugom razredu gimnazije, te ostali u čednom seljačkom ili radničkom staležu!

No u drugu ruku mogao sam — i to puno češće — kod drugih gjaka ustanoviti i rekao bih rukama pipati baš očevidnu pomoć Božju.

Jedan gjak na priliku bio na rubu propasti. Zadnje, što ga je moglo spasti, bila je latinska ispitna zadača. I on mi ju već preda u ruke. Sinu mi glavom misao, „Pomoli se svetom Antunu, da ti pomogne naći pogreške,” rekoh mu, „pa pregledaj zadaču još jedan put!” On me posluša, nagje dvije, tri krupne pogreške (n. pr. napisao bio „panta” mjesto „omnia”), i — bio je spasen. Kasnije je s uspjehom položio i maturu, a sada uči na univerzitetu.

Drugi jedan gjak, vrlo dobar i pobožan mladič, kojega su svi voljeli, koji je vršeće želio, da postane svećenik, za kojega su svi dragovi molili, da mu se smilajem, ipak nije našao smilovanja kod mene. „Uči se, moli se, pa što Bog da i sreća ju načka!” I on se svim žarom srca molio Presvetomu Srcu Isusovu. Usmeni ispit odlučit će o cijeloj njegovoj budućnosti. Ako propane, potonute su mu sve lagje. Ja sam tvrdo odlučio, da ga ne ču pitati jedno stanovito poglavlje iz Cezara, prvo, jer tamo dolazi jedno ime, koje je njegova posve slično; stoga je to poglavlje s osobitnim veseljem učio bio i gotovo na pamet znao, drugo, jer sam ga ovo poglavlje već drugom zgodom pitalo bio. Zabilježio sam si, koje ču ga poglavlje pitali. Kad tamo, zabunim se, te ga upitam baš ono isto poglavlje, što ga nijesam htio pitali. Oparivši, da sam se prevario, držao sam nekakvom nepravednosti, pače okrutnosti, kad bih mu sada opet istrgao iz ruke onu dasku spaša, koje se je om tako sretno bio dočepao, nego sam u tom nazrijevao pest Božji. Gjak je naravno dobru odgovarao, smiješkajući se od radoši, i srećno je prošao. Sice Isusovo pomoglo mu je i dalje kroz gimnaziju, i doskora, nadam se, zapjevat će on prvi put kao mladi misnik: „Gloria in excelsis Deo!” Sjeti se onda, dragi Antune, komu to zahvaljuješ!

Tako piše jedan profesor, a sada čuje drugoga. On je već dvije, tri godine kao suplenat službovaо na jednoj bosanskoj gimnaziji, a sada mu se je valjalo podvrći zadnjemu profesorskom ispitу. A u što se je on uzdao? U svoje znanje, u svoju

marijivu pripravu? Ne, već u pomoći Presvetoga Srca Isusova, što ga je od mlađih još dana naučio štovati. Evo što doslovce piše veleničani gospodin:

Nedavno sam bio u velikoj neprilici, jerbo sam se imao podvrći strogom ispitu, a vrlo sam se bojao. U toj neprilici molio sam trodnevniku na čast Presvetomu Srcu Isusovu, a na sam dan ispita primio sam svete sakramente u crkvi Sreća Isusova u Zagrebu. Obećao sam, da će se javno zahvaliti, ako položen ispit. I doista mi je Presveto Sreća Isusovo pomoći, jer sam dobio baš takova pitanja, na koja sam bio najbolje pripravljen, te sam sa lijepim uspjehom položio ispit. Stoga budi i ti, kršćanine, uvijek pun pouzdanja prema ovomu Presvetomu Srcu, jerbo ćeš u svim neprilikama i nevoljama kod njega naći utjehe i pomoći.

Zahvalnice gajaka.

Kad su ovako i sami veleničani profesori tvrdo uvjereni, da se uspjeh kod ispita često ima pripisati pomoći odozgore, onda se doista gjak ne treba obazirati na kojekakove prigovore slabih kršćana, koji poput pogana sve pripisuju slijepomu slučaju.

Poučan je u tom pogledu primjer, što nam ga pripovijeda gjak katolik istočnoga obreda u Zagrebu: Na popravnom ispitu sretno sam prošao, molivši se Presvetomu Srcu Hristovu i zavjetovavši javnu zahvalu. No mjesto da izvršim zavjet, poslušao sam neke drugove, koji su mi govorili: „Šta ćeš to davati u glasnik, ta tu su samo bajke, što se priča, da zavjeti po-mažu“. No ljuto sam se prevario. Cijele ove godine uza sav trud i učenje, da jedan put odgovorim dobro, nije mi pošlo za rukom. Svaki put, kada me je profesor pozvao, ja kao da sam izgubio svijest — ni mukac. Nešto sam bunio, a sam nijesam znao, šao govorim. Dugo sam si ja mislio, radi česa bi to moglo biti, a tek sada mi je posve jasno: ja nijesam izvršio učinjenog zavjeta. Stoga evo sad u izvršujem, što sam obećao, javno zahvaljujući Presvetomu Srcu Hristovu za podijeljenu mi pomoći kod ispita. U buduće ne ču drugih slušati, nego će se i nadalje utjecati Božanskomu Srcu Hristovu, uzdajući se u njegovu pomoći i zaštitu.

Najviše o toj pomoći Srca Isusova znaju pripovijedati maturanti. Da čujemo barem jednoga ili drugoga. Jedan nam piše iz Zografa: Tri dana prije mature dogleđe mi porna, neka se mošto ne podvrgnem usmjereno ispitu, jer da sam prema svojim pismenim radnjama moralo već propao. Nijesam toga savjeda mogao poslušati radi obiteljskih prilika, već sve pouzdanje stavljam u Presveto Srcu Isusovo. I dok je svaki mislio, da će propasti,

ja sam sa čvrstim pouzdanjem došao pred zeleni stol. Cjelo sam osobiti žar i mirnoću, Progjoh! Iznenagjeni svi su mi čestitati. No ja velim: Hvala i slava onomu Selu, koje mi je očito pomoglo!

Drugi maturanat piše iz Senja: Dani prolaze, a matura dolazi. Poznato je, koliko jada i straha zadaje taj ispit gjacima, pa i najboljima, a kako ne će meni, koji se nijesam imao nadati dobru. Teško zabrinut mislim, što će. Nenadano mi živo dogru na pamet riječi onoga, koji je već tolikima pomogao: „Dognjite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni, i ja će vas okrijeputi“. Obecam devetnicu i javnu zahvalu, položim li sretno maturu. Dršćeni pogjem na maturu, ali se veselo s nje vratih.

A jedan maturanat spisetski piše: Ispitna me trzavica već bila zahvatila. Bijah slab gjak, niti izdaleka pripravan onako, kako bi trebalo: pa kako će zdrav proti kroz to traje? Kud će: što će? Sjeknu mi pameću jedna misao, jedna nada. Iz sve dubine srca pomolit će se Presvetomu Srcu Isusovu. Obavil devetnicu. Dan je ispita došao. U glavi konfuzija (alarm), ali sreće ipak posve mirno i spokojno. „Pomoći će ti Sreća Isusova!“ I pomogao je. Prošao sam! Tvrdo sam uvjeren, tvrgje nego da će jedan put umrijeli, da po samim svojim silama ne bih toga nikako bio postigao, to više, jer sam od naravi strašljivica. Misleći na to, orosil mi se oko, a usta šapnu: „Hvala ti, hvala, Presvetu Sreću Isusovu!“

Dakle, dragi gjaci: „Ora et labora“ - moli se i uči, uči se i moli, pa onda murno k ispitu, uzdajući se u pomoc Prezvoga Srca — najboljega gjačkog utročišta!

Svastice.

— Blato na Korčuli (Dalm.). Dne 8. rujna 1907. sam je presvijedli gospodin dr. Josip Marčelić, biskup duhovrački, u Blatu uslanio: „Društvo kćerl Marijinih pod zaštitom Djevice bezgrješne i svete Jutje, djevice i mudronice“, primivši 23 djevojčice kao prve članice. Dne 8. prosinca primi ravnatelj društva 20 djevojčica u kandidatkinje i 6 u tako zvane „Angelke“. (J. A.).

— Sjemeniste travničko čestitati će svetom Oca napose njegov jubilej, a kao dar prikazat će mu gjaci mnogo svesti pricesti, zahvaljujući mu ujedno za onaj zlatni dekret (odredba), kojim prepotuču svagdanju svetu pritest.

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Br. 7. Sipanj 1908. God. XVII.

Izazi mjesecna. Cijena 48 L — Poštom 1—10 izdanja po 80 f., 10—50 po 70 f., 50 i više po 60 f. Za inozemstvo 1 K 20 f.

Namjena molitava i dobrih djela za srpanj.

(Blaogoslovljena od sv. Oca pape Pija X.)

Sjemeništa.

Po riječima sveopćega sabora tridentskoga, svako katoličko sjemenište ima biti „svetlijim rasuđnik službenika Božjih“ i dijelitelja tajna Kristovih. Rajska je zvanje budućeg svećenika. Rajska treba da bude i priprava njegova. U novom i savršenom zakonu evangelijskog svećenika ima biti slika i prilika vrhovnog i vječnog Svećenika Isusa Krista, „svet, bezazlen, čist, odvojen od grješnika, sol zemlje i svijetlo svijeta“. A uvišena je zadužba dječačkih i bogoslovnih sjemeništa, da Crkvi neprestano uzgajaju nove naraštaje takovih svećenika po Sru Božjem.

„Mladenačka dob, ovako veli spomenuti sabor tridentski, bez pravog uzgoja sklonjuje, da pogje za svjetskim nasladama; i ako se od nježnih godina ne priuči polnoštosti i begoljubnosti, nikad ne će savršeno ustrajati u zaplu crkvenom bez veoma velike i gotovo izvanredne pomoći svemogućega Boga. Zato je svići sabor naredio, da pojedine crkve... imadu prema sredstvima svojim i veličini biskupija održavljivati, religiozno uzgajati i u crkvenim naukama poučavati stalni broj domaćih dječaka u posebnom zavodu, što će ga biskup u tu svrhu ... odabrat“.

Sjemeništa su uzdanica svete Majke Crkve; zato ih ona pazi kao ženitu oka svoga.

Sjemeništa su škole apostolske pod osobitom upravom i pažnjom Presvetog Srca Isusova. Iz ljubavi ovog Srca Božanskoga hvire pravo zvanje svećeničko. „Nitko bo ne uzima sebi časti (svećeničke), nego koji je pozvan od Boga kao što Anan“ (Hebr. 5. 4). U goruskoj ljubavi spram ovog Presvetoga Srca imamo i najbolju pripravu, najsigurniji znači i zalog pravog zvanja svećeničkoga po onoj Kristovoj: „Ako me dakle više ljubiš nego ovi, a ti pasi jaganje moje!“ Sva djelatnost budućeg svećenika mora biti profeta nesebičnom ljubavlju Kristovom, koja nagoni svakog apostola, da svim sve roštane.

Stoga takogjer sve u sjemeništima i kod uguja klerika imu se tako urediti, da doista sve veća ljubav Kristovu kraluje u srcima mladih pregalaca na teškoj stazi apostolskoj. Odiljevani od grješnika i od svjetske halabuke živu u sjemeništu pod jednim istim krovom sa svijim euharistijskim Spasiteljem: k njemu imaju upravljati svaki svoj posao bez briga za zemnu život. U njegovoj školi moraju pobožnim razmatranjem, revarom molitvom, marljivim učenjem i junačkim vježbanjem u odričanju samih sebe napredovati kako i u dobi tako i u mudrosti i milosti kod Boga i ljudi. U palestri ovog Istog Srca Božanskoga moraju izvojiti pobjedu nad svojim strastima i nad pogubnim načelima i primjerima kao i krivim nazorima ovoga svijeta. A na euharistijskom stolu njegovu istuju se kao domaći gosti Kristovi što uže i što ćeće sjediniti s izvorom onoga života neheskoga, što će ga danas sutra po riječi Božjoj i dijeljenju svetih sakramenata uzbrditi ili obnoviti i okrijepiti u drugim vjernicima kao pravoci službeni stada Kristova. Prema tomu sv. Otar Pijo X. po dekretni kongregacije sabora od 20. prosinca 1905. takogjer izričeno određuje: „Neka se česta i svakidanja pričest što većma promiće i u sjemeništima, kojih se pitomci hoće da posveće službi oltara“. Pod utjecajem svakidajnjim ovog Sunca euharistijskoga u dušama plemenitih mladića krasno se razvija i dozrijeva rajske cvjetne svećeničkoga zvanja; i ako se dalje raširi i utvrdi spasionosni običaj svakidanje ili gočovo svakidanje sv. pričesti, koji se već uveo u jednom ili drugom hrvatskom sjemeništu malom i velikom, donata će sve više nestajati žalosnog numjaka devoljnog broja svećenika Božjih, i ne čemo se više tako potužiti, što je ledeni mraz nehaštva vjerskoga ili kužna atmosfera iskvarenog svetišta u praznicima umjesta vrlojepše nade i muke crkvenih starješina ili sjemenišnih poglavara.

Sretna li mladića, koji se zarana odzvao glasu Božjem te ne zna drugog čeznuča nego li otu Davidovo: „Kako su mili šatori tvoji, Gospodine! Čime duša moja želeći u dvore Gospodnje“. Najbožanstvitiće svih božanstvenih djela jest sudjelovati s Bogom za spasavanje duša. A to radi revni katolički svećenik kud i kamno močnjim i božanstvenijim sredstvima nego ikoji katolički svećenovjak.

Sretni su i roditelji, kojima je uspjelo ugojiti sina svoga za vrijednu službu svetišta Božjega. Bit će dionici blagoslova Abrahama jer će po sinu njihovu blagoslovljeni biti mnogi naraštaji. I također, bilo molitvom bilo primjerom ili savjetom ili potporom iznosiši oko revnog i čestog pomlatka u životu svećenika, zadužit će si samo Presveto Srce Isusovo kad i kasno više, nego kojom pobožnjom zakladom. Spasitelj bo nada sve čežne za spasom duša, gdje govorit: „Žetve je istisa mnogo, a poslenika malo: molite dakle gospodara žetve neka poslenika izdaša na žetu svoju“ (Mat. 9, 37, 38).

Tebi paš, draga sjemeništa mladeži, koja baš sada polaziš na praznike tako kobeći za mnogog neoprezogn seminarca, tebi sad više nego pod školskom godinom isti Spasitelj doviđaju: „Drži, što imas, da nitko ne uzme vijenca tvojega“ (Otkriv. 3, 11.).

(L. P. B.)

Šrce Isusovo u Ražnioni

(Pripovjeda vѣ. o. Anton Puntigam D. I.)

Usred Bosne ponosne leži grad Travnik; usred Travnika grada ima velika kazniona; usred ove kaznione mala stanicu. U ovoj stanicu, dragi čitatelju, hoću sada da te uvedem. Ne boj se ništa: ne ćeš biti zatvoren u tu stanicu kazniionsku. Već je ti neki nastanjen, neki, koji nije skrio ništa, ana baš ništa: a tu je sam Božanski Spasitelj. Natjerala ga je ljubav njegova predočnoga Srca, te se je tuj nastanio; učinio se, rekao bi, saznikom svojih izgubljenih ovčica. Baš je poučeno i ganutljivo slušati, kako je dobri Pastir isko za njime, kako li tješi i na dobru pašu povraća.

Evo kako se je to zbilo.

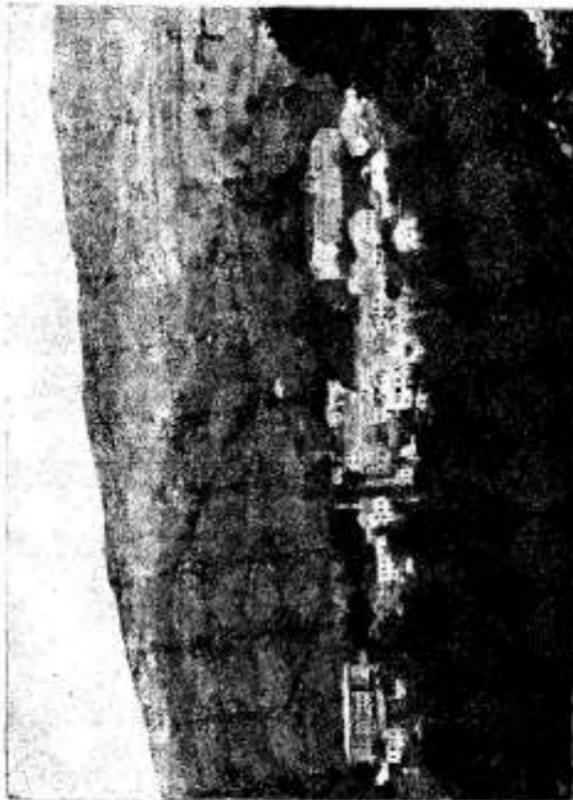
U okružnoj kaznioni u Travniku ima popriječno 100 do 150 kažnjenika. Od njih je po prilici jedna trećina katolika;

estali su većinom raskolnici i muhamedovci. Kako je u Travniku okružni sud, to se u ovoj kaznioni nalaze svi, koji su u istražnom zatvoru, te ovdje i odsjeduju svoju kaznu, ako ona ne nadmašuje godinu dana. Oni, koji su odsugjeni na više godina zatvora, šalju se u zemaljsku kaznionu u Zenicu. U Zenici svaki vjerozakon ima svojega posebnoga duhovnika; za službu Božju određena je jedna dvorana, koja se pretvori čas u školu, čas u katoličku ili raskolničku kapelu, čas opet u džamiju. U okružnim pak kaznionama puno se manje brige posvećuju vjerskim potrebama kažnjениka. Tako su na priliku u Travniku katolički kažnjeni dosada samo jednaptut u godini bili odvedeni u crkvu, i to u uskrsno doba. S teškim verigama na nogama, koje bi žalosno zvećale, doteturali bi se nevoljnici u ispunjedaonicu i k stolu Gospodnjemu. To je po prilici bilo sve, što se je učinilo za njihove duše. Možeš si pomisliti, dragi štoče, kako je to teško bilo kažnjenicima, kojima i onako nema druge utjehe do u vjerske. — No Srce dobrog Pastira smilovan ih se, videći njihovu bijedu.

S dopuštenjem gradskoga župnika i predsjednika okružnog suda određiše starješine kolegija Družbe Isusove jednoga oca za duhovnika ove kaznione. Predsjednik suda, premda je protestanat, pokaza najveću susretljivost, te najpripravnije dopusti, da se svake nedjelje i blagdana drži služba Božja za katoličku kažnjenicu. U tu svrhu ustapi jedna stanicu. Valjalo ju je dakle pretvoriti u kapelu. Kao novoimenovan duhovnik kaznione posveti kapelicu Srcu Isusovu, a ovo je ganulo dobra srca u Beču, u Varaždinu i u Solnogradi, te sa pokloniti sve što treba za oltar Srca Isusova. Krasan kip Sreca Isusova je zadužbina ča jednoga člana našega prejasnoga kraljevskog doma.

Dne 14. listopada 1906. prvi put je bila služba Božja. Ala je to bilo veselje! Kaznionska stanica pretvorila se u mali raj. Kad je rekob kažnjenicima, da Božanski Spasitelj nije zaboravio na njih, pače, kad oni ne mogu k njemu u crkvu, da će on sam doći k njima, da će i on stanovati u jednoj kaznionskoj stanicu kao i oni, samo da ih tješi i da s njima dijeli njihov tužni udes, onda ti sve udri u plać od radosti i ganuća. „Sada mi je kazna za pô lakša“, ređe jedan kažnjenik. „Sada neka me slobodno drže u zatvoru, kako dugو hoće“, uzdahne jedna žena, koja je odsugjena na 20 godina tamnica; „imam svojega Boga i svoju krunicu, pa što ćeš više?“ — „Zivio car i sve dobre duše, koje su se nas sjetile!“ usklikoše na glas usred moje propovijedi.

Prije svega htjedoh se malo bliže upoznati sa svojom „zatvorenom djecom“. Ja ih dakle češće počodim. Kapelica služila i kao govorionicica. Tu nijesam samo poučavao druge, nego sam i

Uglovni - sarkofag.

Trovnik u Bosni.

Spomen - sarkofagi.

nijesu ništa goru nego tisuće i tisuće slobodnih ljudi, koji uživaju najbolji glas. Većina njih nije skrivila drugo, no što su se u časovitoj ljutosti ili pljanstvu latili batine ili noža, te koga lakše ili teže izranili. U ostalom su često najbolji ljudi.

Dreugo, što sam ovdje iskusio, jest, da nijesam nigdje našao ljudi, kojih bi se tako kostulio, kad im govoris o vjeri, kao ovih nevoljnih kažnjenika. Uspomena na oca i majku živi na ženu i djecu, što se ih ostavili kod kuće; kažnjeničko odijelo, strmota pred svim znancima, oskudna hrana, strogi zaprti i tužna samoća; sve ti ovo obično susvjetljeni umekša i najtvrdje srce; i kada se za takova ljubezno zauzmeš, onda mu se srce rastapa od kajanja i skrušenosti, od zahtvalnosti i ljuštavi prema dragom Bogu, i saze mu curkom cure niz obraze.

Nije mi se još dogodio slučaj, da se tko od ovih kažnjnika ne bi drage volje ispojedio. Svake subote imaju za to prilike. Odjekoj i svake sedmice primaju sviće sakramente, a možda nijedan ne izostane preko mjesec dana. A koliko koriste sveti sakramenti, to je ovdje baš očevidno.

Jedna od mojih najvjernijih ovčica bila je odsugnjena na smrt na vježalištu. To vam je mladi čovjek, koji je bio optužen, da je ubio muhamedovca. Preporučiše ga caru za puništenje, a on međutim čekaj te čekaj na konzumučnu odluku — ili da požive ili da se objesi. To je bilo grozno vrijeme za nevoljnika. Nije mu se dalo ni spavati. Cijele li noći probijaju sjeđeći na postelji i misleći na smrt i na svoju obitelj kod kuće. Uza sve to ne bi se tužio. Kad bi ga zapitao: „Gistro, kako si?“ — obično bi odgovorio: „Dobro, kako Bog da!“ — „Je li ti teško?“ — „To ti ne umlijeni opisati; to zna sami Bog i ja“. — Jedina mu je utjeha bila sveta pričest, koju je primao svake nedjelje. On učini i dretišći na čest Presvetotina Srca Isusovu, da bi njegova nevinost, koju je uvijek najbolješnije branio, napokon došla na vidjelo. I Presveto mu se Srce smilovalo, te se je barem smrtna kazna pretvorila u pet godina tamnica.

Svake nedjelje i blagdana u 8 sati je sveta misa i kratka propovijed. Dobri gledi iz grada s osobitom radešću služe kod oltara.

Prije su kažnjenci — katolici, raskolnici i muhamedovci — bez razlike vjere bili po 4 do 6 u jednoj stanicici. No dobroton predsjednika suda i tamničara katolici bi, koliko je bilo moguće, odijeljeni od inovjerača, što im je na veliku utjehu. Sadž ne mogu se samo svaki za se nimo moliti, nego i navećer

svi zajedno klečeći moliti, dok jedan pred njima molit. Tasmicar veli, da je upravo gamuljivo slušati, kako u koliko stanica zajedno na glas mole. Jedan čovjek znao je osobito

Oltar Svetog Iesuosa u tramvajkoj kaznioni.

lijepih molitava i litanijsa. Za njega bi se odiniali; u svakoj su ga stanici željeli, da pređe njima moliti.

Najslužbenija molitva Bosancu jest krunica. No malo ih je, koji imaju krunicu kod sebe, kad dogđu u kaznionu. Stoga im

a osobito drago, što svaki dobije krunicu. Jedna žena uvjeravala me, da svaki dan izmoli deset krunica.

I malu knjižnicu nastojimo narediti. Mnogi, istina, ne znaju čitati; no oni, koji umiju, drugima čitaju. A neki su u kaznioni već i naučili čitati. Među ovima bio jedan seljak. Kad bi otpušten iz kaznione, silno je molio, da bi jednu knjigu smio sa sobom pomicati, „pa će svu svoju djecu naučiti čitati“. — A koje se knjige najviše traže? — Molitvenici! Svake nedjelje navaljuju na me, proseći za koji molitvenik. Baš mi je teško namaknuti toliko molitvenika.

Nevoljni ovi ljudi vrlo su zahvalni. Mnogi, kad se otpusne iz kaznione, dogovor k meni, da mi zahvale. „Do smrti ne će zaboraviti tvojih nauka, što si naučio ih privezao na dušu“, reče jedan. „Dvije godine svojega života bili dao, kad bi ti mogao biti našim župnikom“, uvjerava me drugi. Treći „zločinac“, kad sam ga sokolič, proplaće ko dijete, pa mi vabi: „Tako mi još nijedan svećenik nije govorio“.

Poslije Uskrsa (1907.) imali smo baš i radosnu svečanost u kaznioni. Presvjetli g. nadbiskup dr. Josip Stadler, vatreći apostol Sreca Isusova, slavio u dječačkom sjemeništu u Travniku dvadeseti petu godišnjicu svoga biskupovanja. Tom pričodom posjeti i kaznioni. Predsjednik suda dočeka ga i uvede u „kapelicu Sreca Isusova“. Tu su svi katolički kraljenici bili poredani. Presvjetli gospodin, živa slika dobrog Pastira, držao svujim ovčicama prekrasan govor. Počevši o Malom Isusu, čiji je kip stajao na oltaru, reče negdje ostalim: „Dobjite s najvećim pouzdanjem k ovomu djetetu. Bog je poslao djetetom, da se ne bismo njega strašili. Ta, tko bi se bojao djeteta? Ako ti djeťeteš svojom mještom ručicom daje čušku po licu, ti se smiješ, veseliš, pa matiša još više zavoliš . . .“ Ovako ih presvjetli gospodin, kao dobar otac svoju djecu, znao milo tješiti i sokoliti. Zatim se je s njima prijazno razgovarao, svakomu podao ruku, da je poljubi, a na kraju im podlijeli svoj pastirski blagoslov. Zacijselo su se rijetko gdje vratile k nebu toplije osoblje za nadbiskupa, kao iz ovih kaznionskih stanica.

U dušu sam uvjeren, da je u kagnionama puno više nesretnih nego li odista opasnih ljudi. Tu nekako slavitš, zašto je dobro Pastir ostavio 99 ovčicu u pustinji, da potraži jednu izgubljenu ovčicu. I mi bismo tako učinili, kad bismo kao Spasitelj mogli zaviriti u srca ljudska i vidjeti njihovu bijedu, i kad bismo u svom srcu ma i jednu samo iskrice njegove lju-

bavi imali. Možda išta i drugdje kazniona, gdje se za ove najbijednije nevoljnike nitko osobito ne brine? Možda bi ti, dragi čitatelju, za njih nešto mogao učiniti? Kapelica, češća služba Božja ili makar šambo trodnevne duhovne vježbe bile bi za takav zavod izvorom najvećega blagoslova.

Priča se, da se je jednamput u nekoj košnici našla sveta hoštija. Pčele da su čudnovatim umjetnošću i brigom gradile svoje stанице, i košnica da je bila vanredno blagoslovljena. Na to se svaki put sjefim, kada vikim, gdje moje sive „pčelice“ za svete mise, na po glasa moleći, oko oltara zuje, s kakovim čeznućem za svete pričesti sišu slatki med iz Božanskoga cvijeta, raznoseći ga u svoje okolne stанице, dok je u njihovoj sredini samo Srce Isusovo sagradilo svoju stanicu.

Dobro li si, Srce Krista Boga:
Ne bi drugi učinio toga!

Na burnome moru.

(Pripovijeda Gj. Č., kr. oružnički stožerni narednik.)

Godine 1905. u svibnju poslal po Ilječničkom savjetu dječicu na promjenu zraka u Primorje, u svoje rodno mjesto Karlobag.

Pisaše nam, da djeci zrak dobro prija, i da se lijepo opatrjavaju.

No nakon dva mjeseca dobijem list, da djeca poboljevaju, jer da im velika vrućina ne prija. Iza toga svaki peti dan izvješćivaše nas, da su djeca sve slabija, i da bi bilo shodno, da ih natrag dopremimo.

U velikoj brzi radi dječje bolesti ne znamo, što bismo počeli.

Što drugo, nego po njih?

Dobijem dopust od pet dana, sjednom u željeznicu, dojem na Rijeku, a sufradan sa parodrom „Ante Starčević“ u Karlobag. Kada sam iz Rijeke putovao u Karlobag, bio put vrlo ugodan, more tih, kako ono primorac kaže „bonaca“ ko ulje. Netom sam u Karlobag prispio, odmah pohitim k djeci. Bože misli! kakove ih nagjoh! Dvoje nejačadi leže u ospicama, od njih svi šarenici, a ni očiju ne otvaraju, nijesu mene ni poznati mogli.

Vidim, u kakovom se položaju dječa nalaze, a rado bих sobom otpremiti. Dopust krafak, a bez djece opet majci hrupiti? Svaki si može misliti, koliki bi to udarac za nju bio, a i za mene, ostavim li ih onakove.

Što da drugo radim, nego se bacim na koljena pred slikom Presvetoga Srca Isusova? Valja da znate, da u cijelom hrvatskom Primorju nema kuće, gdje ne bi bila slika Presvetoga Srca Isusova. Vruće mi se molim, da mi dječaci dade u toliko polakšice, da ih sobom otpremiti mogu.

Ja sam u petak poslije podne u Karlobag stigao, a djeci, hvala Presvetom Srcu! u nedjelju ujutro puno bolje. Vidim očitu pomoć njegova. Djeca se pridigla i u toliko opravila, da sam ih u utorak, na dan svetoga Jakova (25. srpnja 1905.) sobom, akoprem jako bolesne, povesti mogao.

U 6 sati krenem sa parobrom „Petar Zrinjski“ iz Karlobaga prema Rijeći. Odmah iza jutra vidjelo se, da vrijeme ne će biti najpovoljnije. Nebo je bilo tmurno, a počeo je duvati oštari zapadnjak („tramontana“). Nijesmo nišni do Cesarnice došli, a od „tramontane“ postade oštari „burin“. Netom mi bliže prema Jablancu, okrenu žestoka bura.

U Rabu sretno stigosmo. Za ono kratko vrijeme, što je parobrod u Rabu stajao, odem ja, ostaviv rogjakinju i djecu, sa tri gospogije u crkvu milosrdnih sestara, gdje se je upravo služila sveta misa, kojoj prisustvovasmo. Misa se svršila, a mi brže bolje k moru, i malo da ne zakasnimo na parobrod.

Do Raba se vozio s nama jedan gospodin svećenik sa nekog bližeg otoka. Putnici prvog razreda, koji su na palubi bili, razgovarahu se među sobom, da će biti ljepše vrijeme, kad se gospodin svećenik iskrca, jer da tobože svećenici nijesu kod putovanja sretni. Ali su se ljuto prevarili — ili ih je Gospodin Bog kaznio, kojemu su svećenici — po riječima svetoga Pisma — kao zjenica u oku. Jer kada se je onaj gospodin svećenik iskrcao, onda je istom more počelo bjesnjati, kao da je samo na to čekalo bilo.

Izagjemo iz rapske luke, pa čemo donjim vratima („hoka“) do Lopara. Dotle i Bože pomozi. Ali kad došli nedaleko Baške, gdje nam se ukaza Senj, a više njega Velebit, pokrit gustim oblacima, bura goni valove na otok, oni se od klisura odbijaju, pa s parobrom igraju kao s orahovom ljuškom. Da si vidio onda trke i sklapanja ruke i od onih, koji ih možda malo kada sklapaše. Sve, što je bilo na stolovima, to se je na podu našlo, a mornarima je i piejatu (zdjelu), u kojoj kuhaju, i sve jelo

... Polaznici su zaboravili ovak, spela vremena moli uobičajeni
koga je on počeo ...

prevallilo. Parobrod je bandom grabio, a malo je tko od putnika bio, koji nije bacao (povraćao).

Odmah pri polasku iz Karlobaga jedan je mornar opsovao Boga. Ja sam ga zato skorio i poučio, da Boga ne smije psovati, jer da nam je on sve dobro, a pogolovo da ga on kao mornar uvijek moliti, a ne psovati mora, pošto uvijek nosi glavn u torbi. Na moje se je riječi mornar zašramio.

Upravo kad je parobrod u najvećoj pogibelji bio, progje taj mornar pokraj mene, a ja ga opet prekorih radi one njegove psovke i, pokazavši na uzburkano more, sjetih ga moći onoga, koga je on psovao. Tad je obećao, da ne će više psovati.

Zelio bih, da svj oboli ljudi, koji preziru svojeg bližnjega radi siromaštva ili valjda stoga, što je nižeg staleža, dogju u položaj, u kojem smo se mi tada nalazili. Uvidjeli bih, da smo svi pred elementom ravni, a kamo li ne pred licem Božjim. No u nečem opet nijesmo ravni, pa držim, da bi se u času smrti onaj škrči i naduti bogataš mijenjao sa najprostijim siromahom, jer je siromahu lakše umrijeti, i ako mu je za života bilo zahtijevanje odijelo, to mu je čišća savjest.

U ovakovim zgodama prestaje svaka etiketa. Svi se mole: tko i tko ne zna.

Kao rođenec Primorcu, koji sam na buru naučan, bilo mi je lakše ovu nepogodu snašati, pa sam sokolio i suputnike, veleći im, da nam se s pomoći Božjom ništa dogoditi ne će.

Videći, da bura ne popušta, pada da još kreši, a položaj postaje sve to kritičnijem, snažljijem, kako da se spasem, ako nastane brodolom. Kad bih sam bio, akoprem sam dobar plivač, jedva bih se spasao, jer bi me valovi o hridine razbili. A kako ću se spasti sa dvoje dječice, jedno od pet, a drugo od tri godine? Da ih oboje sobom uzmem, ne mogu se za me držati; pa ako ih ja držim, onda ne mogu plivati. Da jedno uzmem, a drugo da ostavim: koje da uzmem? — Da li Dragana ili Nevenku? Koje da ostavim: da li Nevenku ili Dragana? — Pomicište moj položaj. Odlučim: uzet ću oboje sobom, pa čemo, ne bude li milost Onoga, koji svima, pa i burom upravlja, sve troje zajedno poginuti.

Nijesmo daleko od Baške. Položaj postaje sve to kritičniji. U 11 sati i tri četvrti prije podne stiže nas tako žestok udarac od valova, da sam bio uvjeren, bude li se ponovio, svima nam je odzvao.

Tad zavapim: „O Bože i Presveto Srce tvoga jedinoga Sina, spasi nas! Pogledaj na ovnu nevinu dječicu, koju ti toliko

Ijubiš. Obecajem ti se javno zahvaliti u Glasniku Presvetoga Srca Isusova. Toliko si mi puta molbu uslišio; ni ove mi ne odvij, predobri Bože moj!

I ostali suputnici, osobito ženske, glasno su moliće.

Pa što mislite, da nas nije Presveti Srce Isusovo uslijelo? — Jeste, i to odnjeh. Onako čestokog udarca brod više ne dobi. Jedan val je ispred nas, a drugi iza nas projurio, a mi deset časova prije podne stigosmo u Bašku, hvaloći Presvetoumu Srcu Isusovu.

Što će dalje da pričam? Teškom ulukom stignemo u Senj, ali hvala Bogu! ne bismo u pogibiji kao ono pred Baškom Novom.

Istoga dana oko pet sati popodne stignemo srećno na Rijeku. Previšnjemu i Presvetomu Srcu Isusovu hvala nebrojeno puta! skoro cijelim putem i po moru i na željeznicu dječica spavaču i srećno ih u tri sata noću dopremili u majčin naoručaj, gdje su se za kratko vrijeme oporavila, i danas su potpuno zdrava.

Valjda mislite, da sam se ja sam molio? O ne, nijesam sam; znao sam, a da mi nije trebala ni pripovijedati moja žena, da se je ona svakim danom više sati klečeći molila pred slijedom Presvetoga Srca Isusova za sretan povratak supruga i dječice, pa je i uslišena.

Mi mu se svako jutro i večer cijela obitelj klečeći molimo, pa mi nebrojeno puta hvala! nama i posnaže!

Moli mi se i ti, koji mi se još ne molis, pak češ vidjeti, da ti trud ne će biti uzalud.

*****

Zahvalnice Majci Božjoj.

Zahvalnice tražu da su polpisane polprazni izvezeni i adresani, a ne uostalom nikako uručeni.
Uročni.

— Majka Božja Bistricka. I. Ovih dana — piše nam jedna časna sestra milosrdnica iz Marije Bistrice — kod nas je veliko proštenje. Mnogočina svijeta vrzi se oko čudo-tvornoga kipa blažene Djevice Marije. Tuj se molit, pjeva, plače, vrući uzdasi vjnu se pred prijestolje njezinim. Iz ove mnogočine ljudi trgje se jedno djevojčic iz Hrvatske Dubice i pobrza k meni, jer da mi ima nešto uručiti; dar za dragu Majčicu Božju predati. Suznim od gancuća i zahvalnosti očima pri-

povjedi mi, kako ju je draga Majka Božja Bistrička ozdravila: Nahladila sam se, dok sam bila sa stadiom na paši, sjedeći po kišnom vremenu na vlažnoj zemlji. Noge mi se ukočile, otrvalule kao stupovi, heptenica me grozno boljela, da se nijesam mogla ni makanuti. Glava i odi nabrekle, i silna me je vrnica tresta. Šest dugih tječana ležala sam tako u postelji. Je li mi trebalo iz postelje, to sam se vukla četveromoške, pomoć majke. U žalostnom tom stanju, u velikoj bijedi i nevolji, uteknula sam se u možni zagovor predobre Majke Božje Bistričke. I nada me nije prevarila, jer već drugi dan poslije svojega zagovora mogla sam sama ustati i hodati po sobi. Poslije nekoliko dana posveta sam ozdravila, te odmah pobrata pješke tri dana daleko na Bistrici, da ovđe pred čudotvornim kipom dragog Majčići zahvalim i svoj zavjet izvršim. O kamo sreće, da mogu cijelom svijetu izjaviti svoju radost i veselje! Sve bili primakala, kad su u kakvoj nevolji i bijedi, da isto čine, što sam ja činila: da se utječu Majci Božjoj Bistričkoj, te ju pouzdano za pomoć mole!

2. Hlebine (Hrv.). Već godinu i pol imala sam silno trganje u glavi i bol u lijevom oku, te sam na tom oku već čisto oslijepila. Utroku se Presvetomu Srcu Isusovu i zavjetovala se, ako ozdravim, da će pohoditi Majku Božju Bistričku i tamo primiti sveće sakramente. Hvala Bogu! po zagovoru Majke Božje Bistričke i uz liječničku pomoć zadobila sam zdravlje i vid.

— Majka Božja Gorska u Loberu. I. Zabok (Hrv.). Majka mi je teško oboljela od tifusa. Liječnik kaže, nema joj lijeha ni pomoći više. Zavjetujem se, da će sa svojim bratom pohoditi Majku Božju Gorsku u Loberu, i moja je majka nakon mjesec dana čisto ozdravila. Čest i slava Majci Božjoj Gorskoi!

2. Gornje Psarjevo (Hrv.). Vozili sato jedan put kokuruza i na njemu jedinici, devet-godišnju Baricu. Na silnoj izbrdici, baš kraj zdenca, prevališe se kola, i cito nesreće: kôterka pada baš u zdenac, a kokuruz na nju. Ni glasa od nje. Ja u zdvojnosti kleknući na zemlju i zavapim: „Majko Božja Gorska, pomozi u ovoj velikoj nesreći!“ Mislila sam, da sam izgubila i to jedino dijete. Nato moj muž priskoči ka zdencu i spazi joj nožice, pogradiju za noge i povuče iz zdenca. Ja prestrašena priskočim i zapitam ju: „Barek, je li ti šta stišeno?“ jer je bilo onoje kamjenja, mogla si je učiniti veliko zlo.

A onda dršćući mi odgovori: „Mamice, nije mi ništa!“ Eto opet veselja i radoši iz velike nesreće i žalosti. Hvala i slava prečistoj Djevici Mariji!

3. Hrvatsko Zagorje. Bila sam opterećena velikim dugom. Jednoga jutra u zoru pogledam kroz prozor, a jač! što vidim? Eno, dolazi dvanaestoro ljudi s ovrhovoditeljem. U strahu bacim se na koljena, te zavapim: „Majko Božja Gorská, pomozi mi!“ Ovrhovoditelj je rasporegao svoje ljude kao vojničku stražu. Ja letim pred njega i molim ga, neka nas se progje, da ćemo sami prodati jedan komad zemlje. No on mi odgovori: „Vama danas pomoći više nemam, zašto nijeste već prodali?“ Ja opet u sobu i molim se Majci Božji i Čarskoj. Ovrhovoditelj uzme sad zadrugarima komu ovo, komu ono, a meni ništa, da su se zadrugarji čuvali i tijutili, zašto baš mazni nije uzeo ništa. Sada se zavjetujem, ako na svom vinoigradu poberenom barem 30 vredi, te se tako riješimo duga, da će darevati Majci Božjoj deset vredi za njezin oltar u našoj župnoj crkvi. I hrali smo, ne samo 30, nego 40–50 vredi. Zagovod sam izveštia, a nijesam opazila, da mi zato u gospodarstvu nešto manjka, nego sve više naprednije, te sum ubrati već i do 80 vredi vini u jednoj godini. Hvala dakle i slava našoj pomoćnici uheškoj!

Majka Božja Lurdška na Rijeci. Veći Brod (Istra). Na mojoj maloj Marići pokazala se strašna bolest. Otvoriše se na njoj velike zme, te je mala puno patila. Otpustujem na Rijeku, jer sam čula, da je tamо jedan dobar liječnik. Idem k njenu, te počnući mi priopovijediti o bolesti dijeteta. Ali on mi odgovori, da ne zna ništa, ako ne vidi. A ja kako da bolesno dijete tako daleko donesem na Rijeku? Tužna odem od liječnika, te idem gradom, da nijesam ni sašla znala kuda. Naučeše me put kraj crkve kapucina, i stupim unutra. Eto usred crkve kipa Majke Božje Lurdške. Još je tamo stajala, kakova sa ju prije dva dana u procesiji nosili na Trsat. Stajala na nosilima, okrunjena i lijepo ukidjena. A ja tužna bacim se pred njo na koljena i promatram njezinu ljepotu. Gledajući u nju, počnem moliti krunicu bezgrješnog Začeća, a koliko mi je riječi došlo iz ustiju, koliko mi je suza kamnuto iz očiju, ne bi li se jošte meni smikvala ova mila i lijepa Djevica, koja iz svega seca ljubim. Nijesam se od nje mogla ni okinuti. Na komenu ju molim: „Vidiš, Majko, mene ovdje do kraja rastuženju ženu, od svih ostavljenju. Oh, ti znaš, kako je majci, kad joj nemila snari hoće da ugrađi ljubičeno dijete. Ded, povrati mojoj maloj Marići

zdravlje, pa će ju sasvijem tebi posvetiti, i bit ćemo ti do groba zahvalni, ja i moja djeca." Nekako sva zaustana vratim se kući, i to do dva, tri dana mala ozdravila. Iz zahvalnosti hoću, dok živa budem, ako mi ikako bude moguće, svaki mjesec primati svete sakramente. Hvala i slava Majci Božjoj Lurdskoj!

*

— Majka Božja Trsatska. Iz Istre piše jedan zahvalni otac: Godine 1905. oboli mi 18-mjesečna kćerka. Mi s početka ne slutisno ništa zla, i kako smo stanovali daleko od liječnika, ne pozvao sam ga. Tek 4. ili 5. dan, videći, da je kćerki sve to gore, poslasao po liječnika. On dogje kasno u noći i pregledavši našu malu, namah izjavlji, da je to najgora grijena bolest — diliteria — i da je već svako liječenje uzaludno, jer je prekasno. „Zar ne vidite sami,” reče, „da se dijete već smrću bori?” I doista je gašilo malu u grlu, da nije više disati mogla. Lamala je rukama i nogama, bacala se amo tamo u naručaju majčinu od groznih muka. Liječnik, da malo ublaži bolest, uštresa joj neki lijek pod kožu i ode kući. Dijete bilo već napo mrtvo. Prisutne žene zapališe mu voštanicu, jer da će, na, sad izdahnuti. Videći mi tužni roditelji, da dijetetu nema više pomoći od ljudi, utekosmo se Majci Božjoj Trsatskoj, moleći ju, da nam u Presvetoga Srca Sinka svoga isprosi život i zdravlje našoj maloj, koja je tada bila jedinica naša. I zavjetovasmo se, ozdravi li, da ćemo s njome, kad malo ponaraste, posjetiti Majku Božju na Trsatu. Mnogi, koji su vidjeli našu malu onako bolesnu, rekose, da bi to veliko čudo Božje bilo, kada bi ozdravila. No naše nas uzdanje ne prevazi: Presveto nam se Srce smilovalo. Bolest je malo po malo jenjala, dijete ozdravi, a sada skakuće zdravo i veselo. Zato garantim secom kličemo: tisuć puta hvala i čast nebeskoj zagovornici našoj, Majci Božjoj Trsatskoj!

♦♦♦♦

Škapular za vojnike.

Sv. Otar papa opisom od 4. siječnja ove godine podijelio je vojnicima veliku milost. Svaki vojnik kada je nemocan u bošnici ili kad je u ratu, može sam, bez svećenika, bez opisa ili drugih obreda, uzeti na se škapular karmelski, te postane time članom bratovštine škapularske i dionikom svih ovoj bratovštinji podijeljenih milosti i oprosta. Jedino ima u to ime svaki dan izmoliti tri zdravemarije.

Hoće li vojaci ovu izvanrednu povlasticu dovoljno cijeniti i u svoju korist upotrijebiti? Sada valjda ne će; ali počekajte, sjelit će se, kad dogje do rata! Majka Božja objavila je svetomu Simunu Štoku o-tom škapularu: „Tko u njenim onima, on vječnog ognja trpijeti ne će“. Makar se junački vojnik ne bojao ognja, što ga neprijatelj sipa iz topova i pašaka; ali će se valjda ipak bojati — ognja vječnoga?! E, onda će mu dobro doći taj Gospin amanet, taj dragocjeni škapular!

Šveća po malo.

— Blato na Korčuli (Dalm.). Na prijedlog i preporuku dvcgodišnjega korizmenoga propovijednika, veleć. o. Ivana Dvornika, nekoliko djevojaka dne 29. ožujka sakupi preko jedne tisuće kruna za spomenik Majke Božje ludske, koji će se podignuti izvan varoši na javnom putu. Bit će to umjetna spilja s kipom Ludske Gospe i male Bernardice. Imo nade, da će se spomenik svećano blagosloviti na dan Majke Božje Karmelske, to jest 16. srpnja. (J. A.)

— „Prosvjeta“, poznati veliki zagrebački beletristični list, počevši od 1. srpnja prelazi u vlasništvo „Piјeva društva za promicanje katoličke štampe među Hrvatima“, a uredništvo preuzimaju dionicno poznati katolički potborki g. Oton Šlavik, bivši urednik „Hrvatskog“, a seda urednik „Jutra“. Time se — slava „Piјevu društvo“! — ostvarava davna želja, odgovara davnoj potrebi. Imamo, čemu se tako brzo ni nadali nijesmo: beletrističan list, kojemu ne će biti prigovora, jer će se strogo držati načela katoličke vjere i člana rednosti. Stoga tu „Prosvjeta“ najtoplje prepornočamo: naobjraženim čitateljima za pretplate, a darovitim pismima i pjesacima za materijalo suradništva. „Prosvjeta“ izlazi na početku i u sredini svakoga mjeseca na četiri strana ne mnoge slike. Godišnja je cijena poštom ili dostavom u kuću 14 kruna, inače samo 12 kruna. Za inozemstvu 20 kruna. Pretplate prima: „Uprava Prosvjete, Zagreb, Nikolićeva ulica br. 16.“

— Na „Jutru“, veliki, krasno uređeni tjednik, glasilo „Piјeva društva za promicanje katoličke štampe među Hrvatima“, može se u svako doba godine pretplatiti. Pretplate za jedan mjesec iznosi izvan Zagreba jednu krunu. Pretplate prima: Uprava Jutra, Zagreb, Nikolićeva ulica 16.

Dopisnica Uredništva.

— Onima, koji žele u Lurd. Tko se želi priključiti prvomu hrvatskomu hodočašću ludscomu, pa se još nije prijavio, neka to ulini odmah! Prijave se primaju samo još do 15. ovoga mjeseca srpnja. Uvjete i putnu osnovu gledajte na omotu zadnjeg (6.) broja Glesnika našeg. Adresa za prijave: „Mnogo poštovanu o. Bernardinu Skrivančiću, provincijal, Rijeka (Fiume), samostan kapucina.“

Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova.

- Naša slika priliku.

Oružnik i bogoslov — kako su ti to različiti ljudi! Oružnik u čarskoj uniformi, uvijek s rabljom puškom i nataknutom bašnjetom; bogoslov u čedooj crnoj manžici, ne treba ga se ni djejet bojati. Oružnik progoni zlostvore, da ih predi pravici ljudskoj; bogoslov je pozvan, da danas sutra ljubezni dočekuje ras-kajane grješnike, te ih onme vječnoj pravici Božjoj. Oružnik zaprijeđa i sili „u ime zakona“ — ljudskoga, „u ime njegova Veličanstva“ — kraljev zemaljskoga; bogoslov će jednom govoriti „u име Božје“, te bez sile milo nagovarati ljudi, da drže zakon Božji i ljudski, zakon crkveni i državni. Oružnik mnogima zadaje strah i trepid; bogoslov svima udahnjuje pouzdanje i ljubav.

No što je veća razlika između oružnika i bogoslova, to je zanimljive, kada se među njima nađu dvije slične, dvije srodrne duše. Još zanimljivije, kad se te dvije slične duše u tako različitom zvanju jedanput sastanu, upoznaju i brzo sjedine u plemenitkum prijateljstvu.

A to se je prije malo godina slučilo u Dalmaciji.

Jedan bogoslov boravio u praznicima kod kuce, i tamo se kod jedne obitelji upoznao s jednim oružnikom. Nešto se upoznali, a već se i sprijateljili. A kako neće, kad je slika naša prilika.

Oval naš bogoslov slarovit je pisac, te je već više zanimljivih rasprava objelodano u raznim časopisima. No i naš oružnik, premda je samouk, ipak je neobično naobražen. On je čak izdao knjižicu — o zvjerdoznanstvu!

Poslije praznika, povratiši se nak bogoslov u Zadar, znao je svojemu novom prijatelju slati svoje znanstvene radnje, pa mu i koji put pisao. Sve ga je seće vinklo za onim darovitim oružnikom.

Još više se je počeo za njega zanimati, kad je saznao, da mu pod oružničkom monturom kuca vrlo pobožno srce, pače da je on veliki ljubitelj Presvetoga Srca Isusova. Na tu vijest bogoslov pun radoći sjedne za stol, te prijatelju napiše par sređenih riječi, boderći ga, neka sve više štuje Božansko Srce, pa neka za nj nešto i radi, njegov Glasnik širi i tako dalje.

Zeljen je bogoslov isekivao odgovor. Napukom eto mu bijele knjige. Zadovoljan ju i veseli čita. Kad na jednom dogje do nekih riječi, koje ga potresu. Ali, to su bile doista mile riječi pravoga štovatelja Presvetog Srca Isusova. Evo što piše:

„Zahvaljujem Vama, Vaši lijepi povjesničku radnju. Jasmačno ste imali puno truda, dok ste sakupili ove točne podatke. No uz nemornu marljivost pokazali ste u toj radnji i veliku darovitost. To su vam krasne sposobnosti, što Vam ih je dragi Bog Isao. Vi ste striga na osobili način dužan, da nastojite koristiti naroda. Ali, smijem li Vas upitati: Što ste Vi dosada učinili za proslavu Presvetoga Srca Isusova? Ali, dragi Josipe, zar ne bi najbolje bilo, kad biste svoje krasne darove sasvijem posvetili Presvetomu Srcu Isusovu? Ja znam, da Vi ne ćete biti nemarni sluga; koji je svoj talent zakopao. Vi ćete svakako svojim unom nemorno raditi i narodu koristiti. Ali vjerujte meni — ja živem među svijetom — vjerujte mi: narodu prijeti golema pogibelj; narod danomice moralno propada. Iz te ga pogibelji ne može izbaviti prosvjeta; ne mogu ga izbaviti ni zakoni ni topovi ni sva ljudska mudrost niti ikoje drugo sredstvo, do li jedino Prestveto Srce Isusovo. Dok narod njega ne uzljubi i ne uštaje i k njemu se ne uteče — nema mu spasa! Kao što se je Konstantinu Velikomu ukazao na nebuh križ s natpisom: U ovom ćeš znaku pobijediti! — tako bi trebalo, da se dandanas narodu ukaze Presveto Srce Isusovo s istim natpisom. A to će biti, ako vi bogoslovci, kad budete jednoć svećenici, skočite pred jačni puk, te mu pokażete, u kojem će znaku i kako pobijediti. Vanka, vanka na vidjelo, vi hrabri, vi izabrani, vanka! Stupite pred puk, pokaziš mu, da nije još izgubljen i da ne će biti izgubljen, dok štuje, dok ljubi, dok se moći, dok se utječe Presvetomu Secu Isusovu! — Radi toga Vas molim, ne trošite svoje talente toliko u prosjelne

svrhe, koliko u moralni preporod naroda. Vase geslo neka bude: **Sve u slavu Presvetoga Srca Isusova!**"

Koga da ne razdragaju, koga da ne zanesu tako plamenite riječi, tako žarki ljubav k Presvetomu Srcu, i tu od jednoga svjetovnjaka — oružnika?

Bogoslov, pročitavši pismo, ostao ko bez duše. Ko da mu je puklo pred očima. „Ah," upita se on, „što sā ti dosada učinio za Srce Isusovo? Odgovori iskreno, odgovori!" Olavu spusti, te ko zasramljen odgovori: „Posve malo! — Ili malo ili skoro ništa!" Suze mu navru na oči. „Nedohitni su putovi Božji," pomysli on dalje. „Nije li to glas samoga Presvetoga Srca? Nije li se ono poslužilo oružnikom, da mi spučitaje dosadanji mali nemar?" I on smijesta odluči, da će sve svoje sile odsada posvetiti slatkoj službi Božanskoga Srca Isusova.

Dragi čitatelju! Smijem li tebe upitati: „Što si ti dosada učinio za Srce Isusovo, za Božansko Srce predragoga nam Spasitelja?" Ako si dosada što uradio, nastavi dalje još većom ljudjavlju, još većom reynošću. Ako li nijesi, odluči i ti raditi dosada za Srce Isusovo. Neka i tebi bude lozinika: **Sve u slavu Presvetoga Srca Isusova!**"

Božji pás (dúga).

Bilo to u jednom hrvatskom mjestu veći velikog slavlja. Sav se pak listom digrat, da proslavi Božansko Srce Isusovo na najsvetliju način. Imala se blagosloviti zastava „Društva djevojaka za naknadnu svetu pričest" a da sjaju ne ponamjka ništa, pozvane budu odlične osobe, da prisustvuju, a neka visoka gospogija imala kumovati. Pomici, ako si kadar, mili čitaoče, zanos i oduševljenje pobožnih djevojnjaka, kojim su se pripravljale za veliku slavu, te dizale krasan šator, pod kojim se na još krasnije iskličenom oltaru imao obaviti svečani obred?

Kad al' eto, što čuješ i vidiš? Nemila kiša udara kao iz kabla, tako te se sumnja o sutrašnjoj slavi. Djevojke kao da klonu dahom; no odrješita riječ revnogoga župnika primuka ih na pouzdano molitvu Presvetomu Srcu. „Ta, vaš je posao," reće im, „da se Božansko Srce što dostojnije proslavi."

Na ove riječi ko da im krita ponarastu. U tli čas evo ih u crkvi, gdje pjevaju „zlatnu krunicu". A Presveto Srce, hoće li otkoljeti pouzdanoj molbi vjerne si djece? — Ne, već iza prve kitice kiša prestaje, nebo se vedri, a šarolike boje sastavljaju „Božji pás" (dúga) u znak uslišene molbe.

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA.

Broj 8. Kolovoz 1908. God. XVII.

Izazi mjesечно. Cijena 48 L. — Poštom 1—10 listopada po 80 L,
10—50 po 70 L, 50 i više po 60 L. Za izozemstvo 1 K 90 L.

Namjena molitava i dobrih djela za kolovož.

(Blagoslovljena od sv. Oca pape Pija X.)

Kršćanski uzgoj.

Lanske godine umrije vojvoda Robert od Parme, potomak francuskih kraljeva. Ostavio je za sobom mnogo djece, a djeci silno blago. Ipak je on običavao reći: „Jedino, što svojoj djeci mogu ostaviti, to je dobar, kršćanski uzgoj.“

A vi, dragi roditelji, koji nijeste tako bogati kao vojvoda od Parme, zar biste vi djeci svojoj mogli ostaviti većega blaga, no što je kršćanski uzgoj? Do vas je, hoće li vam djeca postati dobri, krepošni kršćani, hoće li biti sretni za života i u vječnosti. Samo ih vi dobro, kršćanski uzgojite!

Bog vam je dragi djecu dao: za Boga ih uzgajajte! Vaša djeca — Božja su djeca. Naučite ih dakle prije svega Boga poznavati, štovati i ljubiti. Svaki dan u jutro i na večer, prije i poslije jela i na pozdrav angloski s njima se molite. Pripovedajte im često o dragom Bogu i o Majci Božjoj, o Angjelima i Svecima. Kako to djeca rado slušaju! Naučite ih, u crkvi lijepo se ponašati i pobožno moliti. Usadite im duboko u srce mržnju na grijeh i ljubav ka kreposti. Svako dijete ima dobrih i zlih sklonosti; dobre sklonosti valja da oplesenite i njetite kao cvijeće, a zle sklonosti valja da trijebite kao korov.

No to je, reći ćete, najteže. Pa i jest! Ali uz pomoć Božju uspijet ćete, ako samo svoje ljudski činite.

Govorite svojoj djeci često, kako je veliko zlo grijeh, kako je Bogu mrzak, kako ga kazni, kako grijeh ljušo vrijegja prestatko Srce Isusovo. Kada je pokojni kardinal i nadbiskup Praški, grof Schönborn, jošta bio djetetom, pobožna mu je majka neumorno znala opetovati: „Sinko, ti znaš, koliko te ljubim; ali znaj, voljela bih te gledati mrtva u lijesu, nego živa u grijehu.“ (Sr. Glasnik 1899. str. 264.) A jedan otac, bogat i plenit, predavajući svojega ljubljenoga sinčića u jedan katolički zavod na nauke, reče mu na rastanku vrlo ozbiljno: „Volio bih, da te vidim mrtva pred sobom, nego li da čujem, da si smartno sagriješio.“

To su krasne riječi, zar ne? Ali ne koriste same riječi, ako nijesu potkrijepljene primjerom. Djeca će se više povoditi za vašim primjerom nego li za vašim riječima. Vi ste dakle, dragi roditelji, prije svega dužni, da djeci prednjačite dobrim izgledom. Što vi od djece tražite, to najprije sami činite. Kad majka sama laže, kako će dijete naučiti na iskrenost? Kada otac psuje (kune), kako će dijete odvratiti od bogomrskih riječi?

A često ni najljepše riječi ni najbolji primjeri roditelja nijesu dosta jaki, da dijete naveđu na dobro i odvrate oda zla. Onda treba koriti i kazniti. Heli, veliki svećenik staroga Zavjeta, bio je dobar i krepostan, pa je i lijepo opominjao svoja dva sina; no nije ih kaznio, kada je trebalo, i tako su sinovi postali vrlo opaki, te navukli kaznu Božju na sebe i na staroga oca. Kaznite dakle, kada treba!

No šta rade mnogi roditelji? Kada im je dijete zločesto, onda mjesto da ga kazne, otac ga psuje (kune), a majka proklinje. To je makar ciganski uzgoj, ali kršćanski nije. Ovakvo svoju djecu samo još gorima činite. Nemojte tako, dragi roditelji; nemojte djece nikada psovati (kleti) niti proklinjati, nego ih ozbiljno korite, i ako to ne koristi, latite se šibe. „Ah, ne govorite mi o šibici — ne da mi srce!“ Tako čujem, gdje mi mnogi roditelji odgovaraju. Dakle ti ljubiš svoje dijete? Varas se: ti ga mrziš! „Tko šledi šibici,“ veli Duši sveti, „taj mrzi sina svoga“. (Prlje 13, 24).

„Ali dijete je jošte maleno, ne razumiće, što je dobro, što li zlo.“ — E, baš zato, jer ne razumiće, valja ga natjerati silom, kad ne ide milom. Upravo prve godine, kada je dijete još

nerazvijeno, kada mu je srce meko poput voska, najvažnije su za ugoj. „Savij drvo, dok je mlado.“

Osobito djecu što ranije priučite na točnu i brzu postušnost. Ne dajte im nikada, da vane prkose. Jeste li im štogod naložili ili zabranili, *w onda „hoćeš, ne ćeš, moraš — ili ćeš izdati šibul!“

Naučite djecu i na tako potrebito kršćansko odricanje. Nemojte im sve dati, što prose; nemojte im svaku želju i hiricu ispuniti. Tako se uzgajaju samo uvijek nezadovoljni, vrlo nesretni ljudi; takovo dijete ne će nikada postati savjestan čovjek, koji vjerno i uz žrtve ispunja svoje dužnosti. Stoga valja, da djeci svojoj misao togda jednostavno uskraćite. Recite im: „Ne treba ti toga; ne može čovjek sve imati, što želi. Budi zadovoljan s onim, što nam dragi Bog daje. Prikaži mu ovu žrtvu.“

Sve je to lijepo, ali i teško. Stoga vam, dragi roditelji, nuda sve treba pomoći i blagoslovova Božjega. Ne proklinajte dakle nikada svoje djece; jer kako će ih Bog blagosloviti, kada vi vi proklinjate? Nego se molite, puno molite za svoja djeca. Naučite ih ljubiti Presveto Srce Isusovo i blaženu Djevicu Mariju, a kad budu veća, onda nastojte, da što ćešće, barem svaki mjesec, primaju svete sakramente. Privedite ih k Srcu najboljega Prijatelja malenih. „Pustite malene k meni da dogiju, i nemojte im braniti!“ vapije dragi Isus. Pustite djecu, pustite ih k Isusu, i Isus će ih blagosloviti, da budu dobra, Bogu na slavu, vama na radost, a njima na sreću vremenitu i vječnu.

242

Gospa eAnuncijata u Malom Lošinju.

Ubav je gradić Mali Lošinj na istoimenom istarskom otoku, poznat sa svojih kupališta, toplog primorskog podneblja i s ljetilišta morskog, što mu prribavlja puno došljaka.

Ali je meni milije spomenuti, kako ima u njem podosta uspomena vjerskih, koje podsjećaju na starije dane, kada su djedovi i pradjedovi današnjeg naraštaja toliko i toliko marili za provat vjere i očitovanje vjerskog duha. A nije pobožno vjersko čuvenstvo tako pripadalo onim starijim naraštajima, da se ne bi prelio, kao nebottice, i u današnje Lošinjane. Zaviri na priliku u veliku i lijepu lošinjsku župnu crkvu: u koji god

sat ili čas ušao, naći ćeš uvijek pobožnih duša, gdje se klanju Isusu otajstvenomu. Uzmeš li u obzir, da je crkva na visoku mjestu, a za veći dio grada odalečena, onda ćeš tu pobožnost još više cijeniti.

I druge crkvice lošinjske podaju istu sliku, ali najviše će ti se dojmiti crkvica Naviještenja ili Anuncijate. Od vajkada postajala mala kapelica na klinjastoj obali prema jugu izvan grada. Malen je u zaliv poput luke, urešen borovima i krasnim ljetnikovcima, što se stali nizati jedan za drugim, a zove se „Cigale“ ili „Čikat“. Kažu, da je to ime od riječi „čekati“ ili „čikat“, to jest „čekati“, jer da su ljudi tamo išli čekati svoje drage, što se vraćali brodovima, lagjama i lagijicama iz dalekih, podaljih i bližih mjeseta na rodni žal. Za onoga, što vjerski i pjesnički čuti, najviše vrijedi ova kapela Naviještenja blažene Gospe: a kako ne će pobožnim Lošinjanima? I tako im nije dostajala ona neznatna stara kapelica, nego su nazad pedeset ljeta uz nju sagradili puno veću, lijepu crkvicu, a staru kapelicu pretvorili u riznicu ili sakristiju. Na pročelju pak nove crkvice uklesaše ove krasne riječi:

Ne avertas oculus — a fulgore huius sideris —
sí non vis obrui procellis. — A. D. 1858.

Hrvatski:

Ne svrni očiju — od slaja ove zvijezde —

Ne češ li, da te progutaju oluje. God. Gospodnje 1858.

Već te ovaj pjesnički natpis podsjeća na ono slavosko pouzdanje lošinjskih smjelih mornara prema onoj, što je kršćanski svijet rado nazivje „Zvijezdo mora“. A da je mila Gospa naplatila tu nježnu i pouzdanu ljubav svoje djece: tko bi o tom i za čas posumnjao, ako tole pozna Majku Božju i Sreću joj materino? Ta, što dokazuju oni zavjetni darovi, razasuti, rekao bi, po crkvici? što one zanimive slike, što predložuju zdvojno stanje lošinjskih mornara u sred uđasne oluje? Što ono neprestano hodočašće gragjana i gragjanka, s krunicom u ruci, da se zahvale Gospi Anuncijati ili da je za koju novu milost prose?

I tako je prošlo pô stoljeća uzajamne ljubavi izmed Majke Božje i lošinjske djece njezine. A je li mogla, je li smjela da neopazice progje pedeseta godišnjica, otkako se je proširila crkvica, taj znамен žive ljubavi Lošinjana spram Djelice? To bi bilo za Lošinj čudo nečuveno koje mu dragu godine, ove pak godine 1908. pogotovo. Ta, nije li ova godina — godina trostrukog jubileja: vladareva, papina i Majke Božje Lurdske?

Evo dakle Lošinjanim i ljepe zgodе, da sva ova slavlja usredotoče, sjedine, ostvare velebnom proslavom domaćeg jubileja drage svoje Annuncijatine crkvice.

Svake se godine na dan Navještenja (Blagovijesti) proslavi Majka Božja u svojoj crkvi pobožnim, ali skromnim načinom. Ove pak godine předita se je ogromna, divna opohodnja ili procesija, kakova se od pamtlivjeka u Lošinju nije vidjela.

Ali zar je to bila jedna samo procesija? Ta došle su u Mali Lošinj tri opohodnje sa tri obližnje župe, naime iz Velog Lošinja sa pet svećenika, iz Čunskoga sa svojim kuratom, te s

Gospa Annuncijata u Malom Lošinju.

otoka Suska posebnim parobrodom, trista duša. A bilo je ljudi i iz dalekih Narezina i sa daljeg još Cresa.

Ali tko da opiše onaj sveti i velebnii prizor, što ti pukao pred očima, kad si motrio sa Cikata, kako se razvija ta nedogledna povorka. Tri procesije složiše se s malošinjskom u jednu, i to tako krasno uregjenu, pobožnu, dugu. Nijesi znao, čemu da se više diviš, da li pobožnomu pjevanju krunice, litanijski pjesme „Ave maris stella“ („Zdravo zvijezdo mora“) ili onoj lijepoj kiti djevojaka u bjelini, što nose kip Majke Božje lurske pred svećenstvom, ili četiri vrlih mladića, što poput počasne straže prate Majku Božju, ili dugoj povorci br-

kačih i bradatih muževa u bijeloj, slikovitoj halji bratovštine Presvetoga sakramenta, ili mnogobrojnom svećenstvu, koje uzveća slavlje toga dana. Riječ u jednu; sve je bilo divno, gaučljivo.

Ali vrhunac slavlja i svetoga zamosa bio je baš pred crkvicom, kad se je tamо sakupilo sve ono nepregledno mnoštvo od kojih pet tisuća duša. Divna li prizora! Vedri se nebo, žari sunce ko da nam se smije, vjetarlahori, pače duva, more se mreška, zastave se viju, pjesma se djevojačka ori u čast Djevici djevica, a na površe mjesto ispred crkvice popne se kozirzeni propovjednik, da izlije čuvstva svojega srca na mnoštvo sakupljeno, da ga pozdravi, poхvali, oduševi na ljubav k Majci Božjoj, na vjeru i pobožnost otaca, na privrženost svetomu Ocu i visokomu vladaru.

Pokrijepljeni blagoslovom otajstvenoga Isusa, vrati se procesija u župnu crkvu.

Neka mila Gospa lurdска i lošinjska primi ove znakove ljubavi vjerne si djece, te i u buduće čava, pazi i njeguje majčinom brigom i one, koji doma ostaju, i one, koji je zazivlju po moru, da im sveta katolička vjera i ljubav prema njojzi nikad ne malakše, nego da čvrsta ostane poput klisure tvrde usred burnoga mora.

(M. S.)

Kako sam se ostavio psovke i oklinjanja.

(Pre M. P., Dalmatinac, povjerenik Glasnika.)

Dragi čitatelji i čitatejljice Glasnika! Ja vas istina ne poznajem, izuzevši mojih 25 pretplatnika, ali vas ipak moje srce ljubi i poštuje, jer znam, da i vi želite što više ljubiti i štovati Presveto Srce Isusovo, kao što želim i ja.

No kako da budemo pravi štovatelji Srca Isusova, ako bismo psovali (kleli) njega i njegove Srce i njegove najveće darove i milosti? Onda bismo posve nešto drugo bili nego li štovatelji Srca Božanskoga. Znam, da će biti mnogo čitatelja Glasnika, koji ne psuju i ne kunu — živjeli takovil — ali će biti i takovih, koji psuju (kunu). Ovi bi se, ne sumnjam, i te kako rado ostavili toga nesretnoga grijeha, ali možda ne znaju, kako bi, na koji li način. Stoga ću vam ja, dragi čitatelji i čitateljice, priopovijedati ovdje jedan primjer, sve po životu istini,

a iz svojega vlastitoga života, kako se čovjek može ostaviti psovke — samo ako hoće.

Evo slušajte! Dok sam ja još malen dječak bio, naučio sam se i kod kuće i van kuće psovati i oklinjati se. („Oklinjati se“ ili „kleti se“ kod nas znači: bez potrebe u razgovoru — bilo pravo, bilo krivo — svjedočiti Bogom, Svecima itd.) Sve sam to naučio malo po malo, a da ni sam ne znam kako. Samo znam, da sam to na žalost od svakoga slušao; pak sam to i zapamtio, jer na zlo čovjek prije privikne, nego li na dobro, a osobito dijete. A nije bilo nikoga, osim isповједnika, tko bi me lijepo opomenuo, da ne psujem, i predio mi, kako od psovke nema nikakve koristi, a kako čovjek time strašno upropošćuje svoju dušu. Nijesam tada imao nikakovih nabožnih knjiga, iz kojih bih se što dobra naučio, a za „Glasnik Srca Isusova“ nijesam tada ni znao. Tako sam u toj nesretnoj navici ustrajao sve do dvadesete godine svojega života.

Kad mi je bilo oko dvadeset godina, počnem ozbiljno promišljati, kako bih se kojim god načinom ostavio psovke i oklinjanja. Pokušam — ali ne mogah nikako, da se najedanput toga riješim. Sto će sada? Psovka se je u meni ukorijenila i pustila žile, isto tako kao što stablo, koje raste već 10—15 godina u zemlji. Ono je već pustilo duboko u zemlju žile, da ga ne ćeš, ma kako naprezao sile, najedanput sa svim žilama iz zemlje izvaditi. Nego ti lijepo otkopaj oko njega, i jednu po jednu žlu presjeci, pa će na koncu stablo i samo pasti. Sve misli u jednu sanislih, pa odlučih, da će tako i sa psovkom postupati. Počet će jednu po jednu psovku trijebiti, i tako će, uz pomoć Božju, usam se, na kraju sve iskorijeniti.

I doista tako počnem. Odlučim čvrsto, da će se čuvati svake psovke i svakog oklinjanja, ali osobito one psovke, koja mi se je činila, da je najgora od svih. I tako je se za neko vrijeme sasvijem riješim. Kad se riješih nje, onda uzmem trijebiti drugu, koja mi se je činila, da je najgora i na redu iza one prve; a kad se riješim i nje, onda na isti način počnem čupati treću, četvrtu itd., kako je što za čim bodilo i bilo na redu. Tako se — hvala Bogu! — za jednu godinu, do godinu i po najdalje, ostavim svake i najmanje psovke.

Isto se tako za neko vrijeme posve ostavih i oklinjanja. Otada — a već je tomu koja godinica — s pomoću dragoga Boga i Blažene Gospe — nikada više, ne samo da ne psujem, nego se i ne oklinjem.

Evo vam dakle, dragi čitatelji i čitateljice, ukratko načina,

kako sam se ja riješio tako grješnoga, nesretnoga običaja. A sada vi, koji još običajete psovati i oklinjati se, dederte okoristite se mojim primjerom, poslužite se ovim sredstvom i načinom, da se i vi ostavite grijeha, koji toliko vrijegja Presvetu Srce Isusovo. Pokušajte, pak čete vidjeti, da će se za malo vrijeme sasma riješiti psovke i oklinjanja!

Vi ćeće možda reći: „Ima i boljih i uspješnijih načina za to, jer taj traje dugo!“ Istina, i ja velim, da je bolje, ako se tko može ostaviti psovke najedanput, a da se na nju više ne povrati. Ali to nije lako, kad si se već tako privikao psovki, da možda ni dvije, tri riječi ne progovoriš, a da ih ne bi začinio kojom neslanom i gadnom psovkom. Tu je hoće posve čvrste volje i osobite milosti Božje. Tko dakle može, neka se namah i za uvek ostavi svake psovke, svakog prokljinanja i oklinjanja; tko li ne može, taj neka slijedi ovaj primjer, pa će vidjeti, da će lako uspijeti. Tako ćeće najbolje postići duševni mir, a osobito ćeće ugoditi Presvetomu Srcu Isusovu i pokazati, da ga doista ljubite. Jer pravo piše na „Štitu Srca Isusova“:

„Srce moje koji štaje,
„Niti kune niti psuje.“

*

D o p i s a k u r e d n i š t v a . Bit će nam vrlo dragoo, a čitateljima osobito korisno, ako i drugi iznesu primjere, kako se je tko ostavio psovke i prokljinanja. Ta, naš je Glasnik sve s početka objerujuće prigrlio ponudu središnjeg odbora „Vojske Srca Isusova proti psovki (kletvi) i prokljinjanju“, da on bude i njezinim glasilom, te po silama širi pokret proti psovki, koja je naša najveća stranota pred svijetom, naš najveći grijeh pred Bogom. Dok se narod naš ne ostavi psovke, ne može se nadati blagoslovu Božjem. Psovka je, uvjereni smo, najviše kriva mnogoč našoj nesreći. Zar ne čemo napokon uz pomoć i pod zastavom Srca Isusova pobijediti tu paklenu aždaju? Svi štovatelji i štovateljice Srca Isusova — svi u „Vojsku Srca Isusova proti psovki, (kletvi) i prokljinjanju“! Svim silama pomožite istrijebiti ovaj narodni grijeh — a javite Glasniku štogod o svojem radu i uspjehu! Tom prigodom opet najtoplijje preporučamo knjižicu: „Vojska Srca Isusova proti psovki (kletvi) i prokljinjanju“. Stoji samo 20 lipira, poštrom 5 lipira više, a dobiva se u tiskari Antuna Scholza, Zagreb, Čajeva ulica 7.

***

Mali Lodinj Šč., ožnica 1904.
Procesual polaci k srpskim vojskama.

Čudo Majke Božje Bistričke.

Pavao Bogić, zvonar u hrvatskoj Dubici, muž od kojih 36 godina, priповједа ово:

Imao sam padavicu, od poroda pa sve do šesnaeste godine svoga života. Spopala me ta strahovita bolest kadkada do osam, devet puta na dan. Svaki put osjetio sam najprije nekakvu bol u tijelu, a kad me uhvati sama padavica, onda brzo izgubili svijest, te neznadoli, što činim. Majka mi je kazivala, da sam onda pjenio, grizao jezik i usnice, lamao rukama i dizao se u vis. To je trajalo pol sata, koji put još dulje. A kad sam opet došao k svijesti, čutio sam se vrlo izmučenim i slabim. Razumije se, da radi te bolesti nijesam ni škole mogao polaziti. Sva liječnička nastojanja bila su bezuspješna.

U tako žalosnim prilikama proživio sam svoju mladost, svoje „proljeće života“. Ah, to nije bilo proljeće, veselo i ugodno, nego teško čistilište. Dan za danom nova žalost, nove muke. Jedino me je tješila sveta vjera, tješila dobra majka. No šta će tek biti kasnije od mene, kad me majka onako bijedna i nevoljnja ostavi na svijetu? Oh, dragi Bože, što će biti od mene?

U dobar čas čujem, gdje mi mnogi priповijedaju o Majci Božjoj Bistričkoj, kako su toliki i toliki po zagovoru njezinu zadobili zdravlje i drugih velikih milosti. Zar se ne bi ona dobra Majka nebeska i meni smilovala?

Dugo sam o tom razmišljao, nada je i pouzdanje sve više u meni rasla. Napokon jednoga dana pun zaufanja zavjetujem se čudotornoj Majci Božjoj Bistričkoj, da ču, ozdravim li po njezinu zagovoru, svake godine tri puta pješice hodočastići u Bistrinu, i to na Duhove, na Lice Božje i na Malu Gospu.

I gleda golemoga: onaj isti dan, kad sam učinio taj zavjet, nestalo je te bolesti, ni traga još više! Već je tomu punih dvadeset godina, a nikad se bolest nije povratila. Kao da je nikada niti imao nijesam.

I tako već dvadeset godina izvršujem svoj zavjet i nastaviti ču, dok bude života u meni. Volio bih sve muke pretrpjeti, nego li taj zavjet prekršiti. Stoga dižem opet svoje ruke, te iz svoga srca zahvaljujem dragomu Bogu i premiloj mi čudotvorici, Majci Božjoj Bistričkoj. Što je i na meni veliko čudo učinila.

Ovako nam piše jedna časna sestra milosrdnica iz Marije

Bistricu, kojoj je Pavao, došavši opet prema zavjetu u Bistricu, sve ovo isprijevio. Kada su lanske godine (1907.) u Dubici bile sviće misije, onda su i velečasni oci misijonari Pavla točno ispitivali, pa su sve čuli iz vlastitih njegovih ustiju. A i velečasni g. župnik Arntan Justitz sve im je potvrdio, pa im još prijevodao ovo:

Pavao ne bi podnipošto propustio, da izvrši svoj zavjet u određeno vrijeme, pa ma se štogod dogodilo. To čini u jednu ruku iz zahvalnosti prema Majci Božjoj, u drugu ruku, jer se boji, da se ne bi bolest povratila, kada bi svoj zavjet prekršio. Čuje samo jedan primjer. Jednoč mu je žena bila baš na smrt bolesna, kada dogje vrijeme, da po zavjetu pogje u Bistricu. On dogje k meni, pa me moli, da bih njegovu ženu, u slučaju da umre u njegovoj odsutnosti, lijepono kršćanski pokopao, jer da on mora na put. Ja mu rekoh: „Ali, slinko, u takovim okolnostima možeš svoj zavjet mirne duše odgoditi.“ No on ni čuti o tom, već se oprosti sa ženom, pa u Bistricu. Ne pitajte, da li se je tamo molio Majci Božjoj Bistričkoj za svoju bolesnu, a možda već pokojnu ženu. Molio se, i te kako žarko! Kad se vrati kući, ala veselja! Nagje svoju ženu posve zdravu. Tako mu je Majka Božja Bistrička sjajno nagradila vjernost učinjenomu zavjetu.

Ljudi bi ga znali pitati: „Odakle ti, Pavle, toliko novaca, da tri puta na godinu možeš tako daleko putovati?“ (Ima vam iz Dubice u Bistricu oko 130 kilometara.) A on im odvraća: „Meni su dosta tri kruine za put. Ja idem pieške i živem o kruhu i vodi.“

Otkada ga je Majka Božja ozdravila, on posti svaku sutobu o kruhu i vodi i ne radi, već svetkuje taj dan, kaš da je zapovjedni blagdan.

Tako velečasni g. župnik. Uostalom može sve to cijela Dubica potvrditi.

Mi dakako, kad god se radi o čudesima, svoj sud najpotkornije podlažemo svetu Crkve i ne tražimo, da bi se u svako pojedino čudo moralo vjerovali. Megjutim mislimo, da je ovaj čudesni događaj dovoljno zajamčen, da se vidi, s kolikim pravom naš narod štuje Majku Božju Bistričku kao „čudotvornu“ Majku svih bijednika i nevoljnika. Slava joj i čast u vjeke!

Zahvalnice Majci Božjoj.

~~— Zahvalnice treba da se podigne polpmiši i uverom i uljese, i mire i ne možemo nikako mučiti.~~ *Ureda.*

Naša prošteništa.

Slavonija.

— Gospa Aljmaška. Zajubila sam se u jednoga mladca, koji je služio u finansijskoj straži, te kao takav ne bi se mogao ženiti još 4—5 godina. To je meni veoma teško bilo, jer za drugoga nijesam mogla dobiti ljubavi, da se udam, a on se nije mogao ženiti, te tako sam ja bila šest godina u velikoj kušnji i napasti. Već nijesam znala, šta da radim i kako da se riješim te ljubavi, pak da se na nešto odlučim, jer je i roditeljima bilo jako teško i mučno, što sam druge prilike za udaju samo odbijala. U toj dakle boli obratim se ja bijedna utješitelju žalosnih, Presvetom Srcu Isusovu, moleći devetnicu za devetnicom, da me riješi te ljubavi, pak da se odlučim ili za vjekovito djevičanstvo ili da se za drugoga udam. Osim toga sam se zavjetovala Majci Božjoj Aljmaškoj, kod koje sam bila na proštenju, i obećala sam joj, da će svaki dan, dok sam živa, moliti 50 očenaša i svake saborne palti utje pred njezinom slikom, koju sam si nabavila, te dati odslužiti svake godine jednu sv. misu poj na slavu. I gđe, što se je dogodilo! Kad sam ja zavjet počela vršiti, a moj mi vjerentik kaže, da će istupiti iz finansijske straže, samo da me može uzeći. I tako je učinio, te si je našao dugu službu, istina, mnogo slabiju, s knakvnom plaćom, ali ono se barem ovako mogli vjenčati, te sad u bračnoj ljubavi živimo sretan i zadovoljno, slaveći Sreću Isusovo. A ono nam blagoslovje naš čedni dohodak, te mi s malom plaćom lijepo izlazimo, uzdajući se u Presveto Sreće, da će nas i nadalje njegov blagoslov pratiti. Jer:

Zadovoljstvo, a ne slava,

Čovjeku je sreća prava!

Dakle vječna hvala predobromu Srcu Isusovu i Majci Božjoj Aljmaškoj!

— Majka Božja Dragotinska. Razbolim se na jednoč, i to tako strahovito, da me je bolest namah u postelju povallia. Napokon me je ostavila nada, da će opet ustati. Pomicali su moju žalost, kad sam gledala oko sebe svoje petoro sitne djece. Mojoj najstarijoj kćerki bilo je tistom 14 godina.

Bolno je naricala, znajući, što bi bilo od njih, da me dragi Bog uzme s ovoga svijeta. Oca istina imadu, ali razuzdana i podana svijetu i njegovim strastima. Počne kćerka, onako jadna, moliti devojnicu Presvetomu Srcu Isusovu i prečistomu Srcu Marijinu, a i ja se molim, teže zavjetujem, ako ostanem živa i zdrava, da će poluditi Majku Božiju Dragotinsku i dati odslužiti jednu sv. misu na čast Presvetomu Srcu Isusovu i prečistomu Srcu Marijinu. Ali bolest svejednako napredovala. Liječnik najzad izjavlja, da mojoj bolesti nema lijeka. Dne 2. svibnja osjetim, da mi je već otkucnula zadnja. Zovnem kćerku, da joj podlijelim svoje zadnje opomene. „Čuješ, Janjal!“ progovorim slabim, često prekinutim glasom: „ljudi braču svoju i sestricu po mojoj smrti! Opominji ih, da se Bogu dragomu može, a i sama na dragoga Boga i Majku Božiju nigda ne zaboravi, jer će vam ona Majkom biti, kad mene izgubite!“ Kćerka naricaše i plakaše: „Majko Božja, smilj se na nas sirote; ne daj, da naša majka umre!“ Ali svrha bijaše tu. Noge mi se ledene, oblije me snirni znoj, kosa mi se na glavi naježe, osjetim, da me pamet ostavlja, koja je bila obrnuta samo na Isusa i Mariju i svetoga Josipa, ne mareći više za grozaz jauk svoje djece. Nato mi se zaklope oči, srce prestane kucati za neko deset časova, i nijesam više ni dihalia, samo sam još sve znala i još sam se utala, da će me Majka Božja spasti poradi moje djećice, koja naricahu: „Majko Božja, nemoj našu mamu uzeti od nas!“ Uto mi se povije iz grudiju dug i težak uzdah, srce poče opet polagano kucati, i ja otvirim oči. Bilo mi je lakše. Pomalo se oporavim, a na blagdan Sreća Isusova mogla sam polagano u crkvu otići i tamo svete sakramente primiti, na veliku radost moje drobne djećice. Hvala i slava Presvetomu Srcu Isusovu i Majci Božjoj, koji su meni umirućoj životu darovali!

Dalmacija

— Gospa Sinjska. Piše nam veleučen gospodin, gimnazijalni profesor u Splitu: Majka mi bijaše teško bolesna: svegj joj ljeta muka pod prsim, ko nož te neprestano upiraše. Svī liječnici, koje pozval, ne moguće isprva ni da čisto razaberu. što je. U toj stiscici utečemo se Gospo Sinjskoj, te zamoljimo, da se pred Gospinom slikom izreče sveta misa u nedjelju, na 11. kolovoza. I baš onoga jutra osjeti majka olakšicu od one ljupe боли. Ona, koja ne moguće za dugo niti mljeku da probavlja, ustade onoga jutra i pokrijepi se hranom. Samo još ostade neko žutilo proliveno cijelim tijelom i slabost.

Opet dademo drugu svetu misu odslužiti pred Gospojom 18. kolovoza — pa kad se te nedjelje vratih sa svete mise, nagjoh majku obućenu, snažnu. Dok joj najžešći liječkovi nijesu koristili, nego pače škodili, pouzdanje u Božje milosrgie po Marijinu zagovoru tako je djelovalo, da joj je i bljedilo sve više iščezavalo, te je još prije Male Gospe potpuno ozdravila. Stoga sa mnogi sva harna i radosna svakim kucajem srca zahvaljuje Gospinim riječima Srcu Isusovu: „Veliča duša moja Gospodina — I uzradova se dah moj u Bogu Spasu mojem!“

Gospa od Zdravlja u Jelsi, Jelsa na Hvaru. Moj nejaki sinčić u proljeće (1907.) oboli strašno. Ni liječnici nijesu isprva znali, što mu je. Tekar poslije mjesec dana konstatovale, ne jednu bolest, nego više njih, tešku komplikaciju. Liječnici izjavlje, da bi bilo samo čudo Božje, ako bi mali ozdravio. Sto da činim, kada nema više pomoći od liječnika? Obratih se onomu, koji može sve. Zavjetujem se, da će dati odslužiti jednu sv. misu u našoj zavjetnoj crkvi Gospe od Zdravlja, da će maloga upisati u bratovštini Srca Isusova i primati na njegovo име Glasnik, i ako mi ga Presveti Srec i blažena Djevica ostave na životu, da će nastojati, da bude revanštovatelj Presvetoga Srca, a ja da će rado čitati Glasnik, raditi nego današnje političke novine, i moliti mjesto njega svakidanje molitve bratovštine Srca Isusova, dok mali do razrama dogje. I toga dan i sat, kada se je svela misa za snogega maloga pričuvivala. Ja ne smjedoh poći u crkvu, jer je liječnik izjavio, da će mali možda još samo koji sat poživjeti. Izkašao sam dakle pred kuću i klečeći prema crkvi Gospe od Zdravlja, koja upravo stoji na brežuljku prema mojemu stanu, molio sam Presvelo Srce Isusovo i blaženu Djevicu, da mi ozdrave sinčića. Poslije svršene službe Božje očutjeh neki unutarnji glas, koji mi govori, da će mali ozdraviti. I dolsta — hvala Presvetomu Srcu Isusovu i blaženoj Djevici Mariji! — mali ozdravi, na veliko čudo liječnika, koji niti mjesec dana, iza kako ga je ostavila groznica, još nije vjerovan, da bi mogao ozdraviti. Ali eto, sada je mali posve zdrav i veseo. Hvala i slava na vijeće Presvetomu Srcu i Gospodu Zdravlju!

Kranjska

— Marija Pomagaj u Brezju, Rijeka (Hrv.). Cetiri godine bolovala sam, a moju bol znaće najbolje liječnik, koji me je digrao s radnje i stavio u penziju. Žakosna sam bila, ali me je tješio moj isповjednik. Uto začujem, da časni oci

Mali Lošinj g. ožujka 1968.
Prepravljeno pod mikroskopom s posebnim Aumüller-

kapucini na Rijeci misle hodočašće voditi k Mariji Pomagaj u Kranjskoj. Ja puna pouzdanja u Mariju, onako bolesna, odlučila sam poći. Uzalud sam me odvraćali, koji su poznavali moju bol. Govorili su, da će možda umrijeti na putu. Ali, kada sam stupila u hram Djevičin, bacila sam se pred Mariju, i moja je bol isčeznula. Potpuno zdrava puna zahvalnosti kličem: Živjela Marija Pomagaj! Živjelo preslatko Srce Isusovo!

— 157 —

Dobro srce Pija X.

Bio je sveti Otač papa jošte kapelanom u Tombolu, kad se dogodio ovaj slučaj.

Čujte, velečasni, i ovu — uze častan starina u Tombolu priopovijedati jednomu svećeniku. — Valjalo mi je putovati u Veronu, da si tamo tražim rada i zaslужbe. Bilo je to u proljeće, dakle u doba godine, kada je bijeda u siromaku najveća. Slaba jejina od prošle godine već je čisto bila potrošena. Nijesam više imao ni prebijene pare. Sad odakle da si namaknem sredstva za putovanje? Zar da si posudim novaca? Ah, siromaku ne će nitko da posudi, kad on ništa svoga nema do li dvije zdrave ruke, a ove nijesu osigurane od bolesti i nesreće. No da zamolim Don Gjusepa (tako su svl zvali kapelana Don Josipa Sarta)? U njega je tako dobro srce! Nema sumnje, on će mi, ako ikako nuditi, priteći u pomoći. Odvažim se, uputim se k njemu, te mu izjadam svoju nepričku. Qada ga zamolim za pô marenga (deset kruna).

„Drage volje bili ti dao“¹⁴, odvratiti Don Gjusepe, „samo da imam čime. Ali otkud meni novci? Šta misliš? Zasada ih doista nemam.“

„Ali — možda imate kukuruza?“¹⁵

„Kukuruza? Istina, imam.“

„E, onda bili molio . . .“¹⁶

„Dobro, razumijem. Donesi amo vreću!“¹⁷

„Odoh, te se brzo povraćaš s praznom vrećom. Vjerujete li, velečasni? — reče dobri starina — na tavani nije imao Don Gjusepe više od jednoga hektolitra kukuruza. Dobra duša podjeli hrpu u dva jednakna dijela i reče mi:

„Pola meni, pola tebi: jesli li zadovoljan?“¹⁸

„J te kako zadvoljan!“¹⁹ odgovorih,

Spremih kukuruz u svoju vreću, no čutjeb, kako mi nešto

steže grlo, da sam jedva nekako promucao: „Bog vam platio, Don Gjusepe!“ Uprilih vreću na ramaena i odlazi. Noge su mi nešto klecale. Bio sam ganut, — razumijete li, velečasni? — bio sam vrlo ganut . . . .

— 158 —

ŠVeđa po malo.

— Sarajevo. Kod nas u crkvi sv. Ćirila i Metoda sve jednako krasno uspijeva „sveta Ura“ ili večernje klanjanje od 7 do 8 sati noći svakoga prvoga petka. Crkva je gotovo puna pobožnoga svijeta, što ga privlači Presveti sakramenat izložen na krasno okićenom i rasvijeljenom oltaru. Prvo položata svaki se tihu klanja dragunu Spasitelju. (Prije se za propovijedaonice čitalo u to vrijeme jedno prilikdano razmatranje iz knjige „Sveta Ura“, što su je izdale četiri sestre iz Nazareta.) Drugo položata pjevaju i mole naizmjenice sa svećenikom pred oltarom mali časoslov Presvetoga Srca Isusova (dok su prije pjevali Hantije Presvetoga Srca). Veoma je omiljela ova pobožnost našim katolicima. A bio je najljepše, vjerući se ovom prigodom osobito rado služe, da se ispovjede. Otkako se „sveta Ura“ kod nas uvela, imamo na prvi petak u mjesecu uvijek više stotina svetišti u našoj sjemeniškoj crkvi. (B.)

— Breziden kod Prijedora (Bosna). Mi siromasi, koji ne stožemo hodocasnosti a francuski Lurd, kanno nas srce i želja vuče, odlučimo, da ćemo mjesto toga lurdski jubilej što ljepe proslavili u našem domaćem Lurd u Kožarcu. (Vidi Glasnik 1903, str. 71. i Kalendar Srca Isusova i Marijina g. 1906, uz mjesec veljaču.) Odlučimo dakle, da ćemo tri puta hodocasnosti k ovom našem lurdskom spomeniku, i to na Blagovijest, jer je taj das prije 50 godina bijela Djeva otisivala majku Bernardic: „ja sam bezgrješno Žađeć“, onda na duhovske blagdane, a napokon dne 16. srpnja, kada se je bl. Djevice zadnju put ukazala Bernardic. Sva tri puta bit će u našem malom bosanskom Lurd procesija s nabožnjem svete Krunice, primanje svetih sakramenata i svećenica služba Božja u crkvići „Naše drage Gospe i uvijek pomolnici“ i kod same lurdiske špilje. (A. P.)

— Za hrvatsko svetište Srca Isusova u Zagrebu došao lijep dar, 7 kruna 20 šilinga, da iz daleke Australije. Poslao ga jedan hrvatski radnik iz Novi Zelandije u zahvalu Pre-svetomu Srcu Isusovu, što mu je pošlo za rukom, da kupi jedno zemljiste, za koje se je mnogo trudio, da ga dobije.

— Za crkvu Srca Isusova u Prozoru (Bosna) sakupio je Stjepan Sutalo među svojim drugovima u Americi 109 kruna 31 šiling. Mnogi su drugi darovi došli iz raznih krajeva naše domovine, pa i iz Praga (glavnoga grada Češke) jedan je Hrvat poslao 10 kruna. Preporučamo li crkve Srca Isusova opet milodarima naših čitatelja. Darovi se šalju na adresu: „Katolički župni ured Prozor, Bosna“.

— Slavonija. Revan povjesnik Glasnika piše: Moj neki činovnik M. bio je velik hulitelj Boga i Božjih stvari. Groza bi čovjeka

hvatila, kad bi on za svaki mачji kašalj udario u nađadnije, bezbožne psovke (kletve). Prenda je on gospodin, a ja samo podvornik, nijesam toga mogao narno slušati, nego sam ga više puta zase oponenuti, da to ne valja. On bi se onda na me otresao: „Znam, da ste vi prefriganac. Vi biste me rado okrenuli, samo da se vi me nejutim spasole i svet postanete. Jok, ne čete toga dočekati!“ No da vidite, kako ga je njegova zaručnica predobila! Ono, što nijesam mogao ja, to je ona brzo postigla. Na svu sreću očekai naime jako dobra i pebožnu djevojku, pretplatnicu moju, te po njezinu blagom, no odličnom nagovoru nije se samo psovke (kletve) ostavio, nego seda s njom lijepo i u crkvu ide. Daj Bože, ugledale se mnoge zaručnice u njezin primjer! Mlade Hrvatice, hoćete li se zar vdati za psovača i bogohulaca? Nemojte, dok se on posve ne popravi! Da vidimo, tko je kod njega jači: nečestvili bi vi i milost Božja (L. L.)

— „Pobrini se ti Isuse!“ — Bilo je to g. 1899. U jednom nijestu krčke biskupije držale se svede pačke misije. Živjela je tuj jedna djevojka, koja od deset i više godina nije polazila u crkvu. Jedan od misjonara, blagopokojni otač Bontempo, pogje k njoj, da ju obrati. Ali netom ga opazi djevojka, kao da je opsjednutu, puće se grozno derati i vikati: „Nosit će se, nemojte mi zamovestati!“ Na to će misijonar: „Umisite se, ja ne ču ino, van da vam pokloim uspomenu.“ Dade joj medaljicu Presvetoga Srca Isusova, govoreci svi: sobom: „Pobrini se ti, Isuse!“ Kadno, ali istinito: djevojka se odmah posve promjeni, pogje u crkvu, ispovjedi se i pričešći. Tko da opiše njezinu sreću, tko radost omiljene? (M. S.)

Dopisnica uredništva.

— V. Gj. u B. Pobožnost k sreću svetog Josipa od Crkve je odsugjena.

— Američani. Uredništvo i tiskara nerijetko se nađaju u neprilici, kada dogđu novci iz Amerike, jer banke (novčani zavodi), preko kojih se novci šalju, (ne znamo s kojega razloga), ne označuju nikada, tko novce šalje, a još manje, u koju svrhu ih šalje, pače niti nješto, otkuda ih šalje. Evo dakle novaca, ko da su iz neba padli. Odlake su: od koga? u koju svrhu? — Stoga, kada tko pošalje novaca iz Amerike ili iz koje druge prekoceanske zemlje, onda treba, da svaki put istodobno posebnim pismom ili dopisnicom javi: „Poslao sam novaca toliko . . . , i to u ovu svrhu . . .“ pak dodajte svoje potpuno ime i točnu adresu.

— Uredništvo još uvijek sakuplja i najzahvalnije prima svaku vijest o hrvatskim spomenicima lardskim, moljeći, da bi ma se poslala što opširnija povijest, a po mogućnosti i slike (fotografije, razglednice). Urednik je pripravan, koliko mu to bude moguće, sam doći i fotografirati. Isto vrijedi i za znatnije spomenike Srca Isusova i za sva i najmanja prošteništa Majke Božje. Sve čemo to s vremenom izmijeti u „Kalendaru Srca Isusova i Marijina“, jer kako tujemo, narodu se to vrlo svigja, a bilo na slavu Srca Isusova i Majke Božje! Molimo pak svakoga, da o takovim spomenicima ili prošteništima što prije obavijesti: „Uredništvo Glasnika Srca Isusova, Zagreb, Palмотićeva ulica 23.“

Hrvatska omladina pod zastavom Sreća Isusova.

Mali apostol.

Jadne li djece! U razmaku od samih devet mjeseci izgubili su obadvije roditelje, te ostali sirote: dva braca i dvije sestre. Bili su rodom iz Bosne, a po svetom krstu primljeni u katoličku Crkvu. No iza smrti roditelja dogioće u ruke rogičaka — Srba. To ovi jedva dočekala, već ona dva dječaka prekrstili, a sada se uzgajaju, da budu raskolnički, srpski popovi.

Sretnije prošle djevojčice. I ove dogioće u ruke raskolničke: njihova tetka, rođena katolikinja, no koja se je kasnije bila preverjila i posrbiла, primi ih pod svoje, uze ih sa sobom u Beč, te se baš materinski za njih skrbila. Mlagju sestričnu stala u jednu samostansku školu. Tu se je ona godine 1904. prvi put ispušnjala, a godine 1905. prvi put pričestila. Odonda bi svake prve nedjelje u mjesecu Srcu Isusa na čast pristupila k svetim sakramentima. U tom je pobožna djevojčica upravo uživala, te bi često svojoj teti znala pripovijedati o svojoj sreći, a prijubivši se uz nju i gledajući je svojim nevinim očima, pridodala bi: „Da znaš, tetice, kako bih tek sretna bila, kad bi se i ti sa mnom pričestila!“

Tetka bi na to samo šatje.

Jedamput nagovori djevojčica svoju tetku barem na to, da ju prati u crkvu, gdje će se držati propovijed o Presvetom Srcu Isusovu. To je bio čas milosti. Propovijed o Srcu Isusovu tako se je kosnula odmetnice, te je smješta odlučila, da će se opet povratiti u krilo katoličke Crkve. Dakako da je to stajalo teške borbe: valjalo je zadobiti privolu supruga — Šebina, a i mnogo je drugih zapreka i obzira trebalo sviadati. Ali uz pomoć Božju sve je to sretno prebrdila, te je na početku lanijske godine sva sretna položila katoličku vjeroispovijest.

Gospogija je u to vrijeme već poboljevala. Malo zatim bolest još i pogorša, valjalo joj leči u postelju. Sada je tek pravo kušala srču i utjehu, što je u jedino pravoj, spasosanoj Crkvi Kristovoj. Katekizam i biblijska povijest, ovi starci prijatelji iz mladenačke dobe, bili su joj sada najmilije štivo, a svakih osam dana primila je bogoljubno sveste sakramente.

Na početku sviljna, videći mali apostol, da će tetki skoro otkucnuti zadnji čas, pobrinu se, da je za vrijeme primila sve sakramente umirovljenih, i da ju prije smrti još jednom pohodi sve-

ćenik. Ne bi dugo zatim, a gospogja mirno i spokojno usna u Gospodinu.

Tako je dragi Bog ljubav ove gospogje, kojom se je uzimala za svoje sestrične, nagradio — nadamo se — spasom njezine vlastite duše, a spasla ju je revnosj maloga apostola — njezine sestrične. (S-db.)

Slava Majci Božjoj Tekijskoj!

Mili Glasničar! Dopusti mi meni, da prozborim koju zahvalnu riječ, pa makar i na zadnjoj stranici bilo.

Polazila sam višu djevojačku školu u Srijemskim Karlovicima. Svake sam godine položila ispit s odličnim uspjehom. Ali ove godine, budući da je zadnja, počeo još većom revnošću učiti. No „čovjek snuje, a Bog odreguje!“ Majka mi je jako oboljela, te kroz više mjeseci lebđela izmogu života i smrti. Liječnik izjavlja, da nema nadu; no Presveto Srce, kojemu sam molila jednu devetnicu za drugom, ozdravilo ju.

Tko sretniji od mene, kad mi je mama ozdravila! No sada me zače druga briga moriti. Za vrijeme mamine bolesti, ne samo da škole niješam pohagala, nego ni knjige niješam imala u ruci. Stoga mi sama pomisao na ispit zadala strah kao kakav basilisk. („Basilisk“ — to vam je bajna životinja, za koju su stari pričali, da samim svojim pogledom čovjeka usmrti.)

Što će sada? Tko će mi pomoći?

„Pa zar si zaboravila na dobrog Isusa i na Majku Božju?“ — Šame mi neki mutarnji glas; „idi u crkvu i učini kakav zavjet!“

Poslušam tu mutarnju ponuku i poljirim put hrama Božjega. Tuj učinim zavjet miloj Gospi Tekijskoj (tu Petrovaradinsku), da će se, budem li uslišena, javno zahvaliti u Glasniku, učiniti nekoliko devetnica i napokon prikazati jednu sv. misu.

I meni odlahne u duši.

Zavjetovanu devetnicu učinila sam još prije ispitova, i niješam se prevarila u nadi, Presveto Srce i blažena Djevica Marija zaista su mi pomogli. Na ispitu sam, kao i prošlih godina, na svake pitanje odlično odgovarala na najveće zadovoljstvo i burno odobravanje mojih profesorica.

Slava i čast Presvetomu Srcu Isusovu i Gospi Tekijskoj!

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA.

Broj 8. Rujan 1908. God. XVII.

Istaci mjesечно. Cijena 48 f. — Poštom 1—10 istaksa po 80 f.,
10—50 po 70 f., 50 i više po 60 f. Za inozemstvo 1 K 20 f.

Namjena molitava i dobrih djela za rujan.

(Blagoslovljena od sv. Oca pape Pija X.)

Vjerno obdržavanje zapovijedi Božjih.

Covjek svaki valja da se pokorava — tko kome. Kod starih naroda bilo je, a kod mnogih poganskih naroda i danas imade — robova. Rob se pokorava gospodaru od samoga straha. Rob se boji srdžbe gospodareve, boji se njegova oštrog bića, pa stoga se čuva, da mu se ne bi čime zamjerio. Dručije se pokorava gospodaru služa. Sluga služi najviše radi plaće. Sluga se boji, da ga ne bi gazda ospustio, kad bi on bio nepokoran, nepošten ili nemaran. No i djetetu se je pokoravati ocu. Dobro dijete pokorava se ocu, ne od straha, već iz ljubavi i zahvalnosti. Dobro dijete samo jednoga se boji: da ne bi čime ožalostilo očevo srca.

Najveći naš gospodar jest sam Gospodin Bog. Njemu i njegovim zapovijedima svakomu se je pokoravati. No do tebe je, hoćeš li mu služiti kao rob ili kao vjeran sluga ili kao dobro zahvalno dijete.

Kada je Gospodin Bog na gori Sinajske izabranomu narodu dao svojih deset zapovijedi, onda mu je prije svega htio da usadi u srce spasonosan strah, jer je „strah Božji početak mudrosti“ (Propovjednik 1, 16).

Bio je to strahovit prizor. Na vrhu gore Sinajske ukaza

se gust oblak. Iz njega su munje sijevale, gromovi pucali, a čor se silan glas kao od trube. Sav narod, što je bio u taboru, izdrhtao od straha i užasa. Tada izvede Mojsije narod iz tabora sve do gore. Sad se gora počela dimiti kao vatrometna gora, jer sigje na nj Gospodin u ognju. Sva se je gora pod njim tresla i tutnjila, kao za žestokoga potresa. Tajanstvena truba sve se to jače urila. Cijeli je narod od straha popadan na lice, i tako dršćući težao, dok mu je Gospodin Bog preko Mojsija objavljivao svojih deset zapovijedi.

Narod je sve to vidi i slušao, te od smrtonoga straha počeo uzmicati od ove strahovite gore. Dršćući rekoše Mojsiju: „Govori nam ti, i slušat ćemo, a neka nam ne govori Bog, da ne pomremo.“ No Mojsije ih mirio, govoreći: „Ne bojte se, jer Bog dogđe, da vas iskuša, i da vam pred očima bude strah njegov, da ne biste grijesili.“

To je dakle bio dan straha i trepeta, koji se dade prispojiti jedino sa sudnjim danom, kada ćemo svi Bogu odgovarati, kako smo obdržavali onih deset zapovijedi njegovih.

Od prilike dvije tisuće godina kasnije vidimo posve drugi prizor. Opet je Bog među ljudima, opet im objavljuje svoju svečinsku volju. Ali ovaj put ne ukazuje se Bog u strahovitom veličanstvu, ne sijevaju munje, ne tutnje gromovi, ne ori se truba, ne puši se gora, ne trese se zemlja. Sin Božji, dragi naš Spasitelj, umiljat i blag, okupio oko sebe svoje Apostole, kao otac svoju mlinu djece. Sjede s njima, da zadnji put u svom zemnom životu blaguje vazmeno janje. Iza toga im pod prilikom kruha podijeli svoje Presveto Tijelo, pod prilikom vina svoju Presvetu Krv.

Izajica Juhu baš je izšao iz dvorane u tamnu noć, da izvrši svoje crno djelo. Šreću dragoga Isusa kao da je odlomluk. Sadu je on među najvjernijom svojom djecom. I on se stane s njima oprastati daginu, peekrassnim govorom. Zadnji put očrtuje im svoju Božansku volju, zadnji put, poput oca na umore, daje im svoje opomene.

A koja je bila glavna opomena njegova u taj svečani čas?

— Ništa drugo, već da ti svegjer vjerno obdržavali zapovijedi Božje.

A čime ih je poticao na to? — On ih nije potresao strahom, nego ih je mukao ljubavlju svojom. Isus je isti Bog kao Bog Sinajski. Ali on s Apostolima ne govori kao s robljem, nego kao s dubrom djecom. Isus znađe, da ga Apostoli iskreni

ljube. Stoga im veli: „Ako me ljubite, zapovijedj moje držite“ (Iv. 14, 15.).

A kako Apostolima, tako Isus svim kršćanima govorí: „Ako me ljubite, zapovijedj moje držite.“

Isti je Bog u starom i u novom Zavjetu, iste su mu i zapovijedi — ali je stari Zavjet bio — Zavjet straha, a novi je Zavjet — Zavjet ljubavi. Bog hoće, da mu kršćani služe, ne kao roblje, već kao djeca, ne samo oda straha, nego najviše iz ljubavi.

Da bismo to što bolje upamtili, nije Isusa bilo dosta, da to jedan put samo kaže. Evo oni opet progovara: „Tko ima zapovijedj moje i drži ih, on je osaj, koji ljubi mene. A koji ljubi mene, ljubić će ga Otac moj; i ja ču ga ljubit, i pokazat ču mu se sam“ (Iv. 14, 21).

No zar to vrijedi samo za Apostole Isusovce? — Apostol Tadija zabrinuto će upitati Isusa: „Gospodine, šta se dogodilo, da ćeš se nama otkriti, a ne svijetu?“ Odgovori Isus i reče mu: „Ako tko ljubi mene, riječ će moju držati, i Otac moj ljubit će njega i k njemu ćemo doći, i kod njega ćemo se nastaniti. Koji ne ljubi mene, riječi mojih ne drži“ (Iv. 14, 22—24).

Ovdje je riječima Isus apostola Tadiji potvrdio, da ima samo mala izbor-četa, koja mu vjerno služi. Svijet mu ne služi, svijet ne drži zapovijedi njegovih, jer ne ljubi Boga, ne ljubi Isusa.

A ti, dragi čitatelju, ljubiš li ti Isusa, ljubiš li njegovo Presveto Srce?

Ako držiš zapovijedi njegove, zapovijedj Božje, onda ga ištini ljubiš; ako li ne držiš zapovijedi Božijih, onda ne govori, da Isusa ljubiš; ne govori, da si revan štovatelj njegova Presveloga Srca.

Drži zapovijedi Božje iz ljubavi k Isusu, iz ljubavi k njegovu Presvetomu Srcu.

No zato li ne velim, da ne smiješ misliti i na utjehu vremensku i na plaću nebesku, kojom Bog nagragjuje svoje vjernicke sluge. Samo neka ti je prvo — ljubav.

Pače niti straha Božjega ne smiješ zbacivati, kao da on ne bi bio kršćanina dostoјan. Ta, „strah je Božji početak ljubavi k njemu“ (Crikvenica 25, 16). Ili si ti zar kreposniji od svete Terezije? E, valjda nijesi! A sveta Terezija, koja je gorjela od ljubavi k Bogu poput Serafina, ipak je priznala, da je bilo časova u njezinom životu, kad ju od smrtnoga grijeha ništa drugo

nije odvratio, nego pomisao na pakao, na strahovite kazne Božje. Neka je dakle i tebi strah Božji poput jakoga štita proti svim napastima.

Ovako si pomaži, aino nadom u nagradu, tamo strahom od kazne, samo da ne prekrši koju zapovijed Božju. Onda ćeš slobodno reći, da ljubiš Isusa, da si pravi štovatelj njegova Presvetoga Srca, „Tko ima zapovijedi moje i drži ih, on je onaj, koji ljubi mene.“ (F. H.)

Od propela do Kapelice Srca Isusova.

1. Sveti Šimun kraj Zagreba.

Krasna li je okolica zagrebačka, onamo prema zapadu i sjeveru, gdje hrvatsko Zagorje zadnje svoje ogranke spušta u savsku ravnicu. Ne vidiš tu ni komadića golog stijenja, — sve je zeleno, sve bujno i pitomo. Ubavi brežuljeti, hladnoviti gajevi, plodna polja, prisjoni vinogradi, cvjetne livade, žuborni potocići, veseli pijev ptica pjevica; sve ti to razigrava srce i opaja dušu milinom. Pravi ljetni raj! Čitava okolica jedan veliki perivoj, golemi „Maksimir“!

Nedjelja je. Ostavi prašinu i sparinu grada Zagreba, da malko udiseš čisti vazduh u krasnoj prirodi Božjoj. Pogji dugom Vlaškom ulicom kraj Maksimira, dok ne dogješ do svetošimunske ceste. Tu zakreni lijevo kraj Šuma i livada lijepom dolinicom, pa evo tiiza dva debla sata hodā, gdje te sa obroška brežuljka pozdravlja visoki zvonik župne crkve svetog Šimuna i Iude. To je matica župe svetog Šimuna ili Markuševca, koja s podružnicama broji oko 3.500 duša. Pred crkvom stere se mala ravnica, odasvuda opkoljena zelenim, žumovitim brežuljcima. Tu žubori gorski potocići, tu se križaju putovi, a među zelenilom bijele se tu i tamno raštrkane prijazne kućice marljivih i blažećudnih ljudi. Malo koraka pred župnom crkvom eto ti u hladu dviju krošnjatih lipa starinske zavjetne crkvice „Majke Božje Vinogorske“. O njoj ćeš jedanput, ako Bog da, čitati u „Kaledaruu Srca Isusova i Marijina.“

No zakreni malo sa mnom lijevo, kojih deset časova puta, do jednoga raskršča usred Šumice. Tu stoji kuća Stjepana Sitaru, revnoga povjerenika našega Glasnika. Nijesam u Hrvatskoj nigdje vidiš tako ukusne seljačke kuće. To ti je prava seoska idila.

A što stoji malo koraka pred ovom kućom, upravo na samom raskršću? Kakva je to milovidna kapelica?

To je kapelica Srca Isusova. Baš radi nije sam te, dragi čitatelju, amo i doveo. Sjedimo amo u htad golemoga oraha, pa će ti sve redom pripovijedati.

2. Hoće im se propelo.

U selu Svetog Simuna ili Markuševcu ima mnogo čitatelja Glasnika Srca Isusova i Kalendara Srca Isusova i Marijina, jer im je povjerenik vrlo revan. Istina, redovitih preplatnika ima samo kojih pedeset. Ali povjerenik uzane si iz tiskare svaki mjesec još čitav snopić Glasnika, pa ih komad po komad rasprodaje po 4 filira. Tako je na priliku jedne godine raspačao 478 brojeva Glasnika, osim onih, što idu preplatnike. Ono što mu preostaje, vraća tiskari, ta blizu je Zagreb, i često ga poslovi vode u grad. Osim toga raspačao je velik broj „Kalendara Srca Isusova i Marijina“.

Svake nedjelje i blagdana znaju se seljaci sakupiti u ovoj kući našega povjerenika ili pod ovim orahom, te se razgovaraju ili čitaju.

Ovako u razgovoru — bilo je to već prije više godina — predloži jedan seljak, da se ovdje, na raskršću, podigne veliko propelo. Povjerenik, čije je to zemljiste, odgovoril: „Drage volje ustupiti ču to mjestance na svom zemljistu dragomu Spasitelju. Ta, i onako je to već odavnina moja misao. Samo mi, ljudi, pomozite, da sve potrebito nabavimo.“ Ljudi obećaše. Povjerenik kupi drvo za propelo i priveze ga kući svojoj. No nije se odmah dat na posao.

3. Mjesto propela — spomenik Sreća Isusova.

Kad jednoga lijepoga proljetnog dana godine 1906. opet se sastali seljaci. Među njima bio je Vid Gjuran, štovatelj Srca Isusova i preplatnika Glasnika. On je davno o nečem snovao; sada mu srce nije više dalo, da to krije.

„Zhate, što, dragi ljudi — progovori on — čujte, što je moja misao i želja. Slava i čast svetomu križu! No mi imamo, hvala Bogu! puno propela podignutih po svim našim raskršćima. Što ne bismo mi, dragi seljaci, podignuli ovdje mjesto propela kakav spomenik Srca Isusova?“

Svi s veseljem primili taj prijedlog; svi uskliknuše: „Bla-goslovjeno budi Presveto Srce Isusovo!“

Povjerenik Glasnika opet primi svu brigu na se. Vješt

zidarskom, tesarskom, a i rezbarskom poslu, objavi narodu: „Ja će sve besplatno izraditi i sav materijal prvesti: samo nastoje pribaviti mirodara za materijal!“

Ta ponuda bude s oduševljenjem primljena od naroda. Vid Gjuran prije položi za taj spomenik velikodušan dar: deset kruna, a i drugi sefjaci su davali, i brzo se sabere do šezdeset kruna. Pa i velečni g. župnik Blaž Kovačić od srca im odobri ravnjeru, te namah pokloni lijepi dar, a na knjižicu za popisivanje mirodara napisu svoje ime i uđari župni pečat. S tom knjižicom u ruci sakupili su lijepu svotnicu po selu, a i kod štovatelja Srca Isusova u Zagrebu.

No ipak nije bilo nade, da bi se moglo sagraditi Bog zna kakav veleban spomenik, već su samo mislili podići kakav stup s križem na vrhu, a u udubini malen kip Srca Isusova.

Jednoga dana uputi se povjerenik sa svojim vjernim pomagačem Vidom Gjuronom u skladiste devocijonalija Antuna Schoiza u Zagrebu, da naruče kip Srca Isusova. Kad famo, eto baš onakova kipa, kakova su si željeli. Iz kamene je mase, jedan metar visok. Dragi Isus lijepo, milo gleda na nas, ko da nas k sebi grli, i kaže prstom svoje Presvete Srce, koje nas toliko ljubi. Namah se pogode za taj kip i dva Angjela za 56 kruna, i radosno ovo sveje blago otpremi kušći.

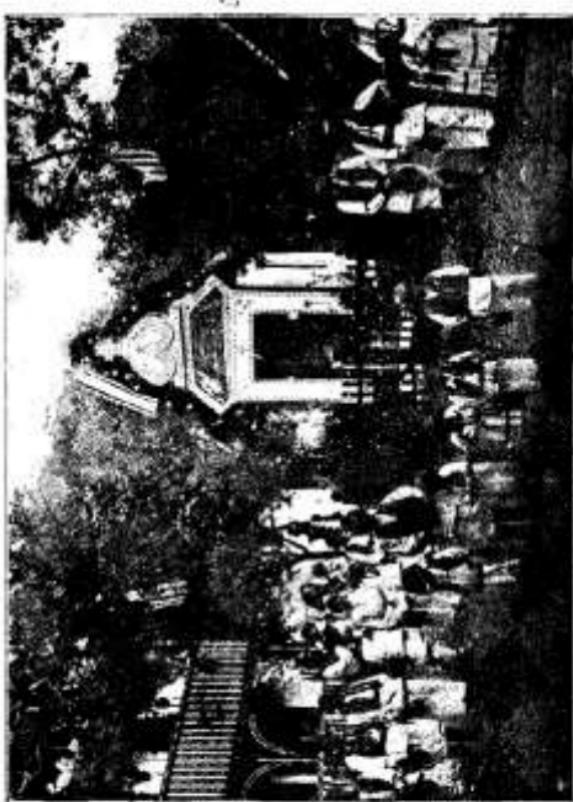
Kada druge nedjelje narodu pokazaše taj mili kip, da ste vidjeli veselja i radošt! Odsada još većna prigrlište tu zanisao, još revnije prinesoše svoje dare. Koji je gdje kakovu ciglu imao, taj ju veselo nosi; tako je na priliku domaći učitelj Andrija Širola darovao svih sto cigli, sto ih je imao; a iz ciglane Uhlira kod Maksimira dobili su 250 cigli na dar. Suze radosnice pokvališe lice povjereniku. Reče sam u sebi: „Hvala ti, Isuse! Ovaj čovjek, koji sigurno neće ni vidjeti tvogega spomenika, pomogao nam je tako lijepim darom!“ Jedan domaći župljanić darovao tri voza kamena za temelj, drugi jedna kola finoga savskoga pijeska, opet jedan vreću cementa i tako dalje.

4. Bit će kapelica.

Eto, sad imadoše prilično materijala, paće i više no treba za stup. Predloži dakle povjerenik narodu, da sagrade malu kapelicu. Ta sigurno će pobrojne djevojke nakifili kip Srca Isusova cvijećem i vijencima, pa će to u kapelici barem biti zaklonjeno od kiše i nevremena.

Tko veseliji nego li štovatelji Srca Isusova! Bit će dakle kapelica!

Sad se napokon povjerenik lati posla. Radio je koja dva mjeseca dana. Dne 8. srpnja 1906. sve je bilo gotovo. Povjerenik je sam načinio osnovu u čistu narodnom stilu, i sve je, do

SR. ŠIMEON, župnika Sreća Jastova.

zadnje lice morta, sam zazidao svojom rukom. Onda je kapelicu još i lijepo bojadisao u narodnim motivima. Strop je u kapelici metalar kao nebo, pun zlatnih zvjezdica. I oltar je nje-

govo djelo: lijepa rezbarska radnja u narodnom slogu. A jedan domaći bravar na slavu Srca Isusova besplatno je krasnom umjetnom bravarijom ogradio dva prozorčića i vrata. Okolo kapelice bi nasagjen vrtić i ograjen ukusnim plotom. Osim onoga materijala, koji je bio poklonjen, i rada, koji se je činio besplatno, bilo je troška u gotovom novcu oko trista kruna.

Evo, sve je gotovo i čeka samo na blagoslov. I već bi javljeno na sve strane, pa i u samim novinama, da će blagoslov biti 8. srpnja. Kad eto iznenada zapreke! Dobar narod na sve je mislio, samo je na jedno zaboravio, na ono, što bi imalo biti prvo: zaboravio moliti dopuštenje duhovne oblasti! A ova im naksadno dade dopuštenje, ali uz uvjet, da polože svotu od 50 kruna kao jamičevina za uzdržavanje i popravak kapelice. A to je veoma mudro. Jer ništa nije tužnije, nego vidjeti zamarene, napo razrušene vjerske spomenike. Treba li dakle kasnije ova kapelica Srca Isusova popravka, elo namah gotovih novaca: 50 kruna s kamatinom.

To je sve lijepo, ali tko da opiše žalost štovatelja Srca Isusova! Nijesu još namirili niti svih troškova za kapelicu, a tu još treba položiti 50 kruna!

Blagoslov bude dakle odigogen, a megjutim su opet sabrati novčić po novčić.

5. Blagoslov kapelice.

Napokon — minulo je već preko godinu dana — svi su dugovi za kapelicu bili namireni, a suviše i jamičevina od 50 kruna sakupljena i položena u ruke duhovne oblasti. U nedjelju, dne 22. rujna 1907., bit će blagoslov kapelice. Kako je staro, mlađu željno izgledalo taj dan!

Revni seljaci, žene i djevojčice već četiri dana prije počeli kititi i uregjavati kapelicu i popravljati puteve, kuda će procesija dolaziti.

U subotu na večer zagruvali mužari i nadaleko raznosili glas, kakav se dan približuje. U 8 sati na večer sakupilo se pred kapelicom ogroman broj seljačkoga svijeta. Kapelica bude krasno rasvijetljena, te veselo zaori iz mnogobrojnih mlađih i starih grla: „Pjevajmo, braćo kršćani...“ i „Svet, svet, svet...“ Nakon pjesme poboraviše čitav sat u molitvi. Jedva se je položni narod odijelio od svoje milje kapelice, da pogje na počinak. A taj nije bio ni dug. Već ranom zorom dne 22. rujna sve trgne oda sna gromki glas mužara, navještajući svoj okolici,

kakav je sretan dan osvanuo. Odmah, još u tmini, sve se diglo na noge, te kitilo kuće narodnim trobojnicama.

Iza obavljenje službe Božje krenula je u 9 sati uz gravanje

Br. Šuman, dragodar kapelice Srca Isusova.

mužara procesija iz župne crkve k novoj kapelici Srca Isusova. Silan broj naroda nagradio sa okolnih župa, pa iz Zagreba, te se prisključili procesiji. Iza **srdačnoga** prigodnog slova o Srcu

Isusovu blagoslovu domaći župnik kapelicu, u pratinji gospode župnika iz Remeta i Čučerja, dok je urednik Glasnika ovjekovjećio taj dirljiv prizor fotografijom.

Evo, dragi čitatelji, to vam je povijest ove mile kapelice Srca Isusova. Završimo riječima domaćega g. učitelja: „Nema čovjeka, poji bi mimo te kapelice prolazio, a da se ne bi poklonio Srcu Isusovu, te bi mu se i suza na oku opazila od ljubavi prema Srcu Božanskomu i od ufanja, da će ga otu uzeti pod svoju zaštitu. Već mnogi štovatelji Presvetoga Srca nagjoše u toj kapelici utjebe, a Bože daj i prestatko Srce Isusovo, bila ta mila kapelica i nadalje na korist dušama našim i djece naše!“

Obogodišnji blagdan Srca Isusova.

Blagdan Srca Isusova sve to više postaje najmilijim blagdanom hrvatskoga naroda. Pred nama leži čitav snopić dopisa o proslavi tega dana, a listonoša svaki nam dan donosi novih. Dajte, da iz tih dopisa poberemo ponajljepše ružene ružice, što sve odišu ljubavlju k Božanskomu Srcu; svežlim ih vrpcom crveno-bijelo-modrom u krasnu mirisavu kiliču, pa ju prikažimo Božanskomu miljeniku hrvatskoga naroda.

Hrvatska.

Z a g r e b. U hrvatskom svestru Srca Isusova ove se je godine opažilo, da je na blagdan Srca Isusova u sam petak bilo puno kao u nedjelje i blagdane. Došao i po koji hodnočasnik, ne samo iz okolice, nego i iz daljih krajeva, kao iz Žumberka, iz Međimurja i t. d. Do godine doći će možda po cijele procesije iz susjednih župa. Pa i pravo bi bilo, da proslava Srca Isusova u ovom njegovom hrvatskom svestru bude na izgled sveznu hrvatskому narodu. — I bogoslovna mladež na vrlo je svečan način opacijalom misom proslavila taj dan u svojoj sjemeničkoj kapelici Srca Isusova. Dal Bože, rasplamtila se mlada srca naših budućih svećenika sve to više na ognju Srca Božanskoga, te će danas sutra taj sveti oganj raznijeti diljem prostrane nadbiskupije i mnoga ohladnjela srca probuditi iz vjerskoga mrtvila.

B l a g a j kod Slunja. Cijela je župa sveikovala blagdan Srca Isusova u sam petak, te se drage volje uzdržala od svakog težačkog posla. (N. M., župnik.)

Domagović. Ovo ubavo selo, glasovilo kao rodno mjesto velikoga zagrebačkoga biskupa Martina Borkovića, podružnica je župe Petrovine blizu Jaske. Imala svoju lijepu fili-

St. Štefan, oltar Srca Isusova.

jalnu kapelu, u kojoj vidiš i sliku Srca Isusova. Mnogo je mroda upisano u bračovštinu Srca Isusova, a Glasnik se njegov marljivo čita. I osako je taj narod od vajkada vrlo poštozan i goliuhinje čudi. Tu je dakle trebalo samo jedne iskre, da makom

plane oduševljenje za proslavu Božanskoga Srca. I vremena je ta iskra, jedan svećenik, domaći sin, boravio nekoliko dana kod svojih. Tom se je prigodom dogovarao s velečasnim g. župnikom i nekoliko revnih štovatelja Presvetoga Srca, ne bi li se ove godine blagdan Srca Isusova proslavio u sam petak, kako je to želja samoga Božanskoga Spasitelja. Narod ko da je na to samo čekao. Tu nije trebalo mnogo nagovaranja; većina se je namah s veseljem odazvala; a i oni, koji su se s početka kao skanjivali videći kod drugih toliko oduševljenja, brzo su pribistali; predobila ih nekakva neodoljiva sila. Pače i neki stranci, koji su se tu desili, videći, što se spremi, od drage volje puštije svaki posao, te se priključile seoskomu slavlju Srca Isusova. „Danas ne ćemo ni mi raditi; neka je na slavu Srca Isusova!“ I tako se je blagdan Presvetoga Srca ove godine prvi put najsvetlijije proslavio u sam petak. Mnogi su taj dan primili svete sakramente; bila je i sv. misa i propovijed. No kruna svemu slavlju bila je prekrasna procesija. Mislio bi, da je Tijelovo. Vladao je takav red i tolika pohođnost, da bi i u većim mjestima teško vido takov ophod. Zvono zazvoni, procesija kreće. Kud prolazi, svi su prozori nacićem cvijećem, narodnim ručnicima i svezim glickama. Muževi otkrite glave, s krunicom u ruci, ozbiljno stupaju za crkvenim zastavama; dva kršna momka nose krasno urešenu sliku Srca Isusova, a prate ga kao počasana straža djevojčice u bijelini, s trobojnicom preko ramena. Svećenici i ženski svijet zaključuju procesiju. Riječ u jednu: cijelo je selo sudjelovalo. Svakomu si na oku čitao radost, što se je tako, gotovo iznenada, sve sakupilo pod zastavu Božanskoga Srca. Revnim vatrogascima bilo je upravo žao, što nijesu bili pozvani, da uzveličaju ovo slavlje Srca Isusova. Bila je poslije potne i večernica s otprošnjom. Živa je želja naroda, da odsada svake godine ovako — i još svečanije — proslave blagdan Srca Isusova. (B.)

D r a g a kod Sušaka valja da je Božanskomu Srcu osobljito „draga“, jer tuj opstoji Apostolstvo molitve, društvo djevojaka za naknadnu svetu pričest, svaki je prvi petak pjevana sveta misa, svake prve nedjelje večernica s pjevanim litanijama Srca Isusova i drugim hvalospjevima njemu na čast, a na blagdan Srca Isusova, koji se slavi u sam petak, sva se župa pripravlja devetnicom u 8 sati na večer. (D. P.)

Farkaševac maleno je selo od kojih 300 duša, podružnica župe Crkvena. Ovdje je u sam petak u kapeli svetih Apo-

stola bila sv. misa i pričest. Zatim neki odoše na rad, a neki od drage volje svetkovaše blagdan onoga Srca, u kojem nam je jedin spas. (M. Z.)

Fužine. U sam petak već ranom zorom narod htio u crkvu k svetim sakramentima. Pod svetom misom čula se samo pjesma u slavu Srcu Isusovu, a svojom vatrenom propovijegaju o ljubavi Božanskoga Srca g. kapejan tako je zamio slušatelje da ni daha čuo nijesi. (L. K.)

Narodna nošnja u Šv. Šimunu.

Karlo bag. Tu već odavna časni oci kapucini revnuju za slavu Božanskoga Srca. U sam petak pristupiše članovi bratovštine k svetoj pričesti, a kako mnogi taj dan drže kao blagdan, to je postiju podne bio i blagoslov. U nedjelju pak bilo je pravo slavlje: svećana misa, vatrena propovijed, zavjera mladeži, krasna procesija. Četiri mladića nosili kip Srca Isusova, djevojke u bijelim okružile ga, mužari gruvalli, a iz ustiju mladeži orile se pjesme, sad: „Do nebesa nek se ori“, sad: „Ustaj, rode,

Kralj te zove". Novo je ove godine bilo to, što su članovi bratovštine ponosno stupali s medaljicom Srca Isusova na grudima: ženski spol nosio medaljicu na dugoj vrpci oko vrata, a muški spol na vrpci složenoj u obliku križa, a nataknutoj na pesima. Nek se vidi, da je "Stjeg Hrvata — Sreća Krista!" (Očevidac.)

Rakov potok. O njem drugi put uz slike.

Sv. Petar Čvrstec. Na Tijelovo počela je devetnica, a u sam petak sav je narod svetkovao. Rano u jutru izvjesili smo dvije trobojnice, u znak, da je blagdan Srca Isusova pravi narodni blagdan, a pucalo se sve do svršene poladanice. Prijestolje se je do 170 odraslih vjernika. Bile su dvije pjevane mise: rana i poladanica, svaka sa propovijegom. Crkva svaki pet puta. K popoldanju misi došla lijepa procesija s raspećem i zastavama, pjevajući u slavu Srca Isusova. Kod večernice tolika je bila naloga svijeta, koliko u najveće blagdane. Narod sav ushičen odlučio, da će do vijeka slaviti taj najmiliji blagdan. (Prisutni župljanin. Sravnji: Katol. List br. 28.)

Valeševac kod Orla. U sam petak imali smo u 8 sati na večer lijepu večernicu na čast Srca Isusova. Bilo nas je oko 300 župljatelja Srca Isusova. Molili smo i pjevali, bila je i propovijed i blagoslov. Na oltaru je gorjelo mnogo svjeća, za koje je svaki pretplatnik Glasnika dar po 20 lipira. Čedan početak, zar ne? Da! Bože, bilo do godine ljepši! (P. V., povjerenik.)

Zlobin. Prije tri godine, kad je naš rečnik g. župnik napovijedao blagdan Srca Isusova kao zavjetni blagdan, naše je selo taj blagdan s odruševljenjem poprimilo. I tako smo ga i ove godine lijepo proslavili u sam petak cijeli dan. Iz naše male župe, koja broj sase kojih 800 dana, preko 130 primilo je ta dan svetu prijesto u našoj crkvi, što na Skrjevu, u crkvi Srca Isusova, kamo su ihli na proštenje, da prime svetu priest pred samim oltarom Presvetoga Srca. (M. P.)

Slavonija.

Brod na Savi. Krasna proslava bila je u nedjelju. Uoči toga danu opsjedale se ispoljedaonice, kitili oltari i slavoluci. U nedjelju zajednička sveta pričesi. Došle pokom procesije iz Varoša, Vrbe i Podvinja. Došlo je dosta naroda i iz Glogovice i drugih susjednih selja. Što iz zavjeta, što da na svoje oči vide naše slavlje, o kojem su već toliko čuli. Naroda je ukupno bilo preko hiljadu. Kad je svijet vidio krasnu povorku sa kipom i zastavom Srca Isusova, kad je slušao skladno pjevanje djevojaka, onda veselju ni konca ni kraja. A

kod propovijedi ne znam, da li je ićije oko ostalo, da ne bi suzu radosnicu puštilo. Svečana sv. misa otpjevala se na samoiti oltaru Srca Isusova. Pred njim su stajala tri člana bratovštine s krasnom zastavom Presvetoga Srca. Poslije večernice bilo je primanje novih članica društva djevojaka za naknadnu sv. pričest, te je time njihov broj poskočio na 70. (L. L., povjerenik.)

Gunjja. Nova je to župa, a već je jednodušno prigrilia pobožnost k Presvetomu Srcu Isusovu. Blagdan se njegov slavi u sam petak svećanom misom, primanjem svetih sakramenata, propovijegju i procesijom, u kojoj se nosi zastava i kip Srca Isusova i Presveto otajstvo. (Dj. K., upravitelj župe.)

Istra.

U Istri, osobito u krčkoj biskupiji, gotovo u svakoj se župi blagdan Srca Isusova manje više slavi u sam petak.

Tako na priliku u Vrh u pri Krku. Svi vjernici taj dan primaju svetu pričest, služi se svečana misa sa propovijegju, a poslije podne je svečana večernica i sjajan ophod. (A. J.)

Zahvalnice.

Zahvalnice treba da su potpisane potpunim imenom i adresom, inaze ih ne smjemo nikako usmiriti. Uredn.

Slika III kip Sreća Isusova u knji.

Stupiš li u kuću revnih šovatelia Srca Isusova, namah će ti udariti u oči lijepa slika Presvetoga Srca. Štovo visi na zidu, ili kip njegov, što стоји на malom kućnom oltariću. Pređ slikom ili kipom evo na polici cvijeća i svijeća, možda i mala uljenica.

„Što tu znači, dobri ljudi?“ — upitati će ih ikogod. A oni će mu vesela i gamasta srca štota pripovijedati, koliko su već milosti dobili od Presvetoga Srca, i kako su tu sliku ili taj kip nabavili u imu ustisnjene zavjeta. Pripovijedat će, kako se u svakoj nevolji molitvom i zavjetom utječu svomu Božanskomu pomoćniku, a bude li im žugjene pomoći, kako mu onda od zahvalnosti rese sliku najljepšim cvijećem, kako pred njom pale svijeće ili ulje. Pa bili šovateli Srca Isusova ma kako siromašni, nabaviti će si barem njegov štit, te ga prikovati na vrata, neka svakomu kaže, u koga se oni uzdaju.

Stupi na priliku u jednu krčansku kuću u Otočcu, u našoj kršnjoj Lici. Evo tuj lijepoga kipa Srca Isusova, pred kojim se svaki dan mole otac i majka i mla dječica. Osobito

će pobožno sklapati ručice mala Ružica, jer je taj kip zavjet za njezino ozdravljenje. No Ružica je premalena, da nam priča: dajmo dakle, da nam majka sve kazuje, što i kako je bilo. Majka će se rado odazvati našoj želji. Bilo je to lanjske godine — pripovijeda nam majka. — Vladale kod nas razne pogibeljne bolesti i kod starih i — još više — kod mladih, kao ospice, titus i škrlet. Jednoga dana opazili kod naše Ružice, kojoj su bile tek tri godine i pol, malu vrućicu. Uplasili se, te odmah prizvali liječnika. „Dobit će ospice“, reče liječnik. No ospice ne izbije, nego je mala dobila silnu upalu mozga. Kud će gora bolest! Rijetko, da ju tko preboli. Liječnici nam ne podavaju ni najmanje nade. „U najpovoljnijem slučaju“, rekoće, „poživjet će mala tri do četiri tjedna, ali smrti ne će izbjegći.“ Pomislite si, dragi čitatelji, kako smo bili satrveni od žalosti otac i ja, to više, što nam je nazad pet godina dvoje jake i zdrave djece oboljelo na difteriju, te kraj sve liječničke vještine obadvanje umrlo. A sada da izgubimo još i Ružicu? Liječnici dolazili objica po dva puta na dan, dali si mnogo truda, „ali“, vele, „sve je uzalud. Proti toj bolesti ne možemo ništa.“ Već je dvanaest dana, što mala ne može ništa primiti, već samo malinova sokla ili čaja. Samo što je živa. Ja sva izvan sebe od žalosti, sjeliš se Presvetoga Srca Isusova, utekoh se njemu puna pouzdanja, učinih razne zavjete, a među ostalima i taj, da će za naš stan nabaviti kip Srca Isusova. A što se zbi? Još isti dan našoj Ružici okrenulo na bolje, a drugi, treći dan kao da je nečija ruka snimila s nje tešku bolest. Mi roditelji s velikom radošću opažamo tu sretnu promjenu, no liječnici samo sažimljivo rame-nim, te uporno tvrde, da je to samo prividno i prolazno poboljšanje, jer da mala ozdraviti ne može te ne može. No Ružica je ipak ozdravila i tako se je brzo oporavila, da je za mjesec dana bila posve zdrava i vesela kao prije bolesti. Liječnicima je to bilo na golemo čudo; nijesu si to znali protumačiti. Mi to pak držimo za pravo čudo Srca Isusova. Dok budem živa, svakomu ču pripovijediti, da nam je Presveto Srce na Ružici učinilo čudo. Slava mu i čast na vijek!

Sličan se je slučaj dogodio u Slatini, u Slavoniji. Tko će nam ga pripovijediti, već opet pobožna majka. Bog nam je poklonio zdrava i krepka sinčića, kojega željno i s veseljem očekivavšmo. Kad eto ti u trećoj nedjelji razbojni se iznenada. Liječnik izjavljuje, da je to strašna bolest, od koje u tisuću slučajeva samo jedan ostane na životu. Videći toliku pogibelj našega jedinca, obratim se devetnicom Presvetom Srcu i obećam,

da će kupiti sliku njegovu za našu kuću, ako nam pomogne i dijete ozdravi. Tri nedjelje trpio je maloč užasne boli, a trpjeli smo s njim i mi jedni roditelji. Dan i noć bili smo na nogama. No nada u Presvetu Srce bila je tolika, da sam bila čvrsto uvjerenja, pomoli će nas. I ne prevarili se. Hvala i slava Božanskomu Srcu! dijete je ozdravilo, pa nas uviđek sjeća na dobrotu i moć Božanskoga Srca.

Ne budu vam teško, dragi čitatelji, ako vam još jedna majka, a ovaj put iz Bosne, iz Hadžića, pripovijeda takav slučaj. Ta, jedan se događaj drugim potvrđuje, jedan se drugim potkrepljuje. Naša mala Marica — taka nam piše — već je pet puta oboljela onako naglo, ko da ju je netko iz puške pogodio. Moj muž neizrecivo voli Mariću, pa mi se je svaki put orijetio: „Ako mi to dijete umre, ja će odmah u svijet, da nitko za me ne zna.“ A komu gore, nego meni, tužnoj majci? Kuda će, šta će? Moj muž svaki put kaže: „Moli devetnici Srca Isusova i hodil k liječniku“. I ja to svaki put radim, i eto meni brzo lijeka od Božanskoga liječnika. A sada, kad mi je Marica peti put oboljela, obećala sam, da će kupiti lijepu sliku Srca Isusova, i evo, već sam treći dan bila uslišena. Hvala Presvetomu Srcu toliko puta, koliko je Marići u životu minula.

***

Šveđa po malo.

— Isposyedni lišće! Jedan župnik u okolini zagrebačkoj dao je za svoje župljane iskati ispojednih lišća s ljeponom sličicom Srca Isusova i napisom: „Gledaj ovo Srce, koje je toliko ljubilo ljudstvo! Vrlo zgodno! To će vjernike silno poticati na što bolju ispovjed.

— Iz jih bavim i k Isusu. Godine 1899. bile su svete misije u jednom seosu krčke biskupije. Misijonar govorio je i o oprostu uvredu. Živo je prepričao, neka svaki, koji je svrigejao, iz ljubavi k Isusu sam prvi zamoli oproštenje u uveritelja. Iza propovijedi reče mu neka žena: „Ja sam bila puno svrigejena, željela bila ipak iz ljubavi k raspetomu Isusu, da zamolim oproštenje, ali se bojim, da će mi se rugati“. Misijonar odvrati: „A ima li veće sreće i časti, nego kada vas radi Isusa ismjechavaju?“ — „Imate pravo“, reće žena, „lđem odmah!“ — Premda je već bila tamna noć, odo kući neprijateljskoj, te zamoli oproštenje. Zar to nije pravo krčansko junaštvo? (M. S.).

— „Kalendar Srca Isusova i Marijina“ za godinu 1909. opet će uz svaki mjesec iznijeti zanimljiv povijest i vrlo lijepje slike po jednoga hrvatskoga spomenika Majke Božje Jurske. I to ovim redom: 1. spilja M. B. Jurske u oratoriju crkve sv. Jeronima na Riječi, 2. velika kapela Majke Božje Jurske u Begova Razdolju.

u Hrvatskoj, 3. velika kapela Majke Božje Jurske u Ulpjaniku u Slavoniji, 4. Jurska spilja u Belcu na Cresu (Istri), 5. oltar M. B. Jurske u Feričancima u Slavoniji, 7. oltar M. B. Jurske u Nedelišću u Magličevu, 8. Jurski oltar u "Znajevičevu" sjemeništu u Zadru, 9. oltar M. B. Jurske u Grabrijanopolju u Hrvatskoj, 10. kapela M. B. Jurske u Gruču u Dalmaciji, 11. spomenik M. B. Jurske u Klanu u Istri, 12. oltar M. B. Jurske u Crikvenici u hrvatskom Primorju.

Dopisnica uredništva.

— Primiti smo na stotine i na hiljade upotrijebljenih slikovnica, razglednica i poštanskih blistava, osobito od jedne gospodjice u Starini, od jedne gospodjice u Zagrebu i u Bakru, a najviše (oko 4000 razglednica i neke lijepo fotografije hrvatskih nošnja) od če. ss. milosrdnica u Zagrebu. Sveba najsrdačnije zahvaljujemo. Neke od tih razglednica, osobito hrvatskih krajeva i nošnja, pridržat će se uredništvo u svoje svrhe, a sve ostalo otpremi centu u pomoći katoličkih misija među bijednim Crneima.

— A. Z. u Časopisu u Banjaluci. Budite uvjereni, da Vam tiskara Glasniku redovito šalje. Nered odbije na poštu.

— 2. u V. Evo, što se je dogodilo. Žimis naručio je neki iz Lurda ne znati koliko boce vode iz čudesnog Izvora, i dokao je sasudak dobro makroš, ali kad tamo, sve boce bile razlipane i prazne, osim jedne jedisecote! Šta žete, boce su boce, staklo je staklo. A u žimi mogu boce puknuti i oni velike studeni. Preporučujem Vam da klete, da pošaljete u Lord čisto, prazno bare i željeznu posudu, da je napome, pa Vam se neće biti bojati, da će Vam s hocama propasti i bijeli rovci!

— Mnogima. Vi pitate, da li hrvatskoj svetište Srca Isusova u Zagrebu još treba milodara, jer je već gotovo? Treba, i te kako treba, jer ova crkva nema nikakvih stalnih dohodaka, nego se sve potrebe za nakit, svjeće i t. d. moraju pokriti samim milodarama. A usin nije ni izdaleka gotova ustvari u uredba. Profijes se na priči napravile crkvene kluge za 1.404 K a još bi trebala nova propovijedaonica, jer je sadašnja samo privremena; trebale bi barem još dvije ispunjedaonice; trebalo bi islikati cijelu crkvu za kojih 8.000 kruna, jer je dosada islikan samo prezbiterij; trebata bi zvon, jer dosada ima samo jedno malo zvono na zvoničku, koje jednakom zvoni i na svetak i na petak; trebali bi slikani prozori; trebalo bi još konješta drago, pa kako sve to mahaniti? Stoga se svaki, i najmanji dar za hrvatsko svetište Srca Isusova najzuhvaljuje prima.

— J. M. u B. Vi nam želite štipendije za svete misne, želeći, da to bude ujedno i milodar za hrvatsko svetište Srca Isusova u Zagrebu. Mi žemo te misle održati, ali znajte, da od misnih štipendija ne smjemo ni filira pridržati niti za sebe niti za crkvu. Sloga, tko želi dati milodar za hrvatsko svetište Srca Isusova, neka to izvoli učiniti bez obveze, da se služi sveta misa. I onako svaki, koji daje milodar za crkvu Srca Isusova u Zagrebu, postane dionikom svih onih sv. misa, što se u hrvatskom svetištu Srca Isusova služe za dobrobititelje, a služe se a to ima svaki tjedan po jedna, dakle podesetost svetih misa na godinu.

Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova.

Kralj dolazi.

Ima vam, mila omladino, u našem lijepom hrvatskom Zagorju jedan valjan, pobožan mladić, revan povjerencik Glasnika. Osobito je pak pobožan kod svete mise. Da vam ga je onda vidjeti, kako on lijepo kleći, kako se sabrano i žarko molí. Vi biste imali, u što se ugledati?

No nije uvijek bio takav. Evo, što on sam pripovijeda:

Na žalost bio sam i ja mnogo puta među omima, koji se u crkvi za same svete misle razgovaraju i smiju. Kad jednoga dana stanem razmišljavati ovako:

E, Ivane, jes ti viđio, kako teško podnose naša gospoda, kad se lko pred njima nepristojno vlada? Kako onda planu, kako nas znaju grđiti, da smo neotesani, surovi, da smo fakini i što ti ja znam, što nam sve ne govore. — A na koncu nas i protjeraju od sebe. Treba se dakle figo i čedno ponašati pred gospodom: inače zlo i naopako!

No evo ti, Ivane, što ti činiš, kad se kod svete misle nepristojno vladaš. Zar ne dolazi onda k nama najveći gospodin, sam Kralj cijelog svemira? — Ivane! Kad se koji kralj u svojoj palači sprema na put, da pobodi svoje podanike, kako to onda na sve strane žica javlja, kako se on svagdje svečano i s najvećim počitanjem dočekuje! Tko bi se pred kraljem usudio nepristojno vladati? Čemu li bi se takav bezobraznik imao nadati?

A kod svete misle? — Evo Isus, Kralj svih kraljeva, sve-

višnji Bog, spremu se u svojoj palači nebeskoj, da dođe k nama. I već zvonce cilkne, da nas upozori, sad, sad će doći u sjajnoj pratrni Angjela, dvoranika nebeskih. Doći će k nama pod prilikama kruha i vina; doći će, da primi naše poklonstvo, izraze naše vjernosti i odanosti; doći će, da sasluša naše skromne molbe, da nas obdari nebeskim blagom. Evo zvonce po drugi put cilkne: Kralj je došao, Kralj je nebeski, neizmjerni na oltaru kao na prijestolju svome.

A što mi činimo? Ah jada i sramoto! Mi nevoljni grješnici za njega hajemo i ne hajemo; mi se ogledavamo, zijevarimo, šaptamo, senijemo se!... Zar se ne bismo imali nadati, da će se Kralj nebeski silno na nas razljutiti? Mjesto da se ponizno i skruseno njemu pomolimo, udarajući se u svoja grješna prsa, mi ga vrijegjamo našim pomašanjem, ko da je on samo zato došao na oltar, da od nas, ko nekoč od židova i pogana, pogrde primi! Zar nas on ne bi morao najstrože kazniti? Zar on ne bi morao poslati jednoga Angjela, da nas istjera iz crkve, kao što je kerub s plamenjem mačem u ruci protjerao praroditelje iz raja?

No ništa toga dobri i predobri Isus ne čini. On ustrpljivo podnoси našu slabu vjeru, on naš čeka na pokoru.

Ivane, Ivane! Odsada ne ćeš više biti tako nezahvalan prema Kralju nebeskomu; odsada se ne ćeš više nepristojno vladati u crkvi, napose kod svete mise! Ah, proplakati bi morao, kad se sjetiš, koliko si dosada vrijegjao u crkvi Presvetu, Božansko Srce, i to svojevoljno, bez ikakove koristi, a na golemu svoju štetu! Oprosti mi, prebiago Srce Isusovo, oprosti! Ne ću više, ne ću nikad, nikad više! Kad prebivam kod svete misi, mislit ću samo na te i twoje Presvetu Srce; moje oči bit će upete u twoj oltar, u twoje prijestolje; moja koljena bit će prignuta do zemlje; moje ruke bit će pobožno sklopljene; moja usta tepat će twoju hvalu; moje srce bit će užgano ljubavlju i zahvalnošću prema tebi. Kralj dolazi, Kralj svesilni i preblagi! „Hosana Sinu Daviđovu! Blagoslovijen, koji dolazi u име Gospodnjeg! Hosana na visini!“

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Br. 10. Listopad 1908. God. XVII.

Isplati mjesecno. Cijena 48 k. — Poštom 1—10 ističu po 80 k., 10—50
po 70 k., 50 i više po 60 k. Za inozemstvo 1 k. 20 k.

Namjena molitava i dobroih djela za listopad

(Blagoslovljena od sv. Oca pape Pija X.)

Kršćanska obitelj.

Tko nije jur čuo pripovijedati o silnom Napoleonu? Sim-
ćedne gragjanske obitelji postao je najglasovitiji vojskovođa
novoga vijeka, postao slavnim i moćnim carem francuskim. Sva
je Evropa pred njim drhtala. Njegova je ruka dopirala ča u Dal-
maciju i Hrvatsku.

No je li Napoleon bio sretan pri tolikoj slavi, tolikoj moći
i carskom bogatstvu?

Obazrijevši se jedan put na burnu svoju prošlost, zamisli
se Napoleon, te nekako sjetno izjaviti, da bi svu svoju sreću, koju
mu zavigja svijet, rado zamjenio sa srećom skromne obitelji,
u kojoj vlada iskrena međusobna ljubav i sloga.

Veliki Napoleon mislio je dakle, da na tom svijetu veće
sreće nema, do li sreće obiteljske.

Sve se dade podnositi: siromaštvo, bolesti, težak rad i
silne brige, ako samo u svojoj obitelji imaš sedaca, koja te is-
kreno ljube i blago tječe. A gdje toga u kojoj obitelji nema,
tamo ti niti blago svega svijeta ne može dati zadovoljstva ni
sreće.

Obitelj, u kojoj vlada ljubav i sloga, vjernost i krepost-
nali si je raj zemaljski. Obitelj, u kojoj toga nema, u kojoj

je mjesto toga nestoga, sumnjičavost, ljuhomornost, svagje, kletve, nevjera, mržnja — takova obitelj naliči na pakao; takova je obitelj — vele — „trijem pakla“.

No nije tako lako, uščuvati u obitelji ljubav i slogu i vjernost i kreplost. Gdje ćemo sve to naći? — Svakako ćemo to najlakše i najčešće naći u obitelji kršćanskoj; u obitelji, koja nije samo po imenu i krsnom listu kršćanaka, nego po istini, po djelu i životu; u obitelji, gdje je otac vjeran Bogu i Crkvi, majka položna, dječa poslušna i dobra. Ta, kršćanska vjera svakom članu obitelji jasno pokazuje njegove dužnosti, a posreduje mi u mislu Božju, da ih može vjerno izvršiti. Stoga, ako u kojoj obitelji vlada pravi kršćanski duh, a ono će zacijsko u njoj evasti i međusobna ljubav i sloga, strpljivost i dobrota, i ta će obitelj biti sretna, bit će mali raj zemaljski. U toj obitelji bit će koji put i suza, ali će biti i utjeche; bit će briga, ali i blagoslov Božjega; bit će nevolja, ali će se lako snositi. Svaku će radost i žalost svi mogu sebojom dijeleti; a radost podijeljena — dvostruka je radost; žalost pak podijeljena — sasno napo je žalost. Kud će ti veće stići na tom čemernom svijetu?

Vi si, dragi čitatelji, svi želite, da bi vaša obitelj takova bila. No valjda još nije kod vas sve baš tako, ili se barem bojite, da ne će uvijek tako ostati? Vi pišete, što biste učinili, da bi vam obitelj postala i uvijek ostala onaki mali raj zemaljski?

No to pitanje znat će vam odgovoriti svaki štovatelj Šeca Isusova. On će vam kazati, da je uprave povučenošć k Presvetom Šecu najbolje sredstvo kršćanskoj obitelji, da uvijek budu sretna, kolika je to već moguće na tom svijetu.

Vidio sam jednog u Bosni malu, čednu kućicu. Pred kućicom stajao je domaćin, častan starina. Kad smo ga onako u razgovoru pitali i za ovo i za ono, onda nam je starac prioprijedao, da u toj njegovoj kućici, osim njegove obitelji, živi još dvije obitelji njegovih kćeri. U čudu ga zapitamo: „Ali kako može toliko vas stanovati u tako maloj kući?“ — Smiješio se starac, pa nam odvratio: „Kako? Evo lako. Ja im uvijek govorim: Gdje je ljubav, tam je Bog! — Pa hvala Bogu! u nas sve lijepo u miru i sreći.“

Dobro je mudrovać i još bolje svoje svjetovanje dobar starac. Gdje je ljubav, ali prava, kršćanska ljubav, tam je Bog; a gdje je Bog, tam je i mir i sloga i sreća. Tu se da lijepo živjeti, pa makar kuća bila puna kao košnica. Gdje lju-

havi nema, tamo ti nitи dvoje ljudi, makar u velkoj palaci, ne može dugo u miru živjeti.

A sada si pogledaj kuću i obitelj pravih štovatelja Srca Isusova. Tu svi ljube Presveto Srce Božanskoga Spasitelja. Gdje vlada takova ljubav, tu je i Bog među njima. Ta, zara da ne bi vrijedile i za obitelj riječi dragoga Spasitelja: „Gdje su dva ili tri sabrani u ime moje, onđe sam ja u sredini njihovo“ (Mat. 18. 20). Jest, sam je dragi Isus, vječni Bog, u ovakvoj obitelji: pa da ne bude u njoj mira i sloge, blagoslova i sreće?

Hoćete li još više? Evo, dragi je Spasitelj po svojoj vjernoj učenici, blaženoj Margariti Alakok, i izrijekom obećao: „Ja ћu povratiti slugu obiteljima razdvojenim, a štitit ћu one, koje su u kakvoj potrebi i koje se pouzdano utječi Srcu mome.“

Cuјete li? Sam Božanski Spasitelj nujja se štovateljima Srca svoga Presvetoga kao najvjerniji prijatelj i najmoćniji zaštитnik njihovih obitelji; on vam obećaje, da će u obitelji vašoj učuvati mir, a bude li kada mir poremećen, da će ga opet uspostaviti. Šta čete više? Hoćete li, da vam obitelj bude mali zemaljski raj — a ono štuje revno i postojano Presveto Srce Isusovo! Postavite njegovu sliku na najodličnije mjesto u svojem stanu. Pred ovom slikom svaki dan zajedno obavite neke pobožnosti njemu na čast. U svakoj neprilici ili nevolji učinite zajedno devenicu k njemu. Upišite se svi u Apostolstvo molitve ili u bratovštinu Srca Isusova, pa primite njemu na čast barem svaki mjesec jedan put svete sakramente.

To sve činite, a vaša će obitelj biti pod osohitom zaštite Srca Isusova, uživat će lijepi mir, a u nevolji Božansku utjehu i stalnu pomoć.

13 Rakovpotoka.

Zar ne, dragi čitatelji, vi se još dobro sjećate kapelice Srca Isusova u Rakovpotoku? (Sravnji Glasnik 1906 str. 143, 199, 1907, str. 187.) Zaciјešo će vas stoga zanimati, ako o njoj opet štograd čujete. Evo, što vam priopovijeda njezin začetnik, gosp. Milan Težak:

Javljam vam, dragi čitatelji, radosnu vijest. Presveto Srce uštišilo je moju preveliku želju i prošnju. Dobili smo od prečasnoga duhovnoga stola zagrebačkoga dopuštenje, da se u kapeli Srca Isusova u Rakovpotoku slobodno smije služiti sveta

misa. Prigovarao se je naime, da je oltar premalen. Dubovni je stol izjavio, da ne može dopustiti služenje svete misa, ako oltar nije širok barem jedan metar i 80 centimetara. No kada se je ustanovilo, da je naš oltar tako širok, onda je stiglo žugjeno dopuštenje. To zapamtile vi svi, koji gdje god mislite podići kakavu kapelicu na čast Srca Isusovu: neka je okar širok barem 1 m 80 cm.

Veseli radu toga dopuštenja odlučisno, da ćemo namah prve nedjelje, koja dolazi, na tom oltaru dati odslužiti svetu misa zahvalnicu za tu veliku milost. Pogledam u kalendar, što je na omotu našega miloga Glasnika, a tamo piše, da je te nedjelje spomen dan Majke Božje pomoćnice kršćana. Nikad bolje! Baš smo u tom spoznali pomoć Majke Božje, koja nam je i tu milost u Presvetog Sreću isprosila. To je bilo 24. svibnja ove godine.

Malo zatim odslužila se je u toj kapeli Seca Isusova sveta misa za mojega bolesnoga polubrata Štefana, neka mu se Presveto Srce smiluje, te mu udijeli ili zdravlje ili blaženu smrt. To je bilo 27. svibnja. I doista mi dva sataiza ponori mirno i spokojno preminuo.

Prije smrti njegove dogje k njemu jedan ciganin. Ciganin je, ali kršćanin i valjan čovjek. Ne sklće se po svijetu kao drugi cigani, nego si služi život poštanim radom, pa si je i kućicu naredio. On je vrlo volio mojega polubrata, pa će nju žalosna srca: „Ti ćeš, dragi Štefane, umrijeti. Kamo sreće, kad bi mi dragi Bog i Presveto Srce Isusovo i Majka Božja dali, da i ja onda umrem!“ Na to će ciganinu moja mačuha, odnosno Štefanova majka: „Što vi to говорите? Ta, vi imate ženu i djecu!“ No on odvrati: „Štefan mi je miliji!“ I s tim se rastaše. Nijesu se više vidjeli za života. Dne 29. svibnja bio je sprovod miloga mi Štefana. Ciganin isti dan dogje u susjednu birtiju (gostionu). Tu nagje drugog ciganina. Taj je čekao na njegova brata, dok dogje iz Karloveca sa sajma. S njim se je radi malenkosti zavadio, pa ga sada čeka, da ga — vell — ubije. Razumije se, da je prvi ciganin, Štefanov prijatelj, namah svojeg brata počeо zagovarati i pravdati. Ali nije ti Šala s razjarenim čovjekom, osobito ako mu još nesretna rakija ugrijala mozak. Ni dva ni tri, već ti on trgne nož i porine ga Štefanovu prijatelju u trbuš. Ovač se sruši, i odnesu ga njegovoj kući. Sutradan poslije podne primi pobožno sveće sakramente umiračih, a drugi dan u jutro umrije. I tako mu se je želja ispunila. Smrt ga je brzo sjedinila s prijateljem Štefanom. Pokoj mu duši, i taka mu zemljica bila!

Nego sada da vam priповijedam o blagdani Srca Isusova, kako smo ga proslavili u Rakovpotoku. Ove smo ga godine prvi

Rakovpotok, sv. miza u časobi 'Svra Krusova'
na Blagdan Preostrog srca 1966.

put slavili u sam petak. Oko 10 sati došla je iz naše župne matre, iz Sv. Martina pod Oklje, mala, no lijepa i pobojžna pro-

cesija. (Vidi našu sliku.) Vođio ju je velečasni g. kapelan, a pridružila se školska mladež, njih šezdeset na broju, sa gospogicom učiteljicom i nešto župljana i župljanka iz Rakovca. Svi se okitile slićicom Presvetoga Srca Isusova. Pod svetom misom školska je mladež primila svetu pričest, paće 37 njih prvu sv. pričest. Kako je to ganutljivo bilo gledati! Mili Bože, zar ima ljepeši dan za prvu sv. pričest, nego li je Blagdan Srca Isusova, Srca najboljega prijatelja malenih?

Pošlje podne događe dva značaja susjeda u kapelicu Srca Isusova, i jedan reče, da on od južra nije ni još ni pio, a ipak mu je u srcu tako vojko i veselo s toga slavlja Srca Isusova, da toga iskazati ne može. Drugi pripovijeda, da je u jutro već prošao kapelicu, idući na posao; no kad je čuo, da će susjedi svetkovati Srce Isusovo, opet se je povratio kući s odlukom, da će i on u čast Srcu Isusovu svetkovati taj dan.

U nedjelju bilo je još veće slavlje. Mužari su to gromkim glasom naviještali narodu, a on odasvuda nagrimio. Ne ču pretjerati, ako kažem, da se je blizu hiljadu ljudi sabralo. Bilo ih je ne samo iz bliže okolice, nego i iz Samobora, Stupnika, Demerja, Kraljevca itd. Bila je svečana sv. misa, pod kojom je školska mladež s gospogicom učiteljicom pjevala božanske pjesmice; bila krasna propovijed, a i svečani „Te Deum“ („Tehe Boga hvalimo“) kao svršetak školske godine.

Iza službe Božje sproveo je narod dan u veselju i radosti sve do zalaza sunca, te se onda razdragana srca razišao doma. Bilo sve na sve i to veću slavu Presvetoga Srca Isusova! Daj, Bože, do godine još ljepeš!

778577

Slava Kraljici Presveće Krunice!

Jedan veleučen gimnazijski profesor sprijeski pripovijeda ovo:

Tko bi iskazao nebrojene milosti, što ih je sama moja obitelj — kao i bezbroj drugih — dobila od Božanskoga Srca Isusova po zagovoru Kraljice Presveće Krunice! Za sve ostale budi ukratko spomenuta ova:

Marija mi sestra, Marija S., bolovaše od pogubne bolesti „psofite“, od koje rijetko tko ostaje, od veljače do listopada godine 1890. Bijuće se sva iskrivila, nogu joj se zgrčila, te je liječnici proglašiće neizjeđivom.

Ali tad baš sinu to sjajnije Božije milosrđe! Srce ponuka bolesnicu, da učini devetnicu na čast Pompejskoj Djevici od Ružarja, a istodobno obavljaju devetnicu za nju srote u Pompejima (u Italiji).

Devetoga dana "devetnice, a devesoga mjeseca bolesti — očuti bolesnicu, da je nešto potiče, neka spruži zgrčenu nogu. I ona vapijaše: „Vidiš, Majko Pompejska, koliki tvoji mili čekaju ovu milost: proslavi svoje ime po meni — pomozi me!” Nato posluša žurno nutarnji glas, te — ispruži nogu, što već davno ne mogao.

Radostan klik, koji se je podalje čuo, okupl mnoge, te na očigled toga čuda hvaljavu Gospodina. A kada ozdravljenica pogje u susret vojničkomu liječniku, židovu, kojino ju je za vrijeme bolesti liječio, on ne htjede da vjeruje svojim očima, te joj prizna ovo: „Ja vas zatjelo nijesam izlijecio: to je ono, što ste vi svegj prebirali rukama!” — I pokazivaše pri tome na krunicu, koju je sestra svegj imala kod sebe. (Potanji opis toga čuda nalazi se u talijanskom Glasniku Pompejskog svetišta, II. pol. 1907.)

Koliko je ova milost djelovala na okolinu i dalje, to najbolje mogu potvrditi oni, koji su — osokoljeni ovom zgodom — puni pouzdanja očnjeli, Marijinim zagovorom, Božiju pomoći, osobito pei ispitivci (kao adjunkt B. K. i stud. iur. S. pei maturi; kapelan K. na ispitu iz pomorstva; prof. M. na učiteljskom ispitu; dr. F. G. na rigorozima).

Za sada pak moram po duši kazati, da sam živ dokaz, kao i bezbroj drugih, one rečenice: „Devotus Mariae nunquam peribit: Tko Mariju časti, ne može propasti!” Spominjem samo to, da sam iz dubine zla, bolesti i duga Marijinom milosti, a Isusovim milosrđem bio izhavljen. Kao magla pred suncem, onako pred svemoći Srca Isusova iščezneće sve moje nevolje.

Tolike su milosti, što ih je Božansko Srce po zagovora Kraljice Presvete Krunice udjelilo mojoj obitelji, da je nazivljem: „obitelj čuda Gospina”. Stoga sve sivorove pozivljem, da hvale, veličaju i ljube Gospodina s nama: Blagoslovljaj, dušo moja, Gospodina. — I nemoj zabacaviti na sva dobro činstva njegova! — Blagoslovljen budi Bog! Blagoslovljeno njegovo Presveto Srce! Blagoslovljena velika Bogorodica Presveta Marija! Veliča duša moja Gospodina. — I uzradova se duh moj u Bogu Spasu mojem!

Zahvalnice.

“ Zahvalnice treba da su polpisanice potpunim imenom i adresom, inace ih se moze neko uroziti.” *Uredn.*

Slika Srca Isusova u crkvi.

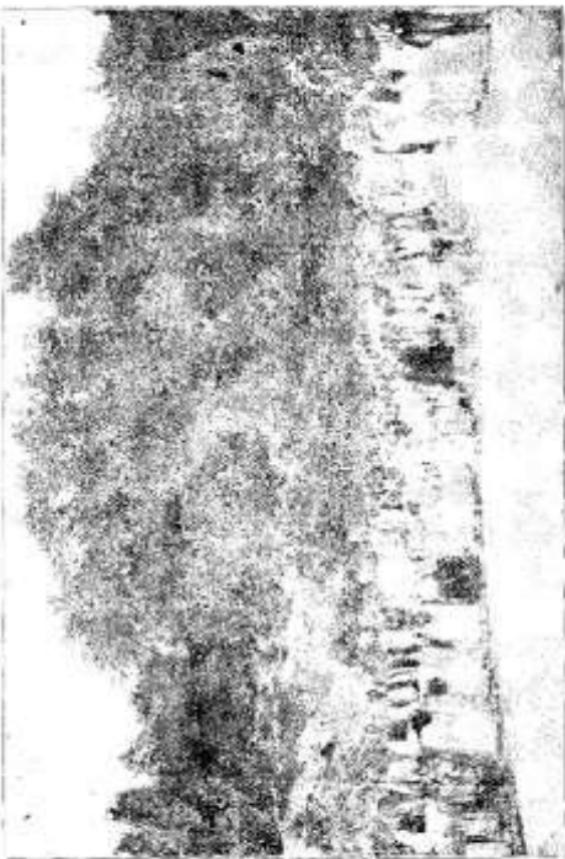
Danas malo koja crkva ima, u kojoj ne bi bio oltar Srca Isusova ili dajbudi njegov kip ili slika. Pa i to je nerijetko plod kojega zavjeta. A pobožni štovatelji Srca Isusova znaju se zavjetovati, da će na oltaru Presvetoga Srca dati odslužiti svetu misu ili da će pred slikom njegovom paliti svijeće ili ulje.

Evo na priliku, kako je župna crkva u Visu došla do krasnoga kipa Srca Isusova. Dalmatinski otok Vis poznat je širom svijeta sa više pomorske bitke od godine 1806. Tu je bolnica, gdje časne sestre svetoga Križa požrtvovno dvore bolesnike. U mnogim upravo zdrojnim slučajevima znale su se časne sestre tolikim ponudanjem uteti Srcu Isusovu, da su od njega već nekoliko baš neobičnih ozdravljenja isprosile svojim bolesnicima. Mi ćemo navesti samo tri slučaja. Ovi su to znamenitiji, što ih je potvrdio, ne samo duhovnik bolnice kao očevidac, nego i liječnik bolnice kao stručnjak. Ovaj liječnik — rijekog li primjer! — nije se žao, da svojim vlastoručnim potpisom potvrdi ova tri slučaja, uzdavajući Bogu i Presvetomu Srcu javno pred svim svijetom u Ime znanosti čast i slava. Dakle da ćujemo.

Godine 1905. mjeseca svibnja bi dopremljen u bolnicu pobožan, no napo mrtav mladić, koji je krv bacao. On je pomorski vojnik, no i vojnik Kristov, vjeran sin katoličke Crkve. Rodom je iz Ivanića u Hrvatskoj. Uzdajući se u pomoć Presvetoga Srca Isusova počeše časne sestre devetnicu, i odmah drugi dan bijaše bolesniku očevidno bolje.

Drugi mladić, listonoša, teško bolovao od tifusa. On je sa časnim sestrama revno i pobožno obavljao devetnicu Srcu Isusovu, te preko nade ozdravio.

Jedan plemić, ali plemenit ne samo po rodu, nego baš po srcu i po svakom djelu, uzor-katolik, otac od desetero djece, jako teško obolje. Njegov brat, sam liječnik, na svaki je način nastojao, da ga ozdravi. Dolažahu i drugi liječnici, pa i dva profesora iz Beča, ali sve uzalud. Bolesniku sve gore i gore. Kadu poglavarica časnih sestara upita gospodina liječnika, kako je njegovu bratu, onda on žalostan samo odvratiti: „Molite se za jednoga mojega brata!” Poglavarica odgovori: „Uzdajmo

Ribeirolog, pustinja na Blagajli Šćica Iščiću 1998

se u Presveto Srce Isusovo, on je najbolji liječnik, on će pomoći!“ Tako i bl. Bolesnika je valjalo otpremiti u Split, gdje bi sretno obavljena velika i teška operacija. Časne sestre međutim držale jednu devenicu za drugom, u čvrstoj nadi, da će ih Presveto Srce uslušiti. Na dan operacije reče č. s. poglavarica: „O Presveto Srce Isusovo, pokloni ovomu plemiću zdravlje i život, ne samo radi djece njegove, nego još više potradi toga, da grad ne izgubi tako vrloga katolika. Ako ga ozdraviš, ja ču makar prosliti od kuće do kuće, samo da se kupi lijep kip tvojega Božanskoga Srca za župnu crkvu, da se tako u ovom mjestu što više proslaviš.“ I doista, nakon šest nedjelja povrati se plemić zdrav k svojoj obitelji. Rama od operacije, koja je bila tako duboka i široka, da su četiri metra jodoformizine u nju stavlili, sasvijem je zarastla. Zavjet je izvršen. U župnoj crkvi stoji prekrusan kip Srca Isusova, koji će ovjekovječiti čudesnu pomoć Božanskoga Liječnika, Presvetoga Srca Isusova.

Iz Zlatara u hrvatskom Zagorju piše revan čitatelj Glasnika: Opao sam s kola na glavu tako nesretno, te sam od bolesti mislio, e ču poludjeti. Bila su kod mene dva doktora, pa izjavili, da će tu teško biti pomoći. Utečem se trećemu doktoru, ali prvomu na nebu i na zemlji, naime Presvetomu Srcu Isusovu. Njenu utičnju razne zavjete, pa i taj, da će dati odslužiti svetu misu pred njegovom oltarom, što ga u našoj župnoj crkvi imamo. Započeo i devenicu, i gde, već prvi dan mi je bilo bolje, a sada sam površ zdrav. Hvala i slava na vijek vijeka Presvetomu Srcu Isusovu!

Iz Vinjera u Dalmaciji preko kopna i mora došla ova nježna zahvalnica: Imala sam sinčića od godine dana, pa mi teško obolio. Tražila sam liječnika odasvuda, ali ne bi pomoći ni otkuđa. Mijenjala sam liječnike, tko će bolje, ali nije bilo do ljudske vođe. Tako se mučih s mališem dvije godine uzahud. Napokon — ah! zašto tako kasno? — sjetih se Liječnika nebeskoga. Uzimam svoje bolesno dijete u naručaj, pa s njime puna pouzdanja poхrim u crkvu pred sliku Srca Isusova, i ta se vrneće ponolim. U taј isti dan upoznao dobit na monje dijetetu, da mu je krenulo na bolje. Ja sada obećah moliti kroz cijeli mjesec svaki dan pred slikom Srca Isusova, a na svršetku togog mjeseca dodatah odslužiti jednu sv. misu. Hvala i čast Božanskomu Srcu; moje je dijete danas čulo i zdravo!

Iz Međumurja javlja jedna majka: Moja kćerka do-govorila se s jednim vrloml mladićem, da će se vjenčati s njime.

Ali njegov otac protivio se je tomu najodlučnije. Tada se moja kći uteče devetnicom Presvetomu Srcu Isusovu i obeća dvije svijeće pred sliku njegovu, i prije no je svršila devetnicu, bila je zaručena, te sada srećno s njim žive, u miru i složi s njegovim ocem i sa cijelom kućom. Hvala što i sto puta Božanskomu Sreću!

Iz gorskog kotara stiže nam ova zahvalnica: Moj brat bio optužen kod suda, i svi su ljudi govorili, da će biti zatvoren. Kako je to meni, sestri, teško bilo i pomisliti! On nevin, pa da čam u ramnicu! Utećen se Presvetomu Srcu i obećam platiti za svijeće pred njegovim oltarom, ako mi brata očuva od te sramote i nesreće. Ja tek svršila devetnicu, a brat mi bude riješen optužbe. Hvala i slava Presvetomu Srcu!

Iz Grobnika u hrvatskom Primorju piše nam jedan štovatelj Sreća Isusova: Obolio sam na lijevoj nozi. Lječnik reče, da će trebati rezati. Tužna moja žena molila se je puno za me Srcu Isusovu, a i ja počeh devetnicu i obećah dvije svijeće za žrtvenik Srcu Isusovu, i bez noža lječnikova sretno ozdravil.

Iz Prašćevca u županiji bjelovarskoj piše jedan vrli mladić: Od rane mladosti boljela me je glava. Upotrijebio sam razne lijekove, ali sve nije pomoglo ništa. Tad se sjetih Presvetoga Srca Isusova, te uz ostala obećanja zavjetovah, da ču kroz mjesec dana svake nedjelje politi ulje pred slikom njegovom. I još ne izvršili obećanja, a glava me je prestala boljeti.

Čuj, dragi Glasnici, hoću i ja, jedna Hrvatica iz Križaja, da ti se oglašim. Teško sam obotjela, tri puta bila u bolniču i k doktorima, i ništa nije pomoglo. Tad se sjeti moja kćerka, povjerenica Glasnika, pa mi veli: „Majko moja draga, ništa bolje, nego moliti s malom sestrrom devetnicu Srcu Isusovu!“ Ja prihvativh, a ustو zavjetovah jednu litru finoga ulja, dvije kitice cvijeća i jednu svelu misu, sve na oltar Srcu Isusova, i do-mala ozdravih. Hvala i čast Presvetomu Srcu Isusova!

Obogodišnji blađdan Sreća Isusova

Slavonija.

Ferićanci. Odavna je kod nas bila općenita želja, da se svetkovina Presvetoga Srca Isusova slavi u sam petak kao zapovjedni blađdan. Što smo željeli, to smo, hvala Bogu i do-

čekali. Munjevićom bezimom raziskao se je glas, ne samo u župi Feričićačkoj, nego i u okolici, da nam je od dalmatne oblasti stiglo dopuštenje, i da će se ove godine prvi put na svečan način ta proslava uvesti. Kao priprava obdržavata se je svećana trodačasta pobožnost. U predvečerje poslijе pozdrava Angjelosloga zvontila su sva zvona tri četvrti sat, kako u župnoj crkvi, tako i u svim kapelama, koje spadaju k ovoj prostranoj župi. Tako su zvona objavila svetu narodu, da je sutra neobično sveđan dan: dan Presvetoga Srca Isusova. Crkva, oltar, kip Presvetoga Srca bude vanredno lijepo iskićen vijencima od ruža i mimoinskriziju cvijećem. Osnobito kip tako lijepo iskićen ostavaće je posebni čar i državat, da ga je bilo milota gledati. Na samu euharistiju oko devet sati dogje velika procesija iz selja Črkvice i Staru Josavu. U toj procesiji nosile su dvije djevojke krasnu sliku Presvetoga Srca, naičićem vijencima od cvijeća, a mnogo drugih djevojaka u bijelini obuđenih stvaralo je s jedne i druge strane kao počasna straža Presvetoga Srca Isusova. Iz ove dogje još mnogo veća procesija iz selja Šaptinoveći i Bočići. Tu su četiri dječaka nosili lijep i dosta velik kip Presvetog Srca, a četiri djevojke kip prečistoga Srca Marijina, a pratio ih mnogošću djevojaka u bijelini. Sva množina naroda je veselo i odutjevljeno pjevala pobožne piešme u slavu Presvetoga Srca. Poslijе svećane sv. mise i propovijed ujedno je procesija s Presvetim oltarskim olaštvom, i to tako velika i tako divna, da takove Feričanci još nikada vidjeli ni jesu. Milin je bilo pogledati, kako ljudi i žene, staro i mlado, molj, pjeva, uzalike, hvale i slavi Presveto Srce. Ispovjedilo se je oko 200 duša, a da je bilo svećenika dosta, ispojavljalo bi se pet puta toliko. I tako prvi put u Feričancima prisilavljeno svetkovinu Presvetoga Srca kao zapovjedni blagdan. (M.)

U o. Zalošnji vam je to sada kod nas. Naša stara župna crkva porušena, a nova još nije gotova. Tako lutačišto kao stado bez tora. Mjesto, gdje se povremeno slavi služba Božja, naliči više na spilju nego li na krov Božjeg. Ipak smo blagdan Srca Isusova što ljepše dočekali. Oltar raskošnim cvijećem i vijencima oko kipa Srca Isusova. Članovi bratovštice, napisani večnom u crvenilku, hrlike i svecini sakramentima. Bila je pjevana sv. misa. Mnogobrojne svijeće treptale na žrtveniku, a nama u građini srca gorjela od ljubavi k Srcu Božanskom. Velečasni gosp. župnik občudo nami je, kad bude nova župna crkva gotova, da će se onda i kod nas osnovati bratovština Srca Isusova. (T. M.)

Kutjevo. 11. rujna 1899, uvelo se je u Kutjevu Apostol-

stvo molitve, koje sadu broj 223 člana. Svaki prvi petak u čast Srcu Isusova. Na Tileovo počinje devetnica kao pri-mjesecu osim pobožnosti kod sv. mise drži se i večernica na prava na blagdan Seca Isusova. On se u sam petak slavi sve-tom misom sa propovijedi i večernicom. Tko hoće, svetkuje cijeli dan. (P. K.)

Selo Varoš, podružnica župe Brod na Savi, sagradilo je godine 1902. kapelu na kraj sela u čast Presvetomu Srcu Isu-sova i na oltar smještio njegov kip. Svake godine na blagdan Sca Isusova u sam petak bila je u filijalnoj crkvi svetoga Roka sveta misa i propovijed, a potom krenula je procesija, moleći i pjevajući, do kapеле Sca Isusova i natrag u crkvu. Mnogi seljani svetkovali su cijeli taj dan. Tako je bilo i ove godine, samo još ljepe i svećanije. Mnogo je naroda primilo slike sakramente. Došle su procesije iz susjednih sela Podvinje i Bukovje. Sav taj narod krenuo je iz crkve ka kapeli Sca Isusova. Mužari su gruvati, pjesma se je orila. Pobožnost na čest Sca Isusovu obavila se je kod njegove kapele, a velečasni duhovni pomoćnik brodski držao je tako dirljiva propovijed, da su se mnogim pobožnim kršćanima oči orosile. U našem selu ove godine svi su seljani svetkovali taj dan, da nitko nikakva težačkoga posla radio nije. (St. Č., povjerenik.)

Dalmacija.

Blato na Korčuli. U plovaniji Blata slavi se blagdan Sca Isusova već od nekoliko godina u sam petak, i to upravo kao zapovjedni blagdan. Cijela se varoš od drage vo-lje uzdržaje od svakoga težačkoga posla. Pače ove godine po određeni prečasnogu plehana počelo se je već osam dana prije svaki dan tri puta svećano slaviti (zvoniti) na zvoniku crkve matice, kako se to po otoku Korčuli običaje za glavnije svetkovine. Pred svetkovinu držala se je devetnica, zadnjih dana, osobito noći petka i na sam petak, svećenstvo je imalo punu ruke posla u ispovjedaonici, jer je upravo vanredno veliko mnoštvo vjernika pristupilo k trpezi (stolu) angjeoskoj. Od osobite je utječe bilo vidjeti, gdje na pričest dolaze i muškarci. U petak svete mise ko u blagdane. „Bratovština svetog Vincenca pod pokroviteljstvom Božanskoga Sca“ pričestila se je zajednički u svojoj slikovitoj bielej odori. Krasno oki-ćena slika Sca Isusova nosila se je u ophodu uz milozvućno pjevanje „zlatne krunice“. Razumije se, da je bila i propovijed i večernica sa svećanom obnovom posvete Sca Isusovu. (I. A.)

Dolna Brača. Naš revni dušobrižnik, koji je tek godina dana ovdje, u svom rednog mjestu, župnikom, izrazio je želja, da bi se u ovoj župi na osobit način štovao Presveti Svec. On nam otvori svoje osnove i prijedloge, a njegov poziv bio nam je kao glas samoga predobrogog Spasitelja, koji želi ljubav i štovanje od svojih sinova i kćeri. Nitesmo se mogli oprijeti takovu pozivu, nego radosno prigrisimo lijepo savjete i naputke našega pastira. I tako se je za cijelog mjeseca lipnja svim žarom diže štovalo Presveti Svec. Svaki dan u crkvi se molila zlatna krušica i čitalo razmatranje. Svaki dan primilo je naknadno sv. pričest po pet vjernika, a nedjeljom i svefkom po 15 - 20. Toj lipanskoj pobožnosti prisustvovao je svaki put lijep broj vjernika, a većina školske dijoce, tako da je crkva uvijek bila puna. A to nam ne bi dosta. U svakoj gotovo kući priredili smo i ukrasili oltariće sa slikom Srca Isusova, te bi svi na večer, svaki u svojoj kući, pred svojim oltarićem molili zlatnu krušicu i litanije. Uoči samoga blagdana Srca Isusova, što smo ga slavili u sam petak, još više se je okitio oltar, na kojem je bila izložena slika ljubavi naše, koja je bila predmetom najžarćih čuvalja i osjećaja. Tko da opiše duhovno uživanje i zadovoljstvo, pobožnih duša? Ah, došta nitko na taj dan nije ostao hladan. Bila je svečana sv. misa, a propovijed tako ganutiliva, da je svakomu dopirala do dna duše. Divno je bilo vidjeti, kako narod pažljivo i zanosno prati svaku riječ našegu duhovnoga oca. Poslije podne držala se je procesija oko cijelog mjestu sa zastavom i okićenom slikom Presvetog Srca, pred kojom je 14 djevojaka, obučenih u bijelini, sipalo cvijeće. Budući da je kod nas već otprije ustanovljeno „večno klanjanje“, to je taj dan Presveti sakramenat dva sata bio izložen. Uspomena na taj presretni dan usrdne pobožnosti i duhovne radosti ne će se nikada dati izbrisati. Dal, Bože, te mi Presveti Svec uvijek tako štovali i imobili, kao što smo za ovoga mjeseca lipnja. (L. M.)

Kuna na Pelješcu. Ima tomu već nekoliko godina, što se je u nas počeo svetkovati blagdan Srca Isusova u sam petak. S početka nije išlo tako lako, ali s vremenom je ta pobožnost tako napredovala, da je danas jedna izmeđin prvih pobožnosti u ovoj ubavoj varoši. Ove je godine ova svečanost posve odskočila. Već noći toga dana slavljenje zvona navlještalo sutrašnji blagdan. Na sam blagdan zgrnulo se mnogo naroda iz cijele ove prostrane župe, te od 5 do 9 sati neprestano pristupaše k sv. sakramentima. U to nadzigne i deveti sat, kada krenu svećan opnod sa slikom Srca Isusova, koju su nosili

četiri dječaka pučke škole. Poslije ophoda slijedila je posveta, svećana sv. misa i propovijed. Tom prigodom već g. župnik potaknu narod, da bi se našavio kip Presveloga Srca, na što se narod rado odazvao. Poslije podne bila je večernica. Osim toga se je kroz cijeli mjesec lipanj obavljala popodnevna po-božanstvo, a prije blagdana devetnica. (P. O.)

Ljutina Pagn. Već više godina slavi se u Ljutini blagdan Srca Isusova u sam petak. Svaki se tona danu raduje i s veseljem ga čeka. Pa tako i ove godine. Već uoči toga dana mogao si opaziti, da se nešto neobično spremi. Oko crkve vreva. Tko hrlio k svetoj ispoljidi, tko klio i čistio crkvu, a djevojke pripravljale i resile nosili na sredini crkve, na koja će se postaviti slika Presveloga Srca. Napokon osvani žugjeni dan, tako krasan, da si ga ni jedno čovječe srce krasnije za-željeti ne može. Još za rane zore počela su zvona slaviti. Putovi, kuđa je procesija imala prolaziti, bude posuti cvijećem, a prozori lijepo okičeni slikama, sagovima, cvijećem i svijećama. Društvo djevica, brojeći 40 članica, primi zajednički svetu pričest, a i ostali pobožni narod, tko je samu mogao, blagovao je od stola Gospodnjeg. Za svećane sv. mise crkva je bila dugkom penu. Svakomu je igralo srce od radosći i ljubavi spram Srca Isusova. A da ti je bilo vidjeti krasnu procesiju! Četiri djevojke nosile su divnu sliku Srca Isusova na krasnom okičenim nosilima. Njih su u dvoredu pratili milajše djevojčice s viljencima u ruci; za njima stupale odrasle djevojke u bijelini obućene, s gornjom svijećom u ruci, a na prvoj im se blistala medaljica Srca Isusova. Slijedila školska djeца i ostali narod pod zastavom svetoga Jerolima. Cijelim se je putem orila pobožna pjesma Srca Isusovu. Svišu su oči bile upute u sliku Presvetoga Srca, ko da ju do sada ni vidjeli nijesu. Na povratak iza procesije blagoslovili se novi kipovi Srca Isusova i Srca Marijina, što su ih kupili Lunjski radnici u Americi. Svaki se je vesela i zadovoljna srca povratio kući, a poslije podne oper sve nagrinuto k večernici. Hvala Bogu, lijepo je bilo! Slika Srca Isusova ostala je za osam dana izložena na sredini crkve, te se pred njom svake večeri molilo. Braćo Hrvati, štuite Srca Isusovo svagda, no navlastito na njegov mili blagdan! (M. B., glavarica društva djevojaka i povjerenica Glasnika.)

Novalja na Pagn. Narod je ovđe vrlo obližnio blagdan Srca Isusova. Slavi ga u sam petak. Bude onda i krasna procesija. (J. S.)

Naš Kalendar u Americi.

Pisao nam je lanijske godine jedan hrvatski radnik iz Juhoslovana (čitaj: u Ojtonstauanu) u sjevernoj Americi:

Sreć mi je veselo zaigralo, kad nam je naš velečasni g. župnik u našoj hrvatskoj crkvi oglasio, da je prispije novi „Kalendar Sru Isusova i Marijina“. Odem da klete poslije svete misce u župni ured, da si uzmam jedan kalendar. Kad tamo, evo u uredu toliko ljudi, da niti ne vidiš gospodina župnika, gdje siedi kod stola. Bilo je tu tiske i jagne za kalendar. Svaki se žurio, da se jednoga dočepa. Nijesam ni ja dugo šudirao, jer sam vido, gdje ga već mogli drže u rukama, nekoji i po dva, a jedan čak i tri. Hoće li i mene još jedan dopasti? Hvala Bogu! dogurao sam se i ja još u dobar čas do župnikova stola i ugrabio jedan kalendar. Dosta ih je ostalo, kojih bi ga rado imali ali nije ga više ni jednoga bilo. I lanijski kalendar bio bi im dobar, da ga je bilo. Evo, kako je naš svijet u Americi zavolio taj krasni „Kalendar Sru Isusova i Marijina“! (S. J.)

—

Obveđa po malo.

— Apatija: U Apatiji, podveznići župe Ludbreg, gradi se kapelica na crkvu Sru Isusova. (J. B.)

— „Vojjska Sru Isusova“ u prolji psovki (kljetvi) i proklamaciju na novo se je godinu uvela u Pridvorju, a u mjesecu svibnju u Malom Stonu i Trstenom. Sve ovo u duhovitačkoj biskupiji.

— „E u hrištici Glasnik“, nasuđenjem proširenju bogoljubnosti pjesma Isusa u Presvetom olтарском sakramenu, počet će izlezati u Zadru u drugoj polovici mjeseca listopada u 16 velikih stranica. Cijena za čitava godinu jedna kruna.

— „Il Quarenero“: Neumorski časni oci kapucini na Rijeći preuzeli su uređivanje tjednika „Il Quarenero“, koji prema onebojnim prilikama na Rijeci sadržaje članaka što hrvatskih, što talijanskih lataz svake subote. Godišnja precpila 3 krune. Nasuđuje se u „samoštanu OO. kapucina na Rijeci.“

— Pridvorje (Dalmacija), Revni župnik u Pridvorju osnovao je javnu „knjižnicu Prenvertinga Sru Isusova“, te sakuplja u tu svrhu knjige i časopisa nabožnog, čudorednog i posebnog sadržaja. Krasne li i vrlo savremene zamisli! Ovakove javne knjižnice ili čitaonice, koje su osnovane pod zaštitom Sru Isusova, te se strogo i vjerno drže njegovih načela, ne mogu, a da u velike ne koriste pinku kršćanskumu, podavajući mu zdrave hrane duševne, a čuvajući ga od zaraze protukršćanskih i nečudorednih knjiga i listova. (M. Š.)

—

Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova

U boji teškoj . . .*

U boji teškoj srce mî ginalo,
I suz̄ oku sledila se vrata;
Umrlj sreći zalud je vinalo
Uzdisaj žice, duša izdišuća.

Tko da se smili smrtnome truha,
I utra bojnu suzu sirotana?
Daleko svjet je — u grješnom viju
Ni njema nije začjelila rana. — — —

I padoli nici; u suzam sam bio
Plaćna pjesma na kamenoj ploči;
To tvoj je oltar, Vježba iuci, dio. — — —

I vidjeh tvoje samilosne oči
Nađ bјedom gdje se mojom orosile —
A smrte moje rane začjelibe.

* Spjersko materanstvo („Tugosnir“) u ime zavjeta, što je prošao kod ispta.

Pismo jednoga vojnika.

Dragi čitatelji!

Ljubav k Presvetoru Srcu Isusovu i k njegovim štovateljima ponuka me, da napišem ovo par riječi.

Zacijelo ima među čitateljima Glasnika i takovih mladića, koji će za kratko vrijeme stupiti u vojništvo. Ja mislim, da će

im vrlo dobro doći, ako mi Glasnik prije njihova polaska progovori koju riječ i o toj stvari. Dopusite dragi čitatelji, da im u to ime ja, kao stariji hrvatski vojnik, upravim ovo neko-like redaka.

Imade mladića, koji su kod kuće dobri kršćani katolici, te svoje vjerske dužnosti savjesno vrše, jerbo imade za to desa prilike i vide dobar primjer u drugih. No stupivši u vojništvo, doći će u društvo mnogih takovih, koji strašno psuju (kuma) i prokljuju, i bit će izvrženi mnogim griešnim prilikama. Pobozan mladić u prvi će se mah zgražati i prestrašiti; on će biti žalostan, videći, što je u mnogim svojim dobrim običajima spriječen. No malo po malo primjeti će se na te nove okolnosti, a onda — onda se i tako sam pokvari. Treba mi osobite jakosti duševne i milosti i Božje, da se ne povede za zlom primjerom. Pa ako je ikada dobro štivo korisno, a to je zaciselo u ovakovim prilikama od prevelike koristi.

Dragi čitatelji, to vam evo pišem, jerbo sam to i sam doživio. I meni je mnogo puta Glasnik dobro došao kao ozbiljni sunce poslije bure i oluje. Čitao sam Glasnik, dok sam bio kod pukovnije, a čitam ga i sada, služeći u domobranskoj kadetskoj školi, gdje još manje prilike imam, da prisustvujem svetoj misi.

Ima vam ovdje takovih, koji se znaju katkada naručiti našoj svetoj vjeri, koji govore, da su nauke naše svete vjere izmišljotina. No opet imade i takovih, koji čitaju Glasnik Srca Isusova, što im ga ja dajem, pa i druge dobre knjige, a naručio sam ovamo za vas i nekoliko „Kalendara Srca Isusova i Marijina“.

Reći će vam možda tko god: „E, ali to nije za vojnika, da obavljaju molitve, da u crkvu polazi.“ To sam i ja čuo, ali sam ipak isao u crkvu, kadgod mi je samo služba dopuštila. Jednoga dana opazio sam u crkvi vojnika, gdje s kranicom u ruci klečeći i Bogu se moli. Zašto se ovaj ni na koga ne obazire? — pomislim u sebi — zašto bih se onda ja sramio javno pokazati, da sam kršćanin? Pa kada nekoga nije sram Bogu psovati, zašto bi onda mene bio sram, Bogu dužnu čast iskazati? Pa makar se tko tomu i narugao: pošten čovjek i pravi kršćanin ne će se narugati, a za drugoga nije me briga.

Završavajući ovaj list, preporučam se, dragi čitatelji, u vašu molitve, da mi Presveto Srce Isusovo i blažena Djevica

Marija pomognu, te što bolje uspijaju još ovo nekoliko mjeseci u ovom po dušu tako opasnom vojničkom životu.

Hvaljeni Isus i Marija!

Mlado junacko društvo.

(Krstatice u Dalmaciji. Sr. „Dan“ broj 32.)

Dne 2. i 3. lipnja presvijetli g. dr. Juraj Carić, revni biskup makarski, obavio pastirski polođ u Krstaticama. Uslijedena na presvjetljegospodina ostat će trajno u srcima „Krstovčana“, jer je tom prigodom kod njih potaknuto osnutak „društva mladića pod zaštitom Srca Isusova“. Ovo društvo ima svim silama nastojati, da iskorijeni noćna slija, koja su tamo u običaju, te su povodom mnogomu vražjem dlelu i čudorečnoj propasti mladoga svijeta.

Presvijetli gospodin živom besjedom obodri mladiće, da se okupe oko zastave Srca Isusova za tu svetu borbu, da mi je gotova pravila i preporučio im, da si kao vidljiv znak načeve društveni zastavu. U tu svrhu položi on naranču dvadeset kruna. Mudra i vatrena riječ presvjetljegospodina i ljubav k Presvetom Srcu Isusovu, koju je on kao veliki štovalci Božanskoga Sreca znao raspaliti u srema mladića, tako le diekvala, te se je narmah za to novo društvo Srca Isusova prijavilo 25 odvaznih mladića, a za 15 dana narastao je njihov broj do jedne stotine. Nato le velečasni g. župnik bez oklijevanja namolio društvenu zastavu i medalje Srca Isusova na trobojnoj zrpe, koje će svaki član društva nositi na prsima.

Za svečano otvorenje društva bi odregjen sam blagdan Srca Isusova, to više, što je župna crkva s glavnim oltarom od miramora posvećena Presvetom Srcu Isusovu. No kako nije zastava za vrijeme stigla, to se je svečanost odgodila do 12. srpnja. Mlado je društvo s velikim čeznašem i lunačkim srcem očekivalo taj dan, kad će se prvi put okupiti oko zastave Božanskoga Srca, njenu se svečano zavjeriti i odlučnu borbu proti ispratitelju duša zemetati.

Napokon osvijano žugjeni dan. Zvona slavila, mužari grupovali, narod sa svih strana navrrio k crkvi. Mladi sokolovi sakupile se kod župске knjige, te se dva a dva, kao uregjena četica, uputile k crkvi. Zvoni opet zaslavlje i mužari zapucaše,

a manjstvo naroda pred crkvom s velikim ganaćem čekaće mlade žanake. Kad je župnik u crkvi blagoslovio krasnu društvenu zastavu, nastade neopisivo oduševljenje, na više u času, kad je mlado društvo, svećano upitano od župnika: „Obecajete li, da ćete se, osim ostalih grjeha, čuvati i nepoštenih mamiljenja i siela?“ — iz sto grla ko u jedan glas odlučno odgovorilo: „Obecajeno!“ Na očima mnogih roditelja mogao si tada opaziti sazu radosnicu i mogao si čuti duboke uzdahe: „Bog pozivio presvjetloga biskupa, koji je zaželio osnutak ovoga društva, i župnika, koji je biskupovu želju ispunio!“

Društvo je već dosada postiglo velikih uspjeha, i nema sumnje, da će pod zastavom i zaštitom Presvetoga Srca Isusova sve to bolje cvasti i napredovati.

Svaštice.

— *Zadarski redoslov je mene iste.* Premađa je na blagdan Sreća Isusova predavanje, ipak smo u jutro imali svećano sv. misu u domaćoj bogomolji. Očutljivo je bilo vidjeti, kojim su ženom mladi levice pristapali k stolu Gospodnjem, da raspale svoja mladenačka srca i dobiju snage i pobude, te uzangna neustrashivo ići stazom svog Učitelja. Iza podnata držatna je ura klanjanja pred izloženim Presvetelim, preko koje smo i pjevali i obnovili zavjeru Božanskome Sreću Isusova. (T. M.)

— „I u č“. Opet svim katoličkim gajicima najtoplijе preporučeno nijibovo dječno glasilo „Luč“, koje je na početku ove školske god. poselo svoj IV. tečaj. Naročuje se kod „Uprave Luči“, Zagreb, Kaptol 27. Godišnja je pretplata odšta za djake 2 K 60 f. za ostale 5 K., za inozemstvo 1 K. više.

— „Društvo djevojaka za naknadnu sv. pričest“ u mjeseca svibnju uvelo se je u Pontikvama i u Trstenom, i posve se je uređilo u Malom Stonu, gdje je već od prije cvalo; sada je pak u najbujujnjem životu. U dubrovačkoj biskupiji pobožnost k Sreću Isusovu sve to više slavlje slavi.

Dopisnica Uredništva.

— M. T. u Z. U. družbi „engleskih djevica“ ima već nekoliko Hrvatica. Treba im osobito učiteljskih sila. Upozorajemo vi's na „Kalendar Sreća Isusova i Marijina“ 1908. strana 96., gdje se nalazi kratka povijest ove družbe i prve joj nasenbine na hrvatskoj grudi. Odazovite se glasu Božjemu! javite se na adresu: „Časna mlajka poglavarica engleskih djevica, Zadar, zavod sv. Demetrij.“

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA.

Broj 11. Studeni 1908. God. XVII

Izlaži mjesечно. Cijena 48 k — Poštom 1—10 istisnata po 80 k.
10—50 po 70 k, 50 i više po 60 k. Za inozemstvo 1 k 20 k.

Namjena molitava i dobrih djela za studeni.

(Bogoslovljena od sv. Oca pape Pija X.)

Stovanje Svetaca

Je li, brute, krasno je žarko sunače Božje, krasan je nje-
gov sjaj, divno je njegovo svijetlo, da mu ne smiješ ni gledati
u plameno oko. Zablijekstilo bi ti se, zaboljelo bi te oko, pače
mogao bi od sunčanog sjaja izgubiti i drugi očini vid.

No svrni sad oči svoje na dugu. I duga je sunčano svijetlo,
ali ti se od njega ne bliješti. S veseljem promatraš nezincne
krasne šare: crvenu, zelenu, ljubičastu, grimiznu, modru i tako
dalje. Što su sve ove šare? Sve su to odraz sanca. Sunčano
svijetlo sve ove boje u sebi sadržaje. Sunčane zrake u vodenoj
pari oblaka kanoti se dijele, te onda vidiš, jedna po jednu, sve
njihove šare, sve njihove ljepote.

Kamo time smieram? Evo kamo. Božansko Srce Isusovo
sjajno je sunce, skup svih kreposti i vrijline, more svijetla i sve-
tosti. Gledajući na ovo sunce Božansko, kao da ti se bliješti,
kao da ti oko ne podnosi tolikoga sjaja. Dužnost ti je kao
kršćaninu, da naslijedaješ kreposti Božanskoga Srca; no ljud-
ska tvoja slabost hoće da zdvoji, promatrajući njihov sjaj, pa
uzdižeš: „Ta, tko će se samo još približiti ovomu prežarkomu
suncu, ovomu nedostignuvomu uzoru svetosti?“

All ne kleai duhom. Svrni oči na naše mile Svece i Svē-

tice Božje. U njima se, kao sunce u dugi, odražaju krepotis Božanskoga Srca jedna po jedna: ljubav, dobrota, revnost, poniznost, pravednost i tako dalje. Sve su te kreposti Svetaca divne, sjajne: ali ti se od njihova sjaja ipak ne bliješti. Sveci su bili ljudi, kao ti, slabi kao ti. Njihova svetost prikazuje ti se više u ljudskom obliku, na dohvatu tvojem. Slabiji je, istina, sjaj njihovih kreposti nego li samoga Božanskoga Srca, ali je ipak divan, krasan, jer je odsijev i izliv vječnoga sunca pravde; Božanskoga Srca Boža-čovjeka. Svaki je Svetac jedna slika i prilika Božanskoga Srca, te nam jednu ili drugu krepost ovoga Srca živo i jasno predočuje. Pa i sama blažena Djevica Marija što je drugo, nego najsvršenija slika Božanskoga Srca Isusova?

Diviti li se apostolskoj revnosti jednoga sv. Franje Ksavera i dragih apostolskih muževa? A što je ta revnost drugo nego jedna zraka iz Srca Božanskoga, crvena zraka ljubavi, koja izlazi iz Srca onoga, kojino veli: „Organj sam došao baciti na zemlju, pa što hoću, nego da goři?“ (Luk. 12, 49). Stojiš li zastigjen pred velikim pokore i samozataje, pred sv. Ivanom Krstiteljem, sv. Jeronimom i drugima? Ljubičasta je to zraka iz Presvetoga Srca, njihova je svetost slaha slike onoga Srca, koje je trpijelo do zadnjega časa. Krotki, htagi sv. Franjo Saleski, što je nego prilika onoga, koji o sebi kaže: „Ja sam krotak i ponizan srećem“ (Mat. 11, 29).

I tako ti je redom kod svih Svetaca. Kao raznolike šare krasne duge, tako i Sveci lijepotom svojom pokazuju na Srce Isusovo, pa ti vele: „Niješmo mi drugo nego slabe slike i odraz jednoga sunca: Božanskoga Srca.“

Zar ne vidiš dakle, brate, kako štovanje Svetaca u nama uimaža štovanje samoga Srca Isusova? Što više promatraš kreposti Svetaca, to ćeš se više diviti Srcu Božanskomu. Kad si već prilike tako krasne, pomislit ćeš, a kako tek valja da je krasan sam pralik svake kreposti i svetosti: Srce Isusovo?

No nije došta, diviti li se samo krepostima Srca Isusova, promatrajući ih u negovim prilikama: u Svecima. Valja ih i nastjedovati.

Pa i tu ti Sveci pokazuju put. Odakle im te divne kreposti? Odakle, već opet iz Srca Božanskoga.

Nema kreposti, nema svetosti, nema ni jednoga spasosnoga djela bez milosti Božje. A milost svaka, kolugod čovjek dobiva, jest dar, što ga Bog daje radi Isusa. Isus nam je sve blago milosti mukom i smrću svojom zaslazio. Svaka je milost

plod neizmjerne ljubavi Presvetoga Srca. Iz ljubavi i krvi njegove iznikele su milosti i blagodati za ljudski rod. Stoga i Sveci sve svoje kreposti, svu svoju svetost zahvaljuju ljubavi i krvi Presvetoga Srca. Nema Sveca bez ovoga Srca, kao što ni duge bez sunca nema, niti duge niti jedne same njezine šare. Nema bez sunca ni crvene šare, ni ljubičaste, ni modre, ni grimizne — nikakove. Sve je to od sunca. Tako i bez Srca Isusova nema ni ljubavi, ni pravednosti, ni ponosnosti, ni krotkosti, ni strpljivosti, ni čistoće: sve je to od Srca Isusova.

I tako nas opet Sveci upućuju k Presvetomu Srcu, kao prazvoru svake kreposti i svetosti. Hoćeš li postati sličan Svecima — a dužnost ti je — nema ti druge, nego crpaj za to snagu, crpaj milost, crpaj pomoć iz Srca Božanskoga. Crpaj molitvom, crpaj svetim sakramentima, crpaj osobito u svetoj pričesti: Sreću ti je Isusovo otvoreno; otvoreno ti je sve njegovo blago milosti: samo crpaj dan na dan, dok ne postigneš blaženi svoj cilj.

Sveci, braća naša i sestre naše, već su postigli svoj cilj: valja da ih slijedimo. Sveci su srca svoja učinili nalik na Sreću Isusovo: mi imamo još puno raditi oko ove slike i prilike u srcima svojim. Molimo stoga mile Svecce i Svetice Božje, da nam pomognu svojim moćnim zagovorom kod Srca Božanskoga; molimo ih, da nam isprose obilje njegovih milosti, eda i mi uzmognemo srca svoja učiniti nalik na Sreću Isusovo, te ga svojim, makar malim krepostima, u zajednici sa svim Svecima na sve vijeće slaviti.

Evo, tako će nas štovanje Svetaca i Svetica Božjih ravno voditi k Presvetomu Srcu Isusovu! (I. L.)

Preplatnici i preplatnice Glasnika! Povjerenici i povjerenice!

Evo godine na iznaku: Obnovite što prije preplatu! Nije moguće, da tiskara prve brojeve za novu godinu za vrijeme i u potpunom redu otpremi, ako se kasno preplati. Preplatite, ako je ikako moguće, još prvih dana prosinca! Pa evo vam sada i lijepo prilike, da štogod uradite za proslavu Srca Isusova: nagrijte među svojim prijateljima i znancima što više novih preplatnika! Pobožnost k Presvetom Srcu Isusovu, ova

najspasenosnija i najljepša pobožnost, po sudu presvjetloga gospodina nadbiskupa zadarskoga najuspješnije se širi „Glasnikom Srca Isusova“. Tko dakle širi „Glasnik Srca Isusova“, taj je apostol, apostol Srca Isusova! Zar to nije dično i časno? — Dakle na posao!

Uredništvo.

TEST

Pismo iz Afrike.

Velečasni o. Bernard Kohnen iz Družbe Sinova Srca Isusova, misijonar kod Crnaca u Sudanu, dobro je već poznat čitateljima Glasnika. On je sada nekoliko mjeseci proboravio u Bosni kod svoje majke, gdje se je lijepo operavio od nezdravog afričkog podneblja. Na povratku k svojim milim Crncima pisao nam je iz Kaira, u južnom Egiptu, ovaj list.

Kairo, 28. ožujka 1908.

Dragi čitatelji Glasnika!

Evo me već nekoliko dana u Kairu. Namah prvog dana saopći mi ovdajući starješinu naše Družbe, da je u gradu jedna Bosanka u službi, koja će biti sretna, može li se ispovediti na svom materinskom jeziku. Sutradan pogjem, da je potražim. No gde iznenagjenja: mjesto jedne Hrvatice naglohi tri Hrvatice i jednoga Hrvata, koji su svi ovdje u službi kod portugalskog konzula. Došli su s njim iz Sarajeva svamo. Osim one Bosanke evo jedne Slavonice i jedne Bunjevke, pa još jednoga momka iz Kreševa i Bosni. Ovaj poznaje sve moje travničke kolege iz Kreševa. Teško mu je ovdje, jer on govori samo hrvatski. Pripovjedali mi, da on često pliče: mori ga želja za domovinom. Čudim se, kako toliko mladih ljudi može tako lakoumno ostaviti rođenu grudu, da pogje u daleki svijet, ne znajući, kako će im tamo biti. Konzul je židov, no kuće gazda, konzulov zet, je katolič. Ipak u kući sve ide po židovsku. No barem im je gazda vrlo dobar, pa ih obično i pušta u crkvu. Mladi Kreševljak živo me je zamolio za koju hrvatsku knjigu. No ja toga nemam kod sebe, pa sam ga upozorio na „Glasnik Srca Isusova“ i na „Kalendar Srca Isusova i Marijina“.

Preksutra će otpatuovati u Jerusalemu. Tamo, na grobu Spasiteljevu, ne će, dragi čitatelji, ni na vas zaboraviti.

Onda će se opet povratiti u svoju misiju među Crnce, odakle će vam se opet koj put laviti.

Ovdje u Kairu naša „Družba Sinova Srca Isusova“ ima

svoju kuću i crkvu. Crkva je posvećena Srcu Isusova, pa mišljam stoga, da će vam ugoditi postavši Glasniku dvije fotografije ove crkve Sreća Isusova. Nešto čednije izgleda nego li velebitna crkva Sreća Isusova u bijelom Zagrebu, ali što ćeće, mi smo ovđje u bijednoj, vrhooj Africi!

O. Bernard Kohnen, misijonar u Africi.

gi idu u Afriku za nešto novca, zar ne bi tko od vas isao u Afriku iz ljubavi k dragomu Spasitelju, da spase neumire, njegovom krviju otkupljene duše? Mi možemo trebati i učenili i penkih: učeni, da postanu svećenici, a neuki, da nam pomažu kao braća. Potanje upute rado će vam dati uredništvo Glasnika.

S Bogom, dragi čitatelji! Srednje vas u Presvetom Sreću pozdravlja

O. Bernard Kohnen,
misijonar iz Družbe Sinova Sreća Isusova.

Još mi je
dužnost, da najsradnije zahvalim
svim čitateljima
Glasnika, koji su
uredništvu poslali
milođata „za katoličke misije među
bijednim Crnćima“. Uredništvo
dobar je dio tih
novaca meni uručilo, kada sam se
vraćao preko Zagreba. Presveto
Sreće stosatruko vam
platilo! Sjetite se
i nadalje naših mi-
sija u Africi!

A vi, mladi
ljudi, ne bi li se
među vama tko
našao, koji bi htio
postati misijonar-
om među Crnćima,
te stupiti u
našu „Družbu Si-
nova Sreća Isusova“? Ta, kad dru-

Zahvalnice.

~~— Zahvalnice trude da su potpisane poljoprivim imenom i adresom, takođe ih ne možemo nikada učiniti.~~ Uredni.

Prvi petak.

„Ta šta je to, ljudi Božji! zar je danas kod vas kakav blagdan?“

Tako bi mogao ikogod u čudu pitanî, kada bi u prvi petak kojega mjeseca stupio u crkvu, gdje se štuje Srce Isusovo.

„Ne, nije blagdan, nego je prvi petak!“ — bit će mu odgovor.

Svaki je prvi petak — po želji samoga Božanskoga Spasitelja — na osobit način posvećen njegovom Presvetomu Srcu. Tu se u crkvi kiti njegov oltar ili slika; tu se sveta misa slavi nešto svećanije nego li u običnoj dane; tu se pjeva i molji na čast Srcu Isusovu; tu se nadaju sve primajući sveti sakramenti.

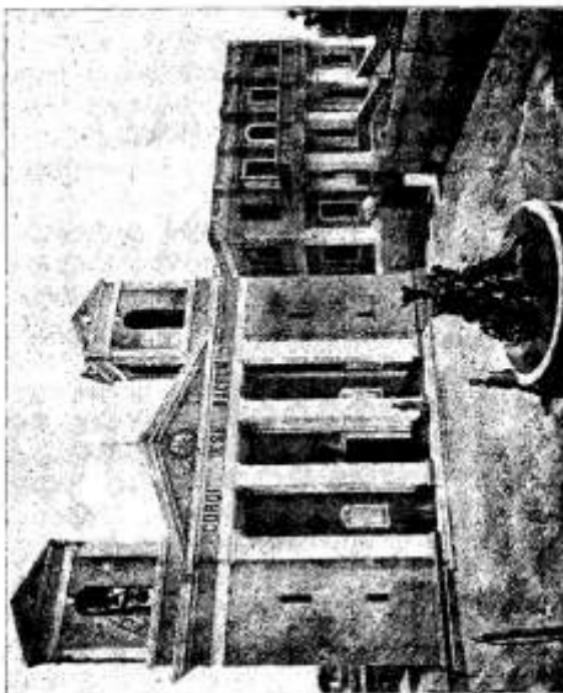
Nije stoga čudo, što se mnogi zavjeti štovatelju Sreća Isusova odnose na prvi petak. Zavjetuje tko, da će u prvi petak obaviti neke molitve; tko, da će slušati ili dati odslužiti svetu misu; tko, da će taj dan primiti svetu priest.

Evo nekoliko primjera.

Iz Šestina u kraj Zagreba piše nam jedan štovatelj Sreća Isusova: Bio sam bolestan tri godine i po na želju i na živčinu. Mislio sam već, da ću s umom sačeti. Bio sam kod šest hjećnika u našem Zagrebu, ali sve uzalud. Šta ću, nego se utekoh Sreću Isusovu. Učinih više devetnica ajetnu na čast, a napokon se zavjetovah, da ću svaki prvi petak u mjesecu moliti litanijske Sreće Isusove, I taj je levtini, ali Božanski ljelek pomogao. Ozdravio sam! Hvala i slava Božanskomu Sreću Isusovu u sve vječje!

Pobožan gospodnjica — zar ne, da je to dosta riletkata ptica? No ima, hvala Bogu! i takovih. Evo, kako nam lijepo piše gospodnjica u jednom slavonskom selu: Bio sam u golemoj neprilici. Usljed nekih obiteljskih okolnosti bio sam u velik dug, te kako ga mjesam mogao isplatiti, imalo bi mi se sve moje prodati. I već je bio odregjen dan, kad bili se intao iseliti iz kuće, u kojoj sam se rodio, da se potacjam od nemila do nedraga. Pomiclje si, dragi čitatelji, moj zdvojni položaj. Pa šta mislite, kada ću ja sad? — E, tomu ćete se lako došjetiti, kad vam velim, da sam štovatelj Sreća Isusova i povjerenik njegova glasnika. Ni kud ni kamo, već ravno k Sreću

Isusovu! Ono je moja nada, moj štit, moja obrana, sve uzdanje moje. Zagovorit će njemu, ako mi pomogne, da će za cijelog svoga vijeka svaki mjesec od 1. do 10, pred oltarićem Sreća Isusova, što ga imam u svojoj kući, obavljati devetnicu molitvom i postom, a svakj prvi petak u mjesecu da će dati

Gravura Sreća Isusova u Kainu.

odslužiti sveta misa njemu na čast. Ja pozvah i svoje rođake, da se mole sa mnom, a na to mi jedna moja sestra piše: „Ne boj se, brate; kuća će ostati tvoja; jer što sam god do sada molila Sreću Isusovo, to sam i izmolila, pa će i ovaj put. Samo se tješi, nemoj zdvajati!“ I tako puni vjernosti učinimo prvu

devetnici. U drugom mjesecu imao bili izaći iz kuće. No ne zdravljajući, prihvatali opet devetnicu po zagovoru, i gde, iznesnada dogje mi pomoć. Baš 4—5 dana prije nego mi je bilo seliti, dogje mi novčana pomoć, da sam mogao isplatići dag i ostati u kući. Najveća žalost i briga mi je bila, kuda će sa svojim umilju oltaričem Srca Isusova? I već sam bio odlučio, da će ga pokloniti jednoj crkvi. Ne hvala previšnjoj milosti Srca Isusova: ono nije dalo, da iz moje kuće izbace mene i moj oltarič, nego će pred njim do snuti svoje livaliti i slaviti Presveto Srce. Dragu braćo kršćam, kad vanu drogje do nevolje, ne zdravljajte, već se molite Sreću Isusovu i uzdaljte se u njegovu pomoć!

Post u prvi petak.

Evo još jednoga načina, kojim se prvi petak može posvetiti Sreću Isesovu, a to je — post.

Možda će se tko god tonim čuditi, pa reći: „E, ali prvi je petak za nas štovatelje Srca Isusova više dan radoći nego li pokore!“

Polačo, prijatelju! U prvi je petak ipak glavno, da što bolje štimo Presveto Srce. A štovati ga možeš ne samo molitvom, slušanjem svete misle, primanjem svetih sakramenata, nego, ako hoćeš, i postom.

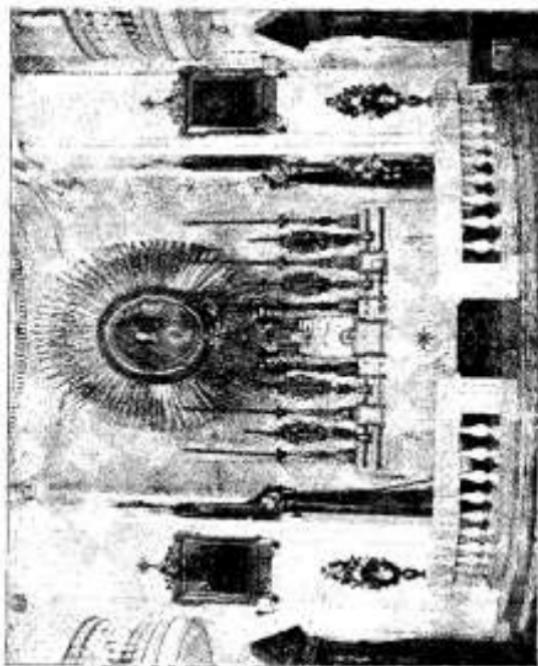
Pa sieti se, što Božansko Srce traži od svojih štovatelja: ne samo ljubav, nego i naknadu, zadovoljstvima za uveređe nezahvalnih ljudi. A koliko ga ovi vrijeđaju upravo u petak? Koliko kršćana u petak poradi zalogaja mesa ne mari prekršiti zapovijed crkvenu, pa tko uvrijediti dragoga Boga? Bog ih hrani sve dane njihova vijeka, pa je za njih stvorio tako raznovrsnih festiva: a oni, ko prikosa djeca, preziru sve, što im je Bog Otac dao i pripravio: oni boče da se baš najeds mesa u petak kao u svetak. Zar to nije crna nezahvalnost prema Bogu Stvoritelju i Ocu? zar tu nije teška uvereda njegova Božanskoga Srca?

Stoga će svaki pravi štovatelj Srca Isusova najsvjesnije obdržavati crkvene propise o postu i nenuru, pa će tu malu žrtvu rado prikazati Božanskomu Srcu kao naknadu i zadovoljstvu za nezahvalnost neposlačnih kršćana. Pa hoće li tko uste iz ljubavi, iz zahvalnosti i štovanja prema Srca Isusovu, da koji put i strože posti, nego li to sveta Crkva nalaže: zar on za to nije hvalje vrijedan? Kada drugi u srijedu ili u subotu poste na čast Majci Božjoj, zašto ne bi tko u petak

postio na čast Srca Isusovu, zašto ne baš u prvi petak, kodi je osobito posvećen Sru Isusovu?

Na to sa se pače neki i zavjetom obvezali. Evo jednoga samo primjera.

Jedan čestiti Šta vonač priopovjeda: Imao sam parnje,

Glavni oltar u crkvi svete Marije u Kotoru.

koja je trajala punih dvadeset godina.. Prije dvadeset godina naime umrije mi otac, ostavivši mi imanje, ali opterećeno teškim dugovima. I tako se moja baština na javnoj dražbi prodala, i to ne jedan put, nego — čašte i čašte se — tri puta! Dva puta uklesana je prodala najviša oblast: stol sedmiorice u

Zagrebu; no hoće li ju ukimati i po treći put? ja sam Isina učio svoj utok, ali je bilo posve malo nade, da će se i po treći put povoljno rješiti. Megijutem sam se za ovih duga godina na svoju golicu sredu upozeo s Glasnikom Srca Isusova. Čitajući u njemu toliko primjera očite pomoći Presvetoga Srca, stao sam se skrešeno i pouzdano vjereni moliti, da bi mi u toj tugi i nevolji pomoglo. Napekoo sam se zavjetovao, ako me usliši, da će svaki prvi petak svakoga mjeseca u godini postiti o kralju i vodi, da će se javno zahvaliti u njegovu Glasniku i da ču, dok budem živ, ostati preplatnikom ovoga Glasnika. I gde nadost! moj utok bude uvažen od stola sedmorneće, predaja bude ukinuta, a ja s novcem, što sam ih zadnja godina prištedio, isplatiš svoga suparnika, te ostadow za uvijek u mirnom posjedu svoje očevine. Živjelo prestatko Srce Isusovo! Iza njega tu pomoć zacičijo najviše zahvaljujem milomna našem Glasniku Srca Isusova. Ja sada uvijek kod sebe nosim najnoviji broj Glasnika, pa kugod mi prijeti kakova pogibeli ili neprilika, onda stavljam desnu ruku na svoja prsa, tamo gdje mi je Glasnik, pa se preporučim zaštiti i pomoći Božanskoga Srca. Onda sam miran, pa se ništa ne bojam, ta, Srce je Isusovo sa mnom!

Čvogodišnji blagdan Srca Isusova.

D u b r o v n i k . Tko ne zna, kako Božansko Srce ljudi i miluje bolesnike? Stoga je bila vrlo sretna misao, što se je kapela u pokrajinčkoj našoj bolnici posvetila Srcu Isusovu. U toj kapeli za cikloga mjeseca lipnja molile se sviće slike pred izloženim otajstvom titanije Srca Isusova, a blagdan njegov slavio se u sam petak upravo krasno. Bila je svečana sv. misa, a svi su bolesnici taj dan primili svete sakramente. Zar to nije lijepo?

N i n . U Ninu i u bližnjoj kooperaturi ninske župe Z a t o n u već od g. 1906. svetkuje se blagdan Srca Isusova u sam petak. One godine najveći bili su za obič crkve nabavljeni krasni, ama baš krasni kipovi Sreća Isusova, a narod pun odruševljenja odlučio, da će odsada svetkovati blagdan Srca Isusova isto tako, kao i zapovjedne blagdane. Usto se drži u Ninu i lijepa procesija s kipom Presvetoga Srca. (A. P.J.

D o m i s l . Nećom je sunce raztrkalo svoje zrake, a jurve

gragjani nakonje prozore zavjesima. Bila je svećana sv. misa, gamatijeva propovijed, poslije podne procesija s kipom Srca Isusova, što su ga djevojčice pratile i posipale cvijećem, a u večer bilo vatara (kreseva), i svirala glazba. (A. pt. C.)

R u v a. Čijeli je pak držao blagdan Srca Isusova kao zapovjedni blagdan. Ono jutro blizu trećinu seđa za svećane sv. misce primilo sv. pričest. Iza misce velika procesija. Četiri mladića nosila kip Presvetoga Srca, pak pjevaju zlatnu krunicu, a djeca razne pjesmice na čast Srca Isusovu. (T. Š.)

S t o n V e l i k i. U ovom gradiliču nastojanjem velečasnijotacu franjevaca vrlo se je lijepe proslavio blagdan Srca Isusova: mnogo svetih pričestih, svećana sv. misa, poslike podne veličanstvena procesija s kipom Srca Isusova i propovijed, u kojoj je mladi govornik zanosno slavio pobjedu Božanskoga Srca nad vlastitma tmine. Najzad posveta i blagoslov. (Sr. „Dan“ broj 30.)

T o p o l o . Već od četiri godine nema tu milije i nježnije svećanosti do li blagdana Srca Isusova. U ime priprave drži se devetnica s molitvom i pjesmom. Sam blagdan svetkuje se kao zavjetni svetac. Bude svećan ophod: nosi se kip Presvetoga Srca, krijevi, zastave, trobojnica, pjevaže se litanje Srca Isusova, zvoni se i puca, da se sve na daleko ori. Zatim svećana sv. misa, a poslije podne večernica. Osam ove vanjske svećanosti ističe se nutarnja pobožnost, koja je puno milija Presvetomu Srcu: na sam blagdan primalo je svete sakramente preko 100 vjernika, liješ broj, uzmeš li u obzir, da župa ne broji ni 500 duša. (L. Gi.)

U g l j a n . O mili moj Glasniče, ti pitaš, da li se na Uglijama slavi blagdan Srca Isusova haš u petak? Slavi, i te kako slaviti To nam je ovde velik blagdan, i narod ne radi čijeli dan. Ovak pak veoma je pobožan prema Srcu Božanskoga Spasitelja: premda je siromašan, ipak ima on u svojoj crkvi kip, sliku i divnu zastavu Presvetog Srca. Svake je godine na blagdan Srca Isusova svećana sv. misa i krasan ophod sa slikom Božanskoga Srca. Lijepo ti je vidjeti pobožni narod, gdje se skupi bliza zastave, a blizu slike su ti nevine djevojčice u bijelim, koje spiju cvijeće. Za njima idu pjevači i svećenici. Dnevno li je slušati milozvučne pjesme ovih seljanskih slavulja. Poslije podne večernica, ooda sjednica bratovštine Srca Isusova, u kojoj ti je velik broj članova. (Stovatelj Srca Isusova.)

V i n i e r a c . Uoči blagdana veselo slavljenje milozvučnih zvona, u jutro na sam blagdan pristupilo k svetoj pričesti preko

20 vjernika. Kapelica Srca Isusova izvan sela bila je izvanredno narešena. Osim ostalog nakita obilno i razpoliko zelenilo i cvijeće svojom ljepotom resilo i svomim mirom raskagivalo malešnu kapelicu, a napose pak predragu slike Srca Isusova, koja je poglede naše na se privlačivala. Oko 9 sati sakupi se malo i veliko u župnoj crkvi, te odatle pjevajući krenusno put kapelice Srca Isusova. Kako je ova premala, to je pred njom i oko nje umjetno bio napravljen hlad. Tu je bila svećana sv. misa i propovijed tako vatrena i zanosna, da je svakoga ganula i mnogima suz u oka izmamila. Poslije podne oko 6 sati opet se zgrna cijelo selo oko kapelice Srca Isusova na večernicu, za koje je nared upravo određeno obnovio posvetu Božanskomu Srcu. (D. Z.)

Vrši kod Nina. Blagdan Srca Isusova bi svećano proslavljen uz procesiju s kipom. (N. S.)

Bosna

Livno. Evo napretka i kod nas. Ove godine držala se je u samostanskoj crkvi pod svetom misom u 5 sati u jutro devetnica u ime priprave na blagdan Srca Isusova. Na blagdan, u sam petak, bila je pjevana sv. misa, propovijed i blagoslov. Mnogo je naroda prisustvovalo, a većina ih pristupila je k svetim sakramentima. Mnogi su taj dan svetkovali kao zapovedni blagdan. (M. S.)

Nazaret kod Banjaluke. U našoj samostanskoj kapeli cijeli je mjesec lipanj svaki dan bio blagoslov, a mnogi su i po više puta primili svete sakramente. Na blagdan, u sam petak, bila je velika sv. misa i zajednička sv. prijest. (M. M.)

Prijedor. Vrlo smo tiho nekolicina štovatelja Srca Isusova slavili blagdan njegov u petak, sahrani u crkvi na skromnu, no usrđnu podožnost. Glavna je svećanost imala biti u nedjelju. Pa gde radosnog iznenadjenja! Došavši u crkvu, snopci nam veče, g. župnik, da je presvjetli g. biskup uslišio našu molbu, te dopustio, da taj dan bude i procesija s presvetim oltarskim sakramenom. Ispunila se je dakle naša vruća želja! Srce Isusovo pravo će slavljivo slaviti u ovom velikim dijelom inovjerskom gradu! Suze radosnice ronile su nam iz očiju. I doista je bila procesija, mnogobrojna, veličanstvena. Svima se je na licu čitala sveta radošć. Opće određivanje obilno je nadomestilo svaku pripravu: procesija je uspijela sjajno. (A. P.)

Sarajevo. Naše Sarajevo sa prvoštolicom Srca Isusova postalo je pravo proštenje onoga „Srca, koje je toliko ljubilo ljudi“. Kao priprava na blagdan bila je u prvoštolnici trodnevna pobožnost. U petak držao je pontifikalnu misu presvjetli g. biskup Ivan Šarić, te izv evangelija od srca k srce propovijedao o svetoj pričesti. U nedjelju evo hiliade naroda iz pokrajinskih župa. Pontificirao sam presvjetli g. nadbiskup dr. Josip Stadler. Ovaj naš najveći apostol pobožnosti k Presvetom Srcu Isusovu vatreno je govorio o ljubavi Božanskega Srca. Upravo veličanstvena procesija sa brojnim svećenstvom i nepreglednim mnoštvom naroda bila je kruna ove proslave. — U slijedećoj crkvi sv. Cirila i Metoda obavljena je prije svetkovine Presvetoga Sreća devetdinjava pobožnost sa svakilanjem propovijegaju. („Sr. Vrhbosni“ br. 13.)

Amerika.

Evo prvi put glasa iz Amerike, kako su tamo Hrvati proslavili blagdan Sreća Isusova. Povjerenik Glasnika piše iz Čača u měsac u sjevernoj Americi: Dne 26. lipnja (petak) slavili smo u ovim udaljenim i ledeniim stranama blagdan Sreća Isusova. U 9 sati bila je u našoj hrvatskoj crkvi svečana pjevana sv. misa, kojoj je prisustvovao priličan broj štovatelja Sreća Isusova, te je pristupilo k stolu Oospodnjemu do dvadeset vjernika. Doista malen broj u ovako velikoj hrvatskoj naseobini, ali se nadamo, da će se kroz godinu povećati i pomnožiti, te tako da će štovanje prema Presvetom Srcu Isusovu zahvatiti dubok korijen u našoj naseobini. (I. B.)

Devetnica Gospi Iurdskoj.

Imala sam — piše jedna pobožna štovateljica Majke Božje Iurdske u Hrvatskoj — Jako raskalašen muž, koji se je bio podao psovaniju (kletvî), proklinjanju, pijanstvu, bludnosti i svake vrsti grejehu. Najviše me je boljelo, što je često psovaо (kleo) samoga dragoga Boga. Bojala sam se, da ne bi u tom grejehu preminuo i za uvijek se izgubio.

Jednom sam ga molila, neka se preporuči svetomu Josipu i neka se moli svaki dan do svoje smrti. To me je, hvala Presvetom Srcu Isusovu! posluhnuo. Molio se je, ali je sve jednako psovaо (kleo).

Uto se on razboli od susice. Svaki je dan slabiji te slabiji.

U teškoj brizi za spas njegove duše zamolim jednu revnu članicu hrvatskine Srca Isusova, da sa mnom molj devetnicu Majci Božjoj hrvatskoj.

Cujte i divite se, kako smo bile uslišene. Netom smo devetnici svršile, a moj se muž obratio i proplakao kao dijete i rekao: „Oh, tužnoga li mene! Sto sam učinio! Boga sam uvrijedio! Mogao sam Bogu služiti i sveti škapular nositi, pa nijesam htio; a sada je kasno!“ K tomu me je korio, da sam mu ja kriva, što on nemam svetog škapulara. Sada ne znam od žalosti, šta će, kudat li će. On je na umoru, a nensa u blizini svećenika ovlaštenoga, da mu podijeli sveti škapular. Oh, što će sada započeti od tuge i žalosti? No ona dobra članica Srca Isusova utješi nas i reče: „Tomu se još da pomoći. Znaš što, uzmi papira i crnila, da pišemo ovlaštenomu svećeniku, i zamolimo ga, neka sutradnje u obližnju kapelicu.“ Tako i učinlismo i dobisemo odgovor, neka sutra u taj i taj sat dogrijemo u kapelicu. Mij se je muž na tu vijest tako razveselio, kao da mu je bolest prešla, i veselo je čekao sutrašnji dan. Teškom mukom dovuće se sutradan u kapelicu. Nije on onako slab mogao, da klekne, nego sjedeći na svojem mjestu u klapi skrušeno se ispovjedi i primi sveti škapular. Bog blagoslovio onoga revnoga svećenika! Vraćajući se kući, rekao mi je muž, da je veseo, kao da će sad odmah biti kod Majke Božje. Drugi dan primio je svetu popuđbinu. Još je proživio devet dana u velikim bolima i umskama. Nije više psovao (kleo), nego uvijek pobožno zazivao Presveta imena Isusa i Marije, a sveti je škapular uvijek pritiskivao na svoje bolne grudi, moleći Majku Božju, da mu dadvane ustrpljivosti u bolima.

Ja onako tužna, videći, da će izgubiti svoga muža, opet sam se tješila, jer sam bila uslišena: moj se muž obratio barem na smrtnoj postelji. Nijesam mogla mnogo biti uz njega, jer mi se nije dalo gledati, kako se on muči, nego je više bila kod njega ona dobra članica Srca Isusova, koja je tješila i mene i njega i govorila mi: „Ne plaći, drago dijete, on je sad u rukama Majke Božje!“ I moj se je muž na smrt pripravljao veselo i zadovoljan i jedva čekao, kad će premirnuti. Veselo je bio, kao da mu je Majka Božja rekla: „Ne boj se! odmah ćeš sa mnom u raj.“ Svi, koji su ga vidjeli, čudili su se. Ona članica Srca Isusova kazivala, da je bila kod dosta bolesnika, ali još tuga nije vidjela, da bi tko tako zadovoljan bio na umoru, kao što je bio moj muž.

Napokon je preeminuo tako mirno i spokojno, kao da je usnuo. Hvala Presvetomu Srcu Isusovu i Majci Božjoj Škapularskoj! Ako sam ga izgubila na ovom svijetu, a ja sam stalna, da ga nijesam izgubila kod dragoga Boga, nego da čemo se jednou sastati u kraljevstvu nebeskom.

TRANSLATOR

Mjesto „napojnice“.

Ali znade Američanin biti praktičan! Evo, što čitam u jednom američkom Glasniku Sreća Isusova. Došao jedan svećenik na Sve Svetе u župu M., da tamо propovijeda. Tom prigodom opazi na stolu gospodum župnika čitavo brdo novih kalendara.

„Ta, što ćete vi, velečasni, s toliko kalendara?“ upitao će propovjednik.

„Ta vama je vrlo jednostavno“, odgovori g. župnik. „Znate, meni je već dodjalo uvijek davati napojnice. To se sve propije, pa koja koristi? Zar se novci ne mogu u što korisnije trošiti? Stoga sam odlučio, da će odsada mjesto napojnice pokloniti dobar kršćanski kalendar. Ovakvo ću ja, prvo, nčiniti dobro i zasluzno dijelo, jer je čista dobit tih kalendara obično namijenjena kojoi dobroj svrsi. Drugo, takav dobar kalendar ima veliku i trajnu vrijednost za onoga, kojemu ga poklonim. Treće, i čitava njegova obitelj ima od njega koristi, vjerske pobude i zabave. Četvrto, ne dolazi me taj dar ni odveć skup, jer naručiš li više kalendara na jedan put, obično ili dobiješ nešto jeftinije. I tako ja djeđim kalendare svojim ministramima, dobrim glacićima, djeci, službenicima, svakomu, koji mi učini kakovu uslugu, pa i dobročiniteljima moje crkve.“

Dragi čitatelji, što mislite? Zar to nije pametno? Dajte, dijelite i vi mjesto napojnice — „Kalendare Sreća Isusova i Marijina“! To je najljepši hrvatski kalendar. Od njega će obdariti, pa i njegova obitelj imati veliku korist i ugodnu zabavu. Čista je dobit namijenjena za naše hrvatsko svetište Sreća Isusova u Zagrebu. Napokon, nje niti skup. Ako ga naručiš deset istisaka na jedan put, ne trebaš platiti poštarine; ako ga naručiš 20, dobiješ osim toga jedan istisak na dar, na 30 dolaze 2 besplatna istiska, na 40 — 3 besplatna, na 50 — 4 besplatna i tako dalje. Osobito prigodom Božića i mladog ljeta kad će ti ljepši i korisniji dar djeci, službenicima i drugima, nego li „Kalendar Sreća Isusova i Marijina“?

Šveđa po malo.

— Čica Ivanu. Sjedate li se još, dragi čitatelji, čice Ivana, o kojem vam je Glasnik priopovijedao lani na strani 206., kako se je on ustavio psovke (kletve)? Ili ste vi možda mislili, da je ta priopovijest samo onako izmisljena, isisana iz malog prsta? Ne, dragi čitatelji, sve priopovijesti, što ih Glasnik donosi, sušta su istina. A tko je dakle taj čica Ivan? — To je Ivan Pezić, seljak u slavonskom Kotušu. Ovoga ljeta došao je urednik i u Kobaš, pa se veselin, što će tamo vidjeti i čica Ivana. No čovjek sruje, a Bog određuje. Mjesto čica Ivana eto ti momka, koji plaćaju dogle gospodine župnika, da mu javi: „Umro je jutros u bolnici!“ Prije dva dana bio čica Ivan zdrav zdravac kao riba u vodi, kad mu se je kod teškog dizanja dogodila nesreća. Odvezeli su u bolnicu brodsku na operaciju. No nije mu bilo pomoći. Preminuo je, primivši vrlo pobožno sve sakramente umirućih. „Bio je najpušteniji čovjek u selu“, reče g. župnik. Pokoj mu duši, i laka mu zemljica bilat!

— Marija Plepec, težak, bio je više godina revan povjerenik Glasnika u Kaštel Starom kod Splita u Dalmaciji. Vaskoliki njegov život bio je život bogoljubog kršćanina, a osobito je gojio veliku pobožnost spram Presvetoga Srca Isusova. Tačku životu odgovara je i smrt. Umro je zazivajući Presveto Srce do zadnjega časa. Bio je prisutni i sin mu svećenik. Gannutivo je bilo gledati, kako sin oca prepričuje dušu. Svi su prisutni plakali. Evo tui se opet ispunilo, što je dragi Spasitelj obećao životeljima svoga Presvetoga Srca: „Sreće moje bit će im utocište za života, a osobištu u čas smrти.“ (St. Pl., pokojnikov sin, povjerenik.)

— U trčackoj u sklopu biskupije opštini Apostolištvu molitve ne samo u Mošćenici, nego i u Klanju, u Oprtlju, u Materadi, n.i Topolovcu, u Zrenju i u Šterni, a ove se je godine uvelo i u Momjanu i u Kostanjici. — Vojska Srca Isusova proti psovki (kletvi) i proklinjanju opstoji u Kostanjici, Krngi, Materadi, Momjanu, Šterni i Topolovcu. — Društvo „Kralj Marijinih“ uvelo se je u Kostanjici i u Šterni. (M. St.)

Dopisnica uredništva.

J. K. u L. Vi želite u svom selu sagraditi kapelu na čast Sretu Isusovu? Živin! Nu gledajte svakako, da to bude nešto dostađno, lijepono, pa niti premalesen. Bolje da se stepito koju godinicom, nego li da na brzu ruku nešto načinite. Mo niti vama niti Sretu Isusovu ne bi bilo na čest i diku. Štinga ne žalite troška, da si prihvate tijek mjeri fasona za gradnju kapеле. Ono, što se na mjeru prištegije, to se ljuto osvećuje. Osim tuga da vam se bude neprilike ni s koje strane, pazite na ovo: 1. Prijе svega zamolite preko viđ. g. župnika kod bliskupskog ordinarijata dopušteće za gradnju kapеле. 2. Ordinarijat tražiće, da se u ajgevo ruko položi stamovita glavnica, primjerena veličini kapеле, kao fond za popravak kapele; tražiće će u to ime vrijda 50, 100, 200 ili više kruna. 3. Ako želite, da se u toj kapeli hraniti koji pat. n. pr. na blagdan Srca Isusova, odsluži sveća misa — a to bi vrlo dobro bilo — onda valja, da je u kapeli doista prostora, a oltar da je došta dug, barem 3 m. 80 cm. 4. Za sakupljanje mlodogara neisklepiteći domaćinstveni od evanđeljuma redateljstvo oblikati

Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova.

Dva svibanska cvijetka

U krasnom mjesecu svibnju, kada sva priroda Božja bujno cvate, onda ti rado ideš u vrt, da se prošečeš izmogu šarolikog cvijeća. S veseljem promatraš njihove čiste, žive boje, koje se natječu sa žarama duge nebeske, a njihov ugodalj miomiris kao da te mami, dok napokon ne možeš odoljeti srcu, vec si utrgneš jedan ponajlepši cvijetak, da ga si nataknješ na svoje grudi.

No najlepše cvijeće, što ga pod Božjim suncem ima, to su ti nevine duše nepokvarene, pobožne mladeži. Sam ga dragi Bog s veseljem gleda, te vraplje: „O kako je krasan čist narastaj u sjaju!“ (Knjiga mudrosti 4, 1.)

I u hrvatskom vrtu, među hrvatskom mladeži, ima — Bogu hvala! — takova cvijeća. O da bi ga samo više bilo!

I dragi Isus i mila Majka nebeska rado se šču među ovim cvijećem u hrvatskom vrtu i ne mogu odoljeti srcu, da si koji put ne abetu po koju osobito miomirisan cvijetak, da ga privimu na svoje grudi, na svoje Srce.

Tako su si u cvatnom svibnju ove godine dragi Isus i mila Majka nebeska iz hrvatskog vrtu uhrali po jedan cvijetak, koji im se je osobito molio.

Prvi cvijetak: Jurica.

Prvi si je cvijetak ubrao dragi Isus. Evo, što nam pripoveda jedan revan povjerenik našega Glasnika.

U Grančarima, župe zlatarsko u hrvatskom Zagorju, živio je jedanaest-godišnji dječak Jurica Matko,

U kući njegovih pobožnih roditelja uz ostale slike vidis i slika Srca Isusova, a Glasnik njegov svaki ih mjesec poohodi. I tako se je pobožnost k Presvetomu Srcu Isusovu zarana usadila u nježnu dušu maloga Jurice.

Bilo vam je to vrlo dobro i bogoljubivo dijete. Nije, ko na žalost mnoga druga djeca, psovao (kleo) ili što nepristojno govorio, već se je u svakoj stvari uzvino vladao. Bio je blage, mirne čudi i poslušan kao kod kače, tako i u školi.

Kad jedne subote počeo se je tužiti, da ga boli glava. Drugi mu je dan već valjalo leći. Prizvani liječnik izjavlja, da je to tako teška bolest, da mu pomoći nema. Isti je dan došao i svećenik, pa je Juricu bijepo isповjedio. Za svetu pričest držali su ga još premladiš. Četvrtog dana bolesti čudio je mali patničik, da se primiče kraju, pa živo zaželi, da mu još jedan put dogle svećenik. Cijela je noć molio oca: „Dragi tata, dajte mi dovedite svećenika!“ Netom je počelo svitati, pošalje otac u Zlatar, a sam se g. župnik najpripravnije odazva želji maloga Jurice. Velečasni gospodin podijeli mu opet odrešenje, papinski blagoslov i svetu pomast. Onda preporuči Jurici, neku često izgovara pobožne uzdahe. To je Jurica rado poslušao. Premda je silno trpio, nije nikada ni zajauknio od bolj niti se tužio na bolest.

Prežalosni roditelji počeli su moliti sa svim ukućanstvima devetnicu Srcu Isusovu, da im ozdravi Juricu, ako je volja Božja. No kad su vidjeli, da nije druge nastavili su moliti za sretnu smrt.

U noći između srijede i četvrtka, koja mu je bila zadnja, Jurica svaki bi čas zazivao sveta imena: „Isase, Marijo, Josipe, smilujte mi se!“ U svojoj prostodušnoj pobožnosti često bi vasio: „Ja ne ču drugoga nego Bokega! O Isusek dragi moj, o Isusek dragi moj!“

Kada su roditelji i ukućani opazili, da mu je zadnji čas kucnuo, počeli su na glas plakati. No Jurica im reče: „Nemojte plakati! Vi ne znate, kako meni bude lijepo.“ Kad to izrekne, zatvara mu obrazom biažen smijeh i poče rušto usnicama cjelivati „dž, dž“. Onda ga spopade smrtna stiska, te on reče: „Dajte mi svjeću u ruke!“ Malo zatim mirno i spokojno izdahnu.

To je bilo 7. svibnja ujutro, tek šesti dan njegove teške bolesti.

Pitat ćete, zašto se je Jurica smiješio i šta je on cjeливao, kada nije ništa imao pred sobom? — Tu je tajna Jurica sa so-

bom ponio u hladni grob. Ukućani misle, da mu se je ukazao dragi Isus, kojega je on toliko puta zvao, i da ga je Isus privremeno uz svoje Srce, a od milja da ga je Jurica cijelivao. Svakako ga sada cijeliva u raju.

Još na odru izgledao je Jurica kao Angielak.

O, takovu djecu ljubi dragi Isus; njihovo je kraljevstvo nebesko!

Drugi evljetak : Drago.

Dva dana iza togia, dne 8. svibnja, umrije jedan 14-godišnji mladič u Rastovu kod Travnička u Bosni. Bio je to Drago Markić-Zeko, vrlo požurna, nevinja duša.

Kako u Rastova nema škole, to je sam g. župnik neku dobru i darovitu djecu poučavao u čitanju i pisanju. Među njima bio, razumije se, i naš Drago. A Drago je oget uz ostala tri druge gospodinu župnika svaki dan služio kod oltara. Više ga je peta župnik sa sobom vezio na koji izlet. Kada bi onda putem molili razne krunice, kao krunicu Presvetoga Trojstva, ražari i krunicu bezgrješnog Začeća, onda je Drago vrlo bio zadovolian, te bi govorio: „O da je meni tako znati moliti!“ Svaku je krunicu htio naučiti. Najvolio je slušati, gdje se govor o Majci Božjoj. Nju je upravo nježno, djetinski ljudio. Za to će ga Majka Božja i na osobit način nagraditi.

Obolio naš Drago, nvhastila ga nemila ogulica (tifus). Za te bolesti više je puta primio odrešenje, a na posljeku i sakramente umrnučih.

Nekoliko časova prije no će umrijeti, dozva Drago svojega očnha, te mu je posve bistro i čisto govorio ovo:

„Marko moj — tako je zvao svojega očnha — Šta mama plaće?“

Majka je bila u kuhinji i tamo je zaista plakala. No očuh odgovori Dragi: „Sine moj, ona ne plaće, ona se razgovara s nekom ženom.“

„O, ne, ne“. Živo će Drago; „ja čujem, gdje ona plaće. A znaš li, da ēu ja sad umrijeti?“

Očuh mu reće: „Ne, sine moj, nemoj ti o tom ni misliti. Ta, draga Gospa ne će puštit, da li si sad umreš.“

Na to će Drago veselo: „O moj Marko, ta ona je evo kod mene. Oh, kako je lijepa! Do pasa ju vidim. Sva je u zlatu, sva se sija. Kose joj raščesljane dopiru sve do pasa. Ona se smije na me i veli mi: „Haide, Drago, sa mnom u raj!“ I ja ēu evo, Marko, sad odmah u lijepi raj. Tamo će mi biti vrlo dobro. A vama, kako bude tu na zemlji?!“

Poslije kratke stanke opet će Drago: „O Marko, kada će zvoniti Zdravo Marija?“

To je bilo prije podne. Očuh mu reče: „Sad će, sine, bez zvoniti.“

Drago ostade zadovoljan. Sad ga spopade smrtna stiska, a netom je odzvonišlo Zdravo Marija, a on mirno ispušti svoja čista duša.

„Ja sam tvrdo uvjeren“, dodaje velečasni g. Marijan Džočić, tada upravitelj župe u Rastovu, „da je sve to tako bilo, kako je Drago govorio, jer sam ga u dušu poznavao. Ja se ne čudim, što se je Majka Božja udostojala, da tako pobožnog mladića i revnoga svojeg štovatelja svojim poходом tješi u smrtnome času.“ *

Daj Bož, potakla ova dva krasna primjera mlih omladinu hrvatsku, da još više nstuje i užlubi Presveto Srce Isusovo i prečistu Djevici Mariju, pa njihovom pomoći ostala nevinia i čista kao ovaj naš Jurica i Drago!

Molite se, Jurice i Drago, molite u nebū za hrvatsku si braću i sestre, za cijelu hrvatsku omladinu!

Računska zadaća.

Dat ću vam jednu zadaću iz računa. Ako jedan čovjek kroz dvadeset godina svake godine zavede jednu dušu na grijeh, i ovaj zavedeni opet svake godine zavede jednoga drugoga, i ovaj opet drugoga: znate li, koliko se duša kroz dvadeset godina zavelo? 1.048.000 duša, dakle preko milijuna duša. Svim ovima bilačte onaj prvi početnikom prokletstva. To je golem broj; ali kolik će biti istom broj sviju grijeha, što su ovi zavedeni počinili! Tko to ozbiljno promisli, taj će se zacijelo čuvati, ne samo od svakoga nepoštenoga djela, nego i od svake riječi, koja bi mogla drugome naškoditi. Jer koliko je puta jedna jedincata rječca bila povodom, da je mlado srce za uvijek izgubilo svoju nevinost, kao što je to neki gimnazijalac lijepo izrazio:

Sa ognja iskru sišu
U suho s jeno daj,
I silna vatra blisku,
Te čini svemu kraj.

A mladoj čistoj deši
Jedina rječca zla —
Ko dušman da ju zduši —
Nevinost grošla sva.

(A. P.)

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Br. 12. Prosinac 1908. God. XVII

Izlađi mjesечно. Cijena 48 f. — Postom 1—10 istisaka po 80 f., 10—50 po 70 f., 50 i više po 60 f. Za inozemstvo 1 R. 90 f.

Namjena molitava i dobrih djela za prosinac

(Blagostovljena od sv. Oca pape Pija X.)

Apostolstvo svjetovnjaka.

U katoličkoj Crkvi bilo je u svako doba vrh muževa, koji su, prema svjetovnjaci, o boku svećenstvu poput apostola branili i poslavljivali svetu vjeru i njezine svetinje. Tački muževi bila su u Francuskoj de Maistre i Louis Veuillot, u Irskoj O' Connell, u Njemačkoj Windthorst; a što ne zna, koliko je za kršćansku stvar u Austriji učinio i sveudilj čini bečki načelnik, dr. Lueger?

Jedan od najzaslužnijih katoličkih svjetovnjaka u Hrvatskoj bila je dr. Kosta conte Vojnović, svećeniški profesor. On je na prvom (dosada na žalost jedinom) hrv. katol. sastanku u Zagrebu godine 1900. rekao: „U nas, recimo iskreno, nema laikata (to jest nema u redovima svjetovnjaka ljudi, koji bi katoličku stvar odlučno u javnosti zastupali i branili). Namjera je sviju nas, stvoriti taj laikat kod nas. Ali taj katolički laikat ne može se improvizirati (iznebuha stvoriti), već ga valja uzgajati“.

Bogu hvala, katolički laikat počeo se je uzgajati u Hrvatskoj: uzgaja se u „Jutru“, u „Hrvatstvu“ i u „Hrvatskoj Štazi“, uzgaja se u dičnim sveučilišnim društvima: u „Hrvatskoj“ u Beču i u „Domagoju“ u Zagrebu, uzgaja se u „Prijevu“

„društvo“ i u „Društvu sv. Vinka“, uzgaja se u mnogočoјnijim kongregacijama i njihovu glasilu „Pod zastavom bezgrješne Djevice“, uzgaja se u krasnoj „Luči“, u ženskom glasilu „Za vjeru i dom“ i u raznim omladinskim listovima pojedinih gimnazija i zavoda. Nema sumnje: hrvatska katolička mladež počela se je uzgajati za lađat.

I skrajnije je vrijeme. Sa sviju strana navaljuju neprijatelji na svetu vjeru i Crkvu Kristovu. Na žalost ustaju već i mnogi odmetni sinovi hrvatski na vlastitu si majku, da joj sveti krst, tu jedinu utjecju njezinu, silom istrgnu iz ruku i srca. Zato je dužnost svakoga katolika i rođoljuba hrvatskoga, da se sa biskupima i svećenicima boriti proti zajedničkom neprijatelju, osobito po gradovima, gdje i najrevniji svećenici jedva mogu obavljati svoje najveće dužnosti. Tko pak ne može sam riječju ili perom braniti katoličku stvar, taj neka materijalnom pomoći ili barem molitvenom podupire one, koji se spremaju, da idu u boj za krst časni i slobodni zlatnu. A to je u prvom redu katolički pokret nadobudne naše mladeži. Nije dobar katolik niši Hrvat, koji može prekršteni ruku gledati, kako se malena četa mlađih junaka, svijetu „Luči“ u ruci, u znoju lica svoga boriti proti neprijateljima Crkve i domovine.

Bilo je 24. veljače godine 1848. na veče. U Parizu buknila revolucija (buma). Kralj Louis Filip bježi. Divlje buntovničke čete navalile na kraljevsku palaču, i ne potraja dugo, a kraljevski prijesto sav je u planenu. Nesta haranje i ubijanje svuća naokolo kraljevskoga dvora. Najedanput eto ti nekoliko mladića, gdje iz kraljevske kapеле nose sveto posuđe i propelo, da ga spasu ispred bijesa pomamne svjetline. Razjarena rulja hoće da im otme te svetinje. „Šta?“ povrće jedan iz one junacke četice mlađih pohornika, i podigne visoko propelo. „Šta, vi hoćete slobodu? Znajte, prava sloboda dolazi samo po križu Isusa Krista“. — „Tako je“, začu se glasno odobravanje sa sviju stranu. „Krist je Gospodar sviju nas!“ Svi otkrivaju glava, i zani silan poklik: „Živio Isus!“ I veliko mnoštvo pogje u procesiji za junackim mladićima, koji sveti krst kao u triumfu odnesoće u crkvu svetoga Roka. Dva dana kasnije propovijedao je otac Lacordaire u crkvi Notre-Dame (Naša Gospa). Živim riječima nize opisivali osaj krasni prizor, gdje nekoliko mladića kroz metež buntovničkih četa nosi znamen svoga Boga i Spasitelja, i kako se uzravanog naroda dojnjiko ovo junacko djelo. Kod ovih riječi velikog govornika odjeknu po čitavoj ogromnoj

crkvi Notre-Dame neopisivo klicanje i odobravanje; nendoljivo oduševljenje obuze cijeli narod; sve je pljeskalo i klicalo: Živjeli!

Ima sedam godina, otkako je pisac knjige: „Hrvatska omiladina pod zastavom Srca Isusova“ pripovjedio ovaj prizor i dodaо: „Još više radovat će se hrvatski narod i još veću čast iskazat će junačkim svojim sinovima, plemenitim sveučilištarcima, koji će ustatiti na obranu časnog nam krsta, njime se ponositi i pred cijelim svijetom njemu se klanjati...“

Došli su, hvala Bogu, ovi mladi junaci. Ali pozdravlja ih ih hrvatski narod u istini tako oduševljeno i podupire li ih svaki katolik i rodoljub, kako bi mogao i mogao?

Dragi štioče, ruku na srce! Sto ćeš ti učiniti kao katolički laik, ili za uzgoj katoličkoga laikata u Hrvatskoj? — Zar ništa?

— Barem se moll ovaj mjesec Presvetomu Srcu vruće u tu nakamu.

(A. P.)

Lourdska Kapela u Gružu.

„Bože mili, lijepa li je Gruška luka i njezina vilovita okolica!“ Tako klijneš od čuda i zanosa, kada te parobrod prvi put ponese u Gruž (u Dalmaciji). Jeden putnik, koji je proputovao sve naše primorske krajeve, s oduševljenjem mi je govorio, da mu se Gruška luka čini najdražesnijl kraj cijele lijepе Dalmacije.

No hoćeš li, da još bolje uživaš krasote te divne okolice, onda hodi sa mnom, da se malo penjemo.

Pred nama, sjeverno od Graža, koči se brdesina „Srđi“ (Sergij). Visoka je i krševita. No ne boj se, ne ćemo do njegova vrha — to bi nas odviše trada i znoja stajalo — nego ćemo samo do prve vispoljane, koja se diže 195 metara nad more. Samo koji pol sata nešto mučne užhdice, pa eto nas gore. Tu se dvije starinske crkvice grle kao dvije rogjene sestre; pred njima mala plokata s nešto starih grobova; oko nje deveće naš manji svojim ugoćniim bladom, a starinski mletački bunar nugja nas svojom pitkom vodom.

Odmaraјmo se tuj, otacimo si znoj sa čela i naužimo se prekrasmoga vidika, što pred nama puće. Za nama nebotične gore, pred nama veličanstveno more. Pusti oko, da zaregja obzorjem. Eto ti lijevo (prema jugoistoku) krševite obale, sve do

Cavtat i konavskih stijena. Pred nama poput dražesnoga jezera uvalila se Graška luka, što ju pepat ruke gocustasa obujimje polnotok Lapad. Tu se tijuljaju laki čamci, tu jedrenjače tihi plove, tu ponositi parobrodi snažno sijeku pjenušaste vate. A za ovom lukom i brežuljastim polnotokom stere se nedogledna pučina morska. Okreni se desno (prema sjevero-zapadu). Evo redom nizu se krasni otoci: Koločep, Lopud, Sipan, a još dalje sivo-zeleni Mljet i maleno ostrvo Daksa; a kopno se po-malo spušta sve do Stomski Drage i poluotoka Pelješca.

Zar to nije divno? Zar da ne vapiješ Bogu Stvoritelju hvalospjev, koji je ovako ukrasio ove predjele, gdje je vazduh uvijek pun mirisnoga melem-daha, što tili vjetrić naukuo rasije? A da si tu istom u pramaljeće, kad se gora i polje res raznovrsnim cvijećem i biljem!

Ali, dragane moj, nijesam te ovamo doveo lih zato, da se nagledaš divne prirode Bođje, nego još više zato, da sa mnom pozdraviš onu, koja je ljepša od sunca, izabramija od mjeseca. Evo tui stoje usporedo dvije njezine crkvice. Daj, da si o njima pričam.

U prastara doba nije Cetinska luka bila puno nastanjena, a to s razloga, što su se ljudi bojali gusara. Često bi oni svojim fijugama banuli anio, da nagu zakloništa od nevremena i uzburkanih talasa morskih, a teško si ga onda onome, koga bi ti nepozvani gosti posjetili! Stoga bi narod svoje stanove gradio po visočinama i obroncima brda. Pa i glavni put iz Šumeta i cijele „Rijeka“ u Dubrovnik nije vodio tik mora, kao danas, nego povisokom po obroncima brda. Proslazio je baš ovom visočinom, gdje mi stojimo.

Nije se dakle moglo naći zgodnije mjesto za crkvu, nego baš ovđje. I doista se u dubrovačkim ljetopisima nalazi zabilježeno, da je godine 1548. neki Deliutezza ovdje na „Krstacu“ sagradio crkvu Gospe Nuncijate (Gospe od Blagovijesti) i darovao joj posjed oko nje sa cijelim vrhuncem brda Lokvice. Usto se pobrinuo i za dobrojno uzdržavanje jednoga kapelana.

No nema sumnje, da je tui već prije postojala jedna crkva Gospe Nuncijate, jer se spominje već godine 1438. Citamo to u starom rukopisu, da je te godine kod crkve Gospe Nuncijate na Krstacu stanovaš jedna picokara (davna). Paće predaja heće, da je još prije u prastara doba tui bila župna matica. I tako ti nitko ne zna pravo kazati, otkada se tui nalazi crkva; samo se zna, da se je od vajkada zvala Gospa Nuncijata.

Gruks (ibid.)

Kada se je godine 1438. vodovod i glavni put uredio duž same obale morske, a narod, ne bojeći se više gusara, stao nije nastanjuvati, onda se crkvica na Krstacu sve više zanemarivala.

Još crniji dani osvanuše joj godine 1806., kada su Crnogorci upravo barbarskim načinom oplaćkali cijelu okolicu i mnoga nedjela počinili, sve gore od gorega. Ni crkvice na Krstacu niješa onda poštanjeli. Nanesavši joj veliku štetu, pokraće sve crkveno ruklo, pa i sama zvona. Pripovijeda se, da je tada jedna samu duvnja bila čuvarica crkve. Zvala se Marija. Kad je ona vidjela, što su Crnogorci učinili od crkve Gospe Nuncijate, vele, da je čisto poludjela.

No osvanuše opet mirnija vremena, a crkva bude popravljena. Za vrijeme francuske vlade (oko 1810.) cijeli bi crkveni posjed Gospe Nuncijate iznajmljen nekomu Pečariću, a kasnije prilegje sasvijem u posjed grofova Gozza (Gučić).

Ali čemu da ti dalje pričam sve zgode i negode ove crkve, kada mi je najviše na umu, da ti pripovijedam o hrvatskoj Gospi, što se ovdje staje.

Vidiš li ovu zgradu (na slici desno), koja se je priljubila uz crkvicu Gospe Nuncijate (na slici lijevo, s malim zvonikom)?

I to je crkvice!

Kada je bila sagragljena, od koga li, to se još manje znade, nego li za Gospu Nuncijatu. Posvećena je bila Presvetomu Trojstvu.

No da si došao amo prije dvadesetak godina, vido bi, što su učinili od te crkvice! Bože, oprosti! pretvorili su ju bili u staju! U jednom dijelu stajalo blago, u drugom sijeno. Baš uza zid, koji tu zgradu spaja sa crkvicom Gospe Nuncijate, u visini po prilici od tri metra, bio je tavan (pod), a na njem prosta seljačka postelja.

Nijesu ni Crnogorci goće obećastili to svelo mjesto. Grozota! Mjesto oltara — jaslice; mjesto molitve — muk krava i blejanje ovaca; mjesto brane nebeske — hrana životinja; mjesto miromirisna tansjana — zagušljiv zrak i sturad. Zar možeš na to i pomisliti, a da li se srce ne steže od žalosti? Da je to vidjela pobožna duvnja Marija, još više bi plakala bila, nego kad je crkvicu vidjela opustošenu od Crnogoraca, i da nije poludjela prije, sada bi jamačno!

No Bogu hvala! nije to tako ostalo.

Oko godine 1896. baštinici grofa Gozze progđadoše cijeli posjed s nekadanjom crkvicom Presvetoga Trojstva gospodinu Petru Lujaku, pokojnoga Milovila iz Oruža.

Ovaj vrijedni kršćanin obznani sadašnjenu presvijetlomu
g. biskupu. dnu. Josipu Marčeliću, da on obje crkvice i plokatu

Crkva Gospe Naneđe i Gospo londke kod Štruka.

pred njima dario za službu Božju, te neka njima upravljaju
gestod (starješina) i gruški dušobrižnik,

Ova plemenitu ponudu radosna srca primi presvjetli g. biskup, Godine 1897., na uskrsni ponedjeljak, dogje sam služiti svetu misu u crkvi Gospe Nuncijate. Narod bio mnogobrojno sakupljen. Tada im presvjetli gospodin razloži, kako tu zapuštenu i oskvirnjenu crkvicu Presvetog Trojstva valja opet povratiti službi Božjoj, i kako bi najjepeše bilo, kada bi se u njoj postavio kip lurske Gospe. Ta, zar samoča ovoga kraja na obronku Srga ne podsjeća na pirenejske gore i masabijelsku stijenu, a ovaj bunar na čudotvorni izvor u spilji lurdskoj? Tu, gdje se je od davnine štovala Majka Božja u crkvi Gospe Nuncijate, tu neka se odsada u posestrini crkvi štuje i Gospa lurska, koja se je u naše doba uz tollko čudesa ukazala.

Cijelo pučanstvo najradosnije se odazvalo želji revnoga i sveopće obljuženoga biskupa. Uz obilnu priponoč grofice Ane Pozza (Pučić), udove Giorgi (Ogurđić) bi sabrana lijepa svota novaca, te još u travnju iste godine naručen kip lurske Gospe.

Ne bi dago, a evo, gdje se u Gruškoj luci iskrcava željeni kip, Privremeno bi smješten u Annimikanskoj crkvi svetoga Križa u Gružu.

Megutim se je marljivo radilo u crkvi Presvetoga Trojstva. U kratko vrijeme staja bila isprajnjena, očišćena, obljetljena; zid prema crkvići Gospe Nuncijate bude probušen, da se obje crkvice spoje, a oltar dostojno uređen. Ne bi čovjek ni mislio, da je tu ikada bila staja, tako se je sve promijenilo i ukrasilo.

Kada je sve bilo gotovo, naredi presvjetli biskup trodnevne molitve kao pripravu za prijenos kipa, koji će biti dne 23. listopada iste godine 1897.

Dan osvamu krasan, od Boga darovan, da se što ljepše proslavi mila naša Majka, Kraljica neba i zemlje, i njezinu prečisto i bezgrješno Začeće. Tihi sjevernjak razvedri plavetno naše nebo, a lakočrili luhor donosi mnomiris jesenskoga cvijeća. Iza svećane trojne mise u crkvi svetoga Križa kreće veličanstveni ophod: svi školska djeca, 24 djevojčice u bijelini, bratimi svetoga Cijurđa i svetoga Mihovila i mnoštvo pučanstva iz Gruža, Dubrovnika, Pile i cijele Rijeke.

Ganuljiv je bio čas, kada se iz crkve svetoga Križa pojavi kip lurske Gospe, nošen od četiri vjernika odjevena u krasnu narodnu nošnju, a okruženi od njih još dvanaest u istoj nošnji. U taj čas gorom dolom zaori zvuk zvona i ruk topa i mužara.

Procesija krenu najprije uzduž obale kraj tihih morskih talasa, te se onda stade penjati na Krstac. Uzlaz bedom bio je

Oltar u kapeli hrvatske Gospe kod Griza.

veličanstven, ganutljiv i ugodan, jer si uživao vidik cijele okolice, dok su ti sreć i pamet plamnjeli u zanosu molitve i svetih kvalospjeva.

Oko crkvice mnoge su zastave lepršale na dodir jutarnjeg sjevernjaka, a na ulazu dvorišta dizao se je krasan slavoluk. Sve to u zlatnim zrakama jutarnjeg sunca, što se pomolilo lza brda Jedarac, prikazivalo čarobnu sliku.

Presvjetli gospodin biskup s visine vodovoda motrio do-lazak ophoda i uživao u nebeskom zadovoljstvu, viđeći toliko slavljive blažene lurdске Gospe.

U času, kada procesija dogje pod slavoluk, opet zagrene mužari, zagruva top s 21 bicem, zvona zazvone, te uz veliku radost sviju kip lurdске Gospe bude unesen u crkvicu i postavljen na oltar. Pred njom odsluži presvjetli gosp. biskup tihu svetu misu uz pjevanje klerika, a iz evangelija progovori narodu usrđno prigodno slovo, slaveći lurdsku Gospu i izrazujući svoju namjeru, kako da se ovde uvede njezino štovanje.

U stadenom iste godine imaš opet što vidjeti. Za oltarom izgradili vrlo ukusnu spilju. U nju su postavili lurdsku Gospu, a pred nju Bernardicu u lijepoj francuskoj seljačkoj nošnji.

Opet dogje presvjetli g. biskup, blagoslovio spilju i javi narodu, da je u ovoj crkvići odsada uvedena pobožnost k lurdskoj Gospici.

Na uspomenu prijašnjeg naslova te crkvice svake se godine na blagdan Presvetoga Trojstva služi taj sveta misa; no najljepša i glavnja je svećanost dne 11. veljače, kao na dan prvoga prikazanja Majke Božje u Lurd. Onda je sveta misa i propovijed, i mnogo se naroda ovamo dolazi posmotriti i zavjeti svoje izvršiti.

Vapaj je naš — završuje prečasni g. Don Petar Sardelić, kanonik dubrovački, kojemu ove crticice zahvaljujemo — vapaj je naš, neka mila lurdска Gospa sa visine Krštaca štiti svoj vjerni Crž u ova burna naša vremena, te mi svaki dan isprosi obilnih milosti Božjih, braneci ga od svakoga rža i vodeći ga sigurnom stazom u blaženi raj.

Dragi čitatelju, ako ti nije teško, poslušaj me još jedan čas!

Citava povijest ove crkvice lurdске Gospe živo me podsjeća na povijest tolikih i tolikih duša.

Evo, nose kumovi novorođenče u crkvu, gdje mu svećenik svetim krstom dušu posveti u hram Presvetoga Trojstva. Živ je to traum, čist je i svec, i tako krasan, da ga se ni Angjeli Božji ne mogu nagledati.

Dijete odraste, postaje dječakom, mlađičem — a što je međutim postalo od njegove duše, od njegovog hrama?

Najprije se je sve to više zanemarivao, onda dogje crni, nečastivi, te gore, nego li što Crnogorci godine 1806. postupa s crkvicama na Krstacu, ovaj crni paklenjak postupa s dnušom. On iz ovoga hrama Presvetoga Trojstva ukrade sve dragocjenosti, odnese svadbeno rublo milosti Božje, uguši glas savijesti, što ga je toliko ppter glasnije i jasnije od zvona upominjanja, i pretvorи hram Božji u tužne ruševine. Plače, rekao bi, Angjeo Čavar, videći opuskošenje toga svetoga hrama, piće i ne da se utješiti. A mladić napokon prelazi svi hram svoje duše, sveti hram Presvetoga Trojstva, u pravu staju nečistih životinja, koja je puna smrada gđadnih misli i želja, te dan na dan svoje strasti poput nerazložnih i nezasnivih živina hrani novom hramom nevoljnih knjiga, grješnih zabava, besramnih razgovora i pjesama.

Kad eto ti jednoga dana, taksnut milošću Božjom, ou se ipak nekako zastidi, videći, što je počinio.

U njegovoj duši pojavi se mila uspomena mladih dana; pojavi se slika bezgrješne Djevice Marije. Njoj ga je na koljenima svojim pobožna majka učila moliti; njoj je on već za nježne dobe vræće molitvice tepao; nju je on toliko puta pozdravio angjeoskim pozdravom; toliko joj je puta obećao, da će čisto živjeti, kako bi vrijedan bio materinske njezine ljubavi,

A sada?! Sto je od njegove duše?

On se prene. Rumeni stida oblije mu lice. On tiko plače, a plače uz njega i njegov Angjeo Čavar. Milost Božja ne da mu više mira, dok on obeščaćeni i oskvrnjeni hram Presvetoga Trojstva opet ne povrati prijašnjemu sjaja, prijašnjoj svetosti. On ga u skrušenoj ispovijedi očisti, uredi ga opet i urezi, a iz zahvalnosti spram blažene Djevice postavi na oltar srca svoga njezinu mili sliku, kiteti ju ružama žarkih molitava i sjećajući se nje to češće, to radije, to usruđuje, što je negnjutim već izgubio svoju rogjenju majku. Ljubav i štovanje spram bezgrješne Djevice odsada mu je radost i utjela u ovoj dolini suza, jakost i zaštita u svagdјanju napastima, okrepa i snaga u pokorničkom životu, nada i utanje u samrtnom času.

Dragi čitatelu, je li to možda povijest i tvoje duše? Oh, onda od srca zahvali nebeskoj zagovornici svojoj, što si njezinim zagovorom i njezinom pomoći opet posvetio obeščaćeni hram svoje duše; a sjeti se, vrudom se molitvom sjeti onih tolikih nevoljnih grješnika, nad kojih oskvrnjениm hramom još uvijek tuguju njihovi Angjeli Čavarci! Mol se, mol bezgrješnoj Djevici, da bi i njima što prije isposila milost iskrenog obraćanja!

† Stjepan Hartmann.

Dvanaest godina bilo je naše uredništvo u Bosni, dok se je ~~sam~~ Glasnik tiskao u Zagrebu. Stoga je prema tiskovnim zakonima Glasnik u samom Zagrebu morao imati svoga „odgovornog urednika“. Na molbu tadašnjeg urednika, velečasnog oca Josipa Celišćaka, najprepravnije se odazva velečasni gospodin Stjepan Hartmann, svećenik u Zagrebu, rodom iz Osijeka. Svih onih dvanaest godina nalazimo njegovo ime na omotu našeg Glasnika kao „odgovornog urednika“.

Ovoga za slavu Božju i svaki katolički pokret tako oduševljenoga i požrtvovnoga svećenika dne 24. listopada o. god. iznenada pokosi nemila smrt u 54. godini njegova života.

Mnogo je radio kao revan katehet, obljužen propovjednik i ispopjednik i vješt pisac. U zadnje vrijeme posvećivao je svoje sile i darove osobito „Pjeva društvu za promicanje katoličke štampe među Hrvatima“. Bio je tome društvu i potpredsjedačkom, te je kao takav ove godine napisao jedan članak i u naš Glasnik: „Srce Isusovo i Pjevo društvo“. (Vidi broj 6. strana 112.) To je, koliko nam je poznato, jedini njegov članak bio u našem Glasniku. No zato nam je učinio golema uslugu, što je u svoje vrijeme upozorio uredništvo na vješt pera prečasnoga g. Rihatarica, koji je onda naš Glasnik i Kalendar iskitio tako krasnim, zasimljivim i vele korisnim člancima.

Sveta nam je dakle dužnost, da svim čitateljima najtoplje a molitve preporučimo miloga pokojnika, a i ono znamernito poduzeće, kojemu je on posvetio zadnji žar svoje plemenite duše — „Pjevo društvo“.

Počinjam u miru!

***

Zahvalnice.

 Zahvalnice treba da su poljsane poljuniom imenom i adresom, ispod ih ne smjeti nikako ukrati. Ureda.

Velika devenica.

Prvi petak u mjesecu u velikoj je časti kod Štovatelja Srca Isusova među ostalim i radi „velike devenice“. Sam Božanski Spasitelj objavio je blaženoj Margariti Alakok ovu devenicu, pa obećao, da ne će smrjeti u nemilosti njegovoj, tko bude ovu devenicu obavio. Ona stoji u tom, da se redom za deven nepre-

kiđnih mjeseci svakoga prvoga petka u mjesecu primi svetu pričest na čast Srcu Isusovu. Tko hoće, da tu „veliku devetnicu“ obavi sasvijem po želji i namjeri Presvetoga Srca, taj će ove svete pričesti u prvom redu prikazati Božanskomu Srcu kao n a k n a d u za sve uvrede, što ih ono prima od nezahvalnih ljudi, osobito u sakramantu ljubavi; u Presvetom oltarskom sakramenu.

Revne štovatelje Srca Isusova ne treba puno nagovarati, da barem jedan put u životu obave ovu „veliku devetnicu spasa“. Dosta ih na to nuka želja Srca Isusova i spas njihove duše, što im ga Božanski Spasitelj za tu devetnicu obećaje. No neki će se na to odlučiti tek onda, kada ih koja teška nevolja snagje. Onda Bože pomozi! — onda se zavjetuju, da će obaviti tu „veliku devetnicu“, ne bi li im se Presveto Srce Isusovo smislio.

Evo i tomu primjera.

Školski upravitelj u jednom na daleko sa svoje bogoljubnosti poznatom bosanskom mjestu piše: Moga je sin u dva puta uhvatila padavica. Tko žalosnici, tko nesretniji od mene! Obećah, da će pohoditi svetište blažene Gospe u Šinju i da tu izvršiti veliku devetnicu na čest Srcu Isusovu, ako mi dijete ozdravi. I molba mi je uslišena, jer mi sinu nikada više ne uhvati grozna ona bolja, akoprem ima otada već podruga godina. Neka je hvaljeno i stavljenio Presveto Srce Isusovo i blažena Djevica Marija!

Drugi nam primjer pripovijeda jedna hrvatska udovica. Nije bez razloga, što sveto Pismo toliko puta na osobiti način preporuča milosrđje prema udovicama i sirotima; jer su ove, lišene jake potpore i obrane muža i oca, često u najvećoj nevolji te si najmanje mogu pomoći. No zato je i Presveto Srce osobito spremno, da im pomogne. To je iskusila i ona udovica. Evo kako piše: Ne mogu srcu odoljeti niti dušomi preboljeti, a da ne skinem sa sebe breme, te po svojem obećanju javno ne zahvalim Presvetomu Srcu Isusovu. Evo već je četvrtogodina, što sam udovica. Poslije smrti mojega supruga jedni su mi otmali, što mi je suprug ostavio, a drugi su od mene tražili, da isplatim neki tobožnji dug, što ga moj suprug nikada nije učinio. A bila je to za moje okolnosti ogromna svota, to više, jer sam iz smrti svojega supruga ostala bez ikakve pomoći i potpore s jednim ženskim djetetom, koje mi nije moglo ništa pomoći niti što zaslužiti. Dok mi je suprug živio, imali smo dosta prijatelja; no kako je on preminuo, svi su me ostavili,

paće i glave od mene okrenuti. Ja molim prijatelje od prvoga do zadnjega, ali nijedan mi pomoći ne dade. A od mojega rođa nije ga bilo, tko bi mi mogao pomoći. Što ču ja sirota, što ču tužna i čemerna? Kuda ču, kamo ču? Panem unervoznost i zdvojost. Sve mi je već onarznulo, pa i sam život. Duh mi je posve klonuo, boreći se dan noć, a ni otkuda pomoći. U toj nevolji sjelih se osnoga, kojino veli: „štite, i dat će vam se; tražite, i nači ćete; kucajte, i otvorit će vam se!“ Nova nada obuze mi klonalo srce. Zagjetovala se, da ču moliti devetnicu Srca Isusova i da ču dati odslužiti tri sv. mise i kod svake primiti svetu pričest. I slušajte, dragi čitatelji: ne bi još ni treće sv. mise i sv. pričesti, a sve mi je bilo povraćeno, što mi je nepravedno bilo oteo. Samo je još nemili dan ostao na meni tri cijele godine. Što ču sada? Imala sam nešto pokretnina, pa sam ih htjela prodati, ali nije dao zadrugar, da dirnem u njih. Što ču sada, već opet tražim pomoći od dragoga Srca Isusova, to većim ufanjem, što sam već iskusila njegovu pomoć. Objećam, da ču njemu na čast za devet neprekidnih mjeseci svaki prvi petak slušati svetu misu i primiti svetu pričest. I slušajte, mili čitatelji, kako je Presveto Srce meni opet bilo u pomoći. Zadrugar pristane napokon, da prodam neke pokretnine, a ja ih tako sretan prodam, da sam mogla podmiriti dug, pa je još nama dvojici ostalo toliko novaca, da se je moj zadrugar čudio, odakle bi ta velika moć i pomoć. Ta, otklen, već od Presvetoga Srca Isusova? Njemu ču, dok bude duše u meni, zahvalno klicati: „Nek hvaljeno i slavno — U svaki bude čas — To divno sveto Srce, — U kom je jedin spas!“

Moja mala nečakinja — tako nam javlja šlovateljica Srca Isusova iz Praputnika u hrvatskom Primorju — teško obolje od škrletine. Liječnik je sve pokušao, no bez koristi. Napokon odustane od svakog daljnje liječenja; ne dade više ni lijeka niti ikakve naredbe, već izjavlji, da maloj nema više pomoći. No ja ne izgubih nadu. Utekoh se devetnicom Srca Isusova i ustro obećah, da ču u devet prvih petaka primiti svetu pričest. Za nekotiko dana moje devetnice okrenu maloj zdravlje na bolje, a sađa je na čudo liječnika posve zdrava. Pa da nije Božansko Seće najbolji liječnik?

Prva nedjelja.

„Ali ja nikako ne mogu, da Srcu Isusovu posvetim prvi petak u mjesecu. Ne mogu, da na taj dan primim svetu pričest. Radni je dan, ne mogu nikako u crkvu!“

Ako je doista tako, dragi čitatelju, e, onda ti nema druge, već obavi u prvi petak barem kod kuće neke makar kratke po-božnosti na čast Srcu Isusovu, a svele sakramente primi u prvu nedjelju. I prva, je nedjelja, to jest ne nedjelja poslije prvoga petka nego nedjelja, koja prva dolazi u mjesecu, na osobit način posvećena Presvetomu Srcu Isusovu.

Evo, što nam pripovijeda upravitelj gragjanske škole u jednom ovećem dalmatinskom gradu. Ta, srcu osobito godi, čuješ li, kako takav gospodin javno uzdaje čest Presvetomu Srcu. On piše:

U mom životu snašli su me mnogi jadi i nevoje, niti ih mislim ovdje izbrojiti; nego ču čitaocima Glasnika Sreca Isusova ispriporjediti samo jednu svoju nezgodu, od koje me je mogla oslobođiti jedino milost Božanskoga Sreca Isusova. Na temelju lažnih tužaba i kleveta mojih neprijatelja vukli su me po sudovima kao kakova razbojnika, pa kad je, s nestasice dokaza tohožnje moje krivine, sud odustao od daljnoga moga progona, onda mi je starija vlast otvorila disciplinarnu istragu i udarila me preteškom kaznom, biva degradacijom. Proti udarenoj kazni uiožio sam utok. Jedina utjeha u toj mnojoj ljutoj nevolji, bila mi je pomicao, da me dragi Bog hoće samo da iskuša; da mi to šalje, e bl mi srce predobjio, kako bili ga još više obijubio. Utekoh se dakle vrudom molitvom Presvetomu Srcu Isusovu za milost, da takne moje pretpostavljene, ne bi li upoznali moju nevinost, obećajući mu, da će izmoliti devetnicu, da će sve prve nedjelje u mjesecu, dok živ budem, primati svetu pričest, da će dati odslužiti svetu misu, napokon da će mi javno u Glasniku zahvaliti, ako mi u ovoj teškoj nesreći pomogne. Sreć me je Isusovo uslijilo. Moje starješine upoznaće moju nevinost, i utok mi bude povoljno riješen. Zato evo gdje ispanjam svoje obećanje, pa zahvalno kličem iz dna duše: Hvala i slava Presvetomu Srcu Isusovu! Pretrpio sam istina groznih dušom boli za pune tri godine dana, ali i za njih hvala Bože po Srcu Spasiteljevu, jer su one nlike u moje strjegovu.
uzdanje, ljuhav, zahvalnost i revnost za sli-

Kalendar Sreca Isusova i Marijina.

Već u sredovozu i u rujnu mnogi su neustripljivo pitali,
kada će izdati novi „Kalendar Sreca Isusova i Marijina“ za go-

danu 1909. Evo, izšao je prvi dana mjeseca listopada. Ni u čem ne zaostaje za prijašnjim Kalendariima. Pače ima tuj i koješta novo. Nove su skrižaljke za poštanske omote i novčane štete; novo je, što uz poštalice ima i slike; novi je prilog Kalendaru, dva lista, na kojima su zabilježeni „kritični“ (odlučni) dati za vrijeme godine 1909. Neki učeni prijatelj naiše znamstveno nam je prenračunao, u koje će se dane godine 1909. po svoj prilici promijeniti vrijeme, bilo na bolje, bilo na gore. O tom ima vrlo zanimljiv članak u Kalendaru. Takova šta nij u kojem drugom kalendaru nema. Osim toga upozorujemo i na ove prekrasne blaže i pripovijesif: Po Srcu Isusovu preporogjena župa. Životopis blaženoga Marka Krizina, Hrvata, iz zlatnoga pera prečasnoga g. Matije Ristića, sa 20 izvornih, vrlo lijepih risarija. Moje hodočašće ka grobu blaženoga Marka Krizina (piše preč. g. Matija Ristić). Opatijska Madona. Rišati Majku Božiju postao katoličkom. Socijalni demokrati i vjera. Salimo se, dok smo dokonci. Progonjen raste: što je to? i tako datje. Razumije se, da ima opel i osvr na događajte prošle godine, svega po malo, razbiljeva i nekoliko lijepih pjesama. Samih slika ima, osim onih, što su na čelu svakomu mjesecu, oko jedne stotinu. A kraj tako obilnoga, biranoga sadržaja i toliko, većinom izvornih slika, stoji taj najljepši naš kalendar bez poštarine samo 60 filira. (Točnije vidi uvjete za naručbu na omotu našega Glasnika.)

Naručite si što prije taj prekrasni „Kalendar Srca Isusova i Marijina“! Revni povjerencici i povjerenicice Glasnika, štovatelji i štovateljice Srca Isusova i Marijina: raširite taj „Kalendar Srca Isusova i Marijina“! Neka ne bude ni jedne hrvatske kršćanske kuće bez toga Kalendara!

***

„Ko je obratio psovača?

„Jesi li...“

čovjeka u selu, gdje psavač (kleo)?“ zapita misijonar nekoga većinom zaraženi bili su sv. misije obavljale, a gdje su ljudi „velečasni oče, ja sam kru...“

vao (kleo) i gradio sve, što je sveto i psavac...“no; ali sad je tomu šest godina, otkako više ne psujem (kuncem).

„A što te je odvratio od psovke?“ zapita ga radoznalo misijonar.

„Oče, ja čitam Glasnik Presvetoga Srca Isusova; pa kada sam čitao u „Glasniku“, što piše proti psovki i kletvi, onda sam odlučio, da više ne ću nikada kleti. I evo, već je tomu šest godina, otkako me je Presveto Srce očuvalo od toga strašnog grejha.“

„Ljubi, brate, i nadalje to Presveto Srce i čitaj njegov Glasnik, pa ne ćeš nikada kleti. A u zahvalnost tolike milosti, preporuči „Glasnik Srca Isusova“ i onima u selu, koji ga dosada još nijesu čitali“ — poticaše misijonar dobrogog seljaka.

Seljak pun veselja drage volje obeća, da će sam ostati vjeran Presvetomu Srcu, a da će nastojati i druge k Presvetom Srcu privesti i Glasnik njegov širiti. (M. K.)

Pretplaćnici i pretplaćnice Glasnika Povjerenici i povjerenice!

Evo godine na izmaku: Obnovite što prije pretplatu! Nije moguće, da tiskara aprve brojeve za novu godinu na vrijeme i u potpunom redu otpremiti, ako se kasno preplatiti. Preplatite, ako je ikako moguće, još prihvataći za proslavu Srca Isusova: nagrijte među svojim prijateljima i znancima što više novih preplatnika! Pobožnost k Presvetom Srcu Isusovu, ova najspasosnosišnja i najljepša pobožnost, po suda presvjetloga gospodina nadbiskupa zadarskoga najuspješnije se širi „Glasnikom Srca Isusova“. Tko dakle širi „Glasnik Srca Isusova“, taj je apostol, apostol Srca Isusova! Zar to nije dižno i časno? — Dakle na posao!

Uredništvo.

Šveđa po malo

— Novi oprest „Srce Isusovo, izvori svake čistoće, smilaj mi se!“ (100 dana oprosti seckl pol. Piu X. dne 20. veljače ove godine).

— Nova omotna slika Glasnika. Počevši od prve brojeve godine resit će crveni omot našeg Glasnika nova, prekrasna slika.

— Dvije nove kapelice Srca Isusova blagoslovile se u isti dan, naime u nedjelju dne 27. rujna: jedna u selu Strmec, župe Remetinec (svravn „Hrvatsko“ broj 227.), druga u selu Novak i, župe Petrovina. Obje su kapelice u nadbiskupiji zagrebačkoj, tako da je sada, koliko je nema poznato, u ovoj nadbiskupiji četrnaest kapelica Srca Isusova, a dvije se još grade.

— Besplatne slike Srca Isusova. U gradu Bojonti u Italiji opstoji bogoljubno društvo, kojemu je osobita zadužba, da besplatno širi slike Srca Isusova. Od godine 1896. do 1907. obdarilo je ovo društvo ništa manje nego 6.716 crkava po svim krajevinama svijeta. Prigodom 50. godišnjice misnštva sveosoga Oca pape Pija X. želi ovo društvo, da opet razdijeli 200 slika Srca Isagova i Srca Marijina. U to ime obratio se je predsjednik tog društva, grof Ivan Acquarone, na našu uredništvo molbom, da mu u tom poduzeću ide na ruku. Slike se dajuju samo takovim župnim crkvama, koje još nemaju slike Srca Isusova i Srca Marijine. Dobitni župnici neka se izvole što prije javiti našemu uredništvu, po čemu im smjesta poslati jedan obrazac, što će ga oni sami ispuniti, te sami poslati predsjedniku društva. (Evo moj adres: Al. Sr. Presidente della Pia Unione per Città del SS. Cuore, Via Mezzini 94, Bologna, Italia.)

— Moći i rijeći Božje. U nekom mjestu biskupije dubrovačke živo je starac, koji se već preko trideset godina nije ispovjedio. Svako nastojanje rodbine i prijatelja, da ga nagovore sa pominjenje s Bogom, bilo je uzludno. Neće ga prednoblje niti mladi rezati župnik, kad ga je u kući njegovoj kleteći molio, da se povrati Bogu. Kad su se iz bogi držale u tom mjestu sviće misije, dade se starac od rodbine nagovorniti, da barem ide u crkvu slušati misijonare. Bilo je to u prvi dan svih misija, kad je bio govor o spasu duše. Više nije trebalo, Riječ Božja svladala ovo tvrdo srce. Sutradan u ranu jutro, još prije 5 sati, eto li starca u crkvi, gdje se u jednoga misjonara ispovjeda, a malo zatim pričešće. Radost je njegova bila velika, a niješ manje vidičali niti njegovi rođaci, a osobito nečak mu svećuštarac, koji ga je u crkvu doveo i za ispovjednika se pobrinuo. Radosti se glasi počele pronjiceći i u bližnja mjesto. Evo kako riječ Božja i dumas čudesna milost stvara. (M. S.)

Dopisnica Uredništva.

Razumiju. Odjekojim štovateljima Srca Isusova nije dosta, da se sami pretpitate na Glasnik, nego i druge pretpitalju. U svojoj čednosti, da ne bi znala ljevitca, što im radi dešnicu, neki maručuju ove Glasnike tako, da dotični, koji ga od njih dobivaju, niti ne znaju, tko im to Glasnik šalje. No tako nerijelko nastaje nešporazumak. Budući da oni, kojima Glasnik tako tajanstvenim načinom dolazi, nijesu ga naručili, to će jedni fiskeri postati novci — i tako će Glasnik dva puta biti plaćen — a drugi će Glasnik fiskari povratiti, jer ne znaju, da im dolazi besplatno. Evo, tako ne valja. Stoga, ako za drugoga pretpitali Glasnik, neka na koji mu drago našin, bilo sam, bilo preko drugoga, dotičnoga ohumnati, da će on Glasnik besplatno dobivati, jer ga je za njega pretpistao neki štovatelj Srca Isusova. Onda će biti veselja i zadovoljstva, i sve će biti u redu.

Hrvatska omladina pod zastavom Sreća Isusova.

Prva sv. pričest — popadbina u vječnost.

(Pripovijeda P. B., bogoslov.)

Zvala se Marina Fekeč — mala, devet-godišnja Slovakinja. U kolovozu prošle godine (1907.) došla iz župe Svetе Mare u Ugarskoj k stricu i tetki u Perast u Dalmaciju. Ko da ju je providnost samo dovela, da našoj djeci pokaže, kako čisto i žarko treba ljubiti Isusa. Resila ju rajska čednost, privlačiva ljubežljivost i vanredna poslušnost. Kod kuće marljiva, da joj se je sve divilo. Milina je bila gledati, kako se brzo i vješto kreće po kući, te obavlja i ovaj i onaj posao, što je nadilazio njezinu slabašnu sile. U školi marljiva i pažljiva, da je svoj djeci bila na izgled, a kako je bila vanredno nadarena, u malo je mjeseci dobro naučila hrvatski jezik i naskoro bila prva u razredu.

A kako se je znala pobožno i vrneće moliti! Crkva joj je bilo najmilije horavište; tu je pred oltarom najlepše časove sprovevla u ponizdanom razgovoru s dragim Bogom. Osobito je njezinu bogoljebnom srcu godila pobožnost k Presvetom Srcu Isusovu. Kralju nevinih srđaca. Stoga, netom je razumjela hrvatski jezik, a već se je pretplatila na naš Glasnik, te ga svaki mjesec s najvećim djetinjnim veseljem dočekala.

No ne potraju dugo, a sazgje je teška bolest na plućima. Njezina briga njezine milje „teče“, neumorna podvođa časah se-stara Slažavka Maloga Isusa, živo nastojanje Ilječnika nijesu joj mogli spasti mladi život.

Za cijele bolesti bila je Marina neobično strpljiva, zadovoljna, pače i vesela. I sami su se doktori tomu divili. Kad god bi je tko zapitao: „Marino, kako ti je?“ — prijazno odgovori: „Bolje!“ I onda, kada je bolest bila na vrhuncu, isti joj je bio odgovor samo da nikoga ne ražalosti. Je li joj kada bilo teško uzeti gorak i odvratiti lijek, onda bi joj samo trebalo kazati: „Ali Isusu za ljubav, koji je trpio za te? . . .“ — i Marina bi najspremniye odvratila: „E pa hoću, trpijet ću!“ pa brzo iskaplji lijek, ko da je sladak med. Jednoč je upita prečasnii g, opat i nadžupnik: „Marino, bi li rado pošla u raj?“ Oči joj se zakrije-sile, te veselo odvratí: „Bih, bih!“ — „Je li bolje u raju nego li ovđe?“ — „Jest!“ Šazu, a blažen posmijeh zatitra joj na blije-dim usnicama.

No najjepše u kratkom žiču devet-godišnje djevojčice bilo je, što je sama vruće zatražila prvu svetu pričest. I baš osvamalo krasno svibanjsko jutro. Sva školska djeca u svečanu ruhu, sa svijećama u ruci, pratila Božanskog Spasitelja do njezina stana. Tamo su časne sestre Služavke Maloga Isusa bile predile lijep oltarić, na koji će se položiti Presveti sakramenat, prva sveta pričest, a zadnja popudbina angjeoške Marine. I već se s utice čuo cirk zvonca. Isus dolazi! Marini odsjevala s lica nebeska milina i veselosti. U bijelo odjevena, sklopiljenih ručica, a očiju podignutih k nebu, dočeka nebeskoga gosta. Pogled na to dijete u taj svečanji čas bio je neodoljivo dirljiv. Priprosto je i iskreno odgovarao na upite, što joj stavljao prečasni g. opat. „Marino, vjeruješ li u Isusa?“ „Vjerujem!“ — „Utaš li se u Isusa?“ — „Utam!“ „Ljubiš li Isusa?“ — „Ljubim!“ — „Želiš li primiti Isusa?“ — „Želim!“ Onda s najvećom poštovanišćem primi dragoga Isusa u svoje srce. Ovako okrijepljena zadnjom vjerskom utjehom, nakon tri dana, dne 13. svibnja ove godine, blago u Gospodinu usna.

Cijelo mjesto izagje Marini na sjajni sprovod. Ljubili je svi, pa im bilo teško odijeliti se odobre djevojčice. No Majka nebeska, koju je Marina za kratkog si žiča tako usrdno ljubila i štovala, htjela svakako, da je uzme k sebi. Toliko se je puta Marina za svoje bolesti s djetinjnim pouzdanjem obratila k njoj vapeći: „Blažena Gospo, ozdravi me!“ — no dobra Majka mjesto krafkovjekoga, čemernoga života dala joj vječni život u kraljevstvu nebeskom.

Eto vam, draga djeco, izgleda, kako treba da živete, da dostignete nebo, za koje ste svi stvoreni. Budite dobri, poslušni i marljivi, pa ćete biti dragi Presvetomu Srcu Isasevu i blaženoj Gospici.

„Kako je lijep čist naraštaj sa sjajnošću!“ (Knjiga murosti 4, 1.)

